

Tuổi dại

nhất giang

TUỔI DẠI

T U Ồ I D Ạ I

IN LẦN THỨ HAI — 1970

SAIGON—VIỆT-NAM

NHẤT-GIANG

TUỔI DẠI

TIỀU-THUYẾT

CHIÊU-DƯƠNG

● TÁC GIẢ GIỮ BẢN-QUYỀN

Cùng một tác giả

ĐÃ XUẤT-BẢN

TUỔI HOA TRONG BIỂN LỬA

in lần thứ ba (hết)

TUỔI ĐẠI

MÂY MÙ

SẼ XUẤT-BẢN

ĐỊA NGỤC 192

NHỮNG LỜI NÀY CHO BA

ĐỪNG BỎ EM MỘT MÌNH

CHIÊU-DƯƠNG ẮN-HÀNH

1

TÔI LÀ MỘT ĐỨA TRẺ XUẤT THÂN TỪ Viện mồ Côi. Ba mươi năm về trước tại Quận lý Tế Nam – một quận lý nhỏ bé cách xa Hà-nội khoảng trên dưới một trăm cây số. Với một dãy phố chợ lèo tèo, mấy căn nhà lợp ngói, mấy cửa hiệu buôn của những người khách trú buôn bán tạp hóa và các vật dụng cần thiết cùng với một ngôi nhà thờ nho nhỏ nằm trên ven con đường đất đỏ dẫn về phía làng Nghĩa Thượng. Viện mồ côi An Lạc được dựng lên ở ngay phía sau ngôi nhà thờ đó.

Có người kể lại lai lịch của viện mồ côi An Lạc lúc mới lập lên cũng khá ly kỳ. Thoạt đầu có một cô gái nhẹ dạ ở một làng khác cận bên bỗng đến cho các di phước ở trong tu viện một đứa bé trai kháu khỉnh mới sinh được ít hôm, các di phước được sự chấp

thuận của bà bề trên liền nhận nuôi dùm đứa bé đó. Dần dần đứa bé đó lớn lên, càng ngày trông nó càng bụ bẫm. Ai trông thấy nó cũng thương và tranh nhau nâng niu, ẵm bồng.

Những người ở phố chợ đi lễ, thấy đứa bé xinh xắn dễ thương nên thi nhau đem quà và quần áo đến cho. Họ chò nhiều quá đến nỗi dùm cho đứa bé không hết, các dì phước phải đem cho lại các gia đình nghèo trong làng Nghĩa-Thượng.

Dần dần, những người nghèo quen lệ thường hay bồng con đến xin các dì phước giúp đỡ. Có người đông con mọn quá liền năn nỉ gởi con cho các dì trông nom dùm, để ban ngày đi làm công việc đồng áng, tối lại đến nhận con về.

Và cứ như thế dần dà mãi, nhờ có sự giúp đỡ nhiệt thành của các nhà buôn và các con Chiên trong vùng. Sản đất nhà thờ còn dư và rộng, các dì phước đã lập nên một viện mồ côi. Đó là viện mồ côi An Lạc.

Chỉ ít năm sau nhờ ở sự giúp đỡ của các nhà Từ Thiện và những bàn tay xây đắp của các dì phước nên viện mồ côi An Lạc đã trở nên khang trang vô cùng. Viện đã nuôi được gần một trăm đứa trẻ, những đứa trẻ này do các nhà nghèo trong mấy làng lân cận đem đến cho. Cũng có những đứa trẻ không biết ở mãi tận đâu, có lẽ cha mẹ chúng vì hoàn cảnh ngang trái không nuôi được nên đem những đứa trẻ hoang đó đến cho viện

cùng với một số tiền nho nhỏ để trốn tránh trách nhiệm hoặc để dấu nhem một chuyện xấu xa. Tất cả những đứa trẻ hoang—hoang chứ không phải mồ côi—ở trong viện, mỗi đứa đều có một hoàn cảnh đặc biệt, chúng thuộc đủ mọi lứa tuổi. Đứa nhỏ nhất có thể chỉ mới được chưa đầy một tháng và đứa lớn nhất không được quá bảy tuổi.

Và tôi—Nguyễn Hoàng—là một trong những đứa bé đã sống những ngày đầu tiên của cuộc đời thơ dại ở trong viện mồ côi An Lạc.

Cha mẹ tôi là ai ? Dĩ nhiên tôi không thể nào biết được, thỉnh thoảng tôi chỉ được các di phước trong những phút vui miệng đã kể lại rằng mẹ tôi là một cô gái ở kẻ chợ và không phải là người ở trong vùng. Một buổi sáng mờ sương đã đem tôi đến lúc đó — một di phước nói—tôi hãy còn đỏ hồng hỏn và đầu chỉ mới chào đời khoảng hơn mười ngày gì đó.

Bây giờ thì câu chuyện đó đối với tôi hoàn toàn xa lạ và mù mờ lắm rồi, chẳng khác nào một cuốn phim quá cũ, không còn ghi lại rõ ràng các hình ảnh mà nó đã thu vào. Nhưng, từ ngày tôi hơi biết biết, nghĩa là từ năm tôi bắt đầu cảm thấy mình có trí khôn. Dù là thứ trí khôn khờ dại của một đứa trẻ nít. Đó là năm tôi vừa đúng bảy tuổi.

Tôi đã in rõ vào trong trí nhớ của tôi tất cả từng những chi tiết nhỏ nhất Viện mồ côi An Lạc với cái sân

lát sỏi rộng thênh thang, với hai hàng cây găng Tây rụng đầy lá vàng mỗi khi mùa Thu về. Những chiếc lá vàng này lúc đó thật chả có chút nào đáng gọi là thơ mộng đối với chúng tôi, vì lá càng rụng nhiều thì chúng tôi lại phải nhặt và nhiều đứa từng bị đòn vọt những chiếc lá găng Tây đó.

Kỷ niệm sâu xa nhất đối với tôi có lẽ là các dì phước, những người đã nuôi tôi từ tấm bé cho đến ngày tôi có được chút ít trí khôn và óc xét đoán, tất cả có bốn dì thay phiên nhau để trông coi và dạy dỗ chúng tôi. Dì Ma-Ri dạy chúng tôi học và ba dì kia, dì Ca thơ Rin và dì A Gát mà chúng tôi thường quen gọi là dì Cát và sau hết là dì An, ba dì này thay phiên nhau, mỗi người một ngày lo trông coi chúng tôi. Các dì cho chúng tôi ăn, dẫn chúng tôi đi tắm hoặc dẫn đi vào làng chơi hoặc cho chúng tôi đi dạo phố vào những buổi sáng đẹp trời.

Những buổi đi chơi như thế thường thường được tổ chức đi thành từng đoàn, chúng tôi được các dì sắp xếp theo thứ tự đứa lớn đi sau và đứa bé đi trước, tất cả đều được xếp thành hàng hai ngay ngắn và mặc bộ đồng phục rẻ tiền may bằng vải chóc bầu trắng. Dì phước hướng dẫn đi trước và chúng tôi lần lượt nối đuôi nhau đi theo sau, lộ trình gần như đã được nhất định. Chúng tôi được dẫn ra khỏi viện và đi thẳng ra phố chợ rồi quẹo vào một con đường nhỏ có lát sỏi. Từ con đường này chúng tôi đi thẳng vào làng Nghĩa-Thượng rồi vòng ra cuối làng đi bằng cánh đồng mà trở về viện An-Lạc.

Thật ra, những cuộc đi chơi của chúng tôi phần nhiều chỉ có tính cách «triền lãm» các công trình của những người đã có lòng nuôi nấng và giúp đỡ chúng tôi, để cho mọi người thấy rằng : Chúng tôi đã được nuôi nấng chu đáo và dạy dỗ cẩn thận.

Cũng cần phải nói rõ thêm rằng, không phải hề được đi chơi là muốn làm gì thì làm, mỗi bữa sáng đi chơi trước khi lên đường chúng tôi đã được căn dặn cẩn thận luôn luôn phải đi đúng hàng ngũ, không được nói chuyện và nhất là luôn luôn phải nhìn thẳng. Cứ thế chúng tôi lầm lũi đi, đưa nọ nhìn gáy đưa kia chậm chạp và đều bước như một cái máy. Dân chúng ở hai bên hàng phố và những đứa trẻ có cha, có mẹ hiếu kỳ chạy ra đứng chật đường để xem chúng tôi, họ nhìn chúng tôi với đôi mắt dừng dừng hoặc tội nghiệp băng, quơ hoặc tò mò soi mói như họ đang nhìn những con quái vật.

Và cuộc sống của chúng tôi cứ như vậy mà bình lặng trôi qua, hết năm này đến tháng khác không chút mấy may thay đổi.

Sóng gió có đến với chúng tôi chẳng họa ra đó chỉ là những trận đòn, những cơn nổi trận lôi đình của các dì phước, nhất là dì Cát, dì đã được chúng tôi lên đặt cho mỹ danh là «Bà thần roi mây». Có lẽ đây cũng là ảnh hưởng của những câu truyện cổ tích mà các dì đã kể cho chúng tôi nghe vào những giờ giải trí. Vì trong truyện cổ tích của các dì kể, truyện nào cũng có một bà tiên hiền từ, nhân ái, để chống lại những mụ phù thủy xấu bụng độc ác.

« Bà thần roi mây » bình thường rất hiền từ và tỏ ra hay sẵn sóc chúng tôi nhất ! Nhưng trái lại, khi trong bọn chúng tôi có đứa nào phạm lỗi hoặc ngỗ nghịch làm « Bà Thần roi mây » nổi giận. Với chiếc roi mây dài, dẻo và nhỏ bằng đầu chiếc đũa, bọn chúng tôi đã nhiều lần được ném những lần roi đau quắn đít đến rớm máu ! Tuy nhiên, có lẽ tuổi trẻ hay quên, vì thế, chúng tôi không một đứa nào tỏ ra thù ghét hoặc có ác cảm với dì Cát.

Riêng tôi, các dì đối với tôi, mỗi dì đều có một kỷ niệm riêng biệt. Dì Cát với những trận đòn thành linh, đau đến hãi hùng, mỗi lần bị đòn là hai hàm răng của tôi lại đánh vào nhau lập cập.

Dì Ma Ri với những nét chữ đầu tiên dạy tôi tập viết và những giòng tập đồ nguệch ngoạc. Dì Ca thơ rin với những câu truyện cổ tích thần tiên lý thú làm cho tôi say mê và sau hết là dì An với những trò chơi ngộ nghĩnh và hết sức đặc biệt cùng những bài hát mà dì dạy chúng tôi và bày cho chúng tôi chơi trong những giờ phút giải trí nhàn rỗi.

Trong bốn dì phước, có lẽ dì An có nhiều kỷ niệm với tôi nhất, tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại có vẻ quyến luyến dì An hơn các dì khác. Một phần, có lẽ dì An đã tỏ ra sẵn sóc tôi một cách đặc biệt hơn các dì khác và hình như tôi chưa hề bị dì An đánh đòn một lần nào.

Tuy là một đứa trẻ mồ côi sống và lớn lên trong

một thứ tình thương bổ thí ban phát. Tuy không hề biết thế nào là tình phụ tử, tình mẫu tử. Và tuy mới bảy tuổi đầu bé bỏng tôi cũng đã lờ mờ hiểu thế nào là tình thương triu mến và có lẽ tôi quyến luyến dì An là vì một vai lần dì đã cho tôi được hưởng chút tình thương thiêng liêng đó.

Tôi còn nhớ có một lần, hình như là nhằm ngày tết Trung Thu. Buổi tối hôm đó, chúng tôi được phép đi ngủ muộn hơn lệ thường và mỗi đứa đều được phát cho một miếng bánh dẻo không có nhân. Tuy vậy bọn chúng tôi đứa nào cũng lộ vẻ hớn hở vô cùng.

Chúng tôi xúm lại ngồi quây quần ở giữa nhà để ngắm chiếc đèn quả bưởi bên trong có ánh nến hồng cháy lung linh mà dì An đã đem ra treo ở trước cửa phòng chúng tôi tự hồi chiều. Tôi nhớ hình như lúc dì An treo đèn đã vừa cười vừa nói bữa nay các con tha hồ vui nhé, vì hôm nay là ngày tết của các con... »

Cho đến khuya, khi mà cả bọn đã chán ngắm đèn và được lệnh tản ra để đứa nào về giường đứa nấy đi ngủ. Dì An chợt bước lại nắm lấy tay tôi và khẽ nói :

— Hoàng, ra ngoài này dì bảo.

Tội vội bước theo dì An đi ra ngoài, dì dẫn tôi ra phía sau hiên của dãy nhà ngang. Ánh trăng bàng bạc tỏa xuống rọi vào những viên sỏi và những chiếc lá găng tây in hình xuống lờ mờ trông thật

lung linh, huyền ảo. Giữa lúc tôi còn đang bỡ ngỡ chưa biết dì An sẽ sai bảo tôi việc gì. Chợt dì nhét vào tay tôi một mẩu bánh nhỏ và tiếng dì thật dịu dàng trìu mến :

— Ăn đi con.

Tôi cúi xuống nhìn, dì An vừa đặt vào tay tôi một miếng bánh trung thu. Nhưng đây là một miếng bánh có nhân chứ không phải bánh chay như miếng bánh tôi được phát hồi nãy.

Lúc đó hình như có hai giọt nước mắt nóng hổi ứa ra từ hai bên khóe mắt của tôi. Tôi không hiểu tại sao tôi lại khóc ?

Có lẽ tại tôi mừng vì sắp được ăn một miếng bánh trung thu có nhân mà tôi rất thèm thuồng vì từ thuở bé đến lúc đó tôi chưa hề được ăn lần nào nhưng sau này thì tôi mới hiểu sở dĩ lúc đó tôi đã ứa nước mắt vì cảm động trước cử chỉ thật êm đềm, thật dịu dàng trìu mến mà dì An đã chỉ dành cho một mình tôi.

Các dì phước ở cô nhi viện An Lạc đối với mỗi đứa tôi đều có một kỷ niệm riêng biệt như vậy thì viện An Lạc nơi mà tôi đã sống những chuỗi ngày thơ ấu làm sao khiến cho tôi có thể quên được. ?

Tôi nhớ, nhớ vô cùng, nhớ nhiều đến những buổi đi chơi tập đoàn và những bữa ăn theo giờ, ngủ theo giấc, đến hai hàng hiên nắng cháy của hai căn nhà dài trong viện để phân biệt chỗ ở của các trẻ mồ côi con trai và con gái. Đến cái sân trải sỏi thật sạch, đến hai hàng

găng Tay đầy kỷ niệm, đến những gốc găng mỗi lần tôi bị đi bắt phạt quỳ cả buổi và nhất là đến cái bờ rào đâm bụt cửa viện.

Cái bờ rào quanh năm trổ đầy hoa đỏ ối đề ngăn cách việc mờ côi An Lạc với trang trại của nhà hàng xóm bên cạnh. Nơi cái bờ rào thân yêu đó, tôi đã được gặp Khánh.

Một buổi trưa, như thường lệ, sau khi chúng tôi ăn cơm xong, vì không phải đến phiên làm vệ sinh, phải lên giường đi ngủ trưa.

Các bạn tôi, đứa thì chơi ú tim, mấy đứa khác chơi đuổi bắt, chơi nhảy trều hoặc chơi đấu đồ vật, hầu hết những trò chơi này đều do dì An dạy chúng tôi, nhưng hôm đó, không hiểu tại sao, tôi không nhập bọn để chơi với những đứa khác, mặc dù tôi nổi tiếng là một thằng chúa tinh nghịch.

Tôi một mình ra đứng thờ thần bên bờ rào đâm bụt và đưa tay ngắt những chiếc hoa vừa nở vút lả tả xuống đất.

Giữa lúc tôi đang mơ màng trong trò chơi đáng bị đánh đòn đó thì chợt từ bên kia bờ dậu, tiếng của một đứa con nít cất lên gọi tôi

— Anh ơi ! Anh ơi !

Tôi giật mình ngẩn cổ nhìn qua bờ dậu nhưng không trông thấy gì cả. Tiếng đứa trẻ bên kia bờ dậu lại tiếp

— Anh ơi nhờ anh nhặt hộ dùm em quả cà đi.

Lần này tôi cúi mình xuống để nhìn qua bên kia bờ đậu qua những kẽ hở của hàng rào dâm bụt. Thì ra từ bên kia bờ đậu có một đứa con gái nhỏ độ năm tuổi đang thò đầu vào một lỗ hồng của hàng rào và gọi tôi.

Nó vừa gọi vừa chỉ tay về phía sau lưng tôi. Tôi hỏi nó :

— Mà gọi tao làm gì vậy ?

Đứa bé đáp :

— Anh làm ơn nhặt hộ em quả cà kia một chút, em đang chơi đánh thẻ thì bị vượt tay và văng sang bên đó.

Tôi quay lại, đưa tay nhặt một quả cà nhỏ xíu trao cho cô bé. Nó cảm ơn rồi rít và hỏi tôi :

— Bên nhà anh sao đông người quá vậy ? Các anh chơi vui quá, em thấy ngày nào các anh cũng được chạy nhảy chơi với nhau coi thật thích ghê ! Các anh cho em sang chơi chung với được không ?

Tôi trừng mắt nhìn con bé giây lâu rồi đáp :

— Không được đâu, bên đây là viện mồ côi, mà không được sang đây đâu. Mà có cha mẹ, đời nào cha mẹ mà chịu cho mà sang đây ?

Cô bé, với đôi má đỏ hồng bầu bĩnh, với mái tóc, dài đen mượt, đôi mắt tròn, to và toàn tròn đen hơi cau lại như giận dữ, phụng phịu nói:

— Anh nói dối, tại sao có cha mẹ lại không sang bên ấy chơi được ?

Tôi cười

— Mà thật là ngu ! Có cha mẹ đang hồng lại đòi vào viện mồ côi để chơi, với lại bên này cũng đâu có gì đáng gọi là vui mà mà đòi sang ?

Cô bé vẫn nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, tôi tiếp

— Với lại mà có muốn sang đây chơi cũng không ai cho mà sang đâu. Các dì phước bắt được sẽ đuổi mà về ngay, chỉ trừ khi nào...

Ánh mắt của cô bé như ánh lên một vẻ vui mừng, nó hỏi chận lời tôi

— Khi nào làm sao ?

— Khi nào cha mẹ mà bằng lòng đem mà sang bên này cho mà ở luôn trong viện với bọn tao.

Cô bé le lưỡi lắc đầu :

— Không chịu đâu, không chịu đâu !

Tôi cười đắc chí :

— Thế ! Sao mà có đòi sang bên này chơi ?

— Tại thấy các anh chơi vui quá.

Rồi cô bé hỏi tôi :

— Thế ra các anh không có cha mẹ cả sao ?

Tôi lắc đầu

— Mày hỏi lạ thật, đã là trẻ ở trong viện mồ côi thì có cha mẹ làm sao được ? Tao mà có cha mẹ như mày tao đã không ở trong này.

Cô bé hỏi, vẻ tò mò :

— Thế ai cho các anh ăn cơm ? Ai giặt quần áo cho các anh ? Ai đỡ các anh ngủ ?

Tôi bắt đầu bực mình trả lời dăm dăng

— Con bé này hỏi lạ, chúng tao làm lấy được tất cả, khỏi phải ai hết.

Cô bé đứng tần ngần như suy nghĩ một lát rồi nói :

— Như vậy không có cha mẹ khổ quá nhỉ ?

— Thì đã hân.

Cô bé lại hỏi tôi :

— Thế bên ấy có vườn cây ăn quả không ?

Tôi lắc đầu :

— Không, thế còn bên mày ?

— Bên em ý à ? nhiều thứ lắm có đủ hết cả nào là ổi này, mận này, chuối này, doi này, na này, táo này, dổi này nhiều thứ lắm kể không hết được.

Tôi nghe cô bé kể một loạt tên các thứ hoa quả mà phát thèm. Tôi hỏi :

— Nhà mày có nhiều thứ thế chắc mày tha hồ mà ăn ?

— Chứ sao, muốn ăn cái gì cũng có.

Tôi bấu môi ;

— Mà nói phét, mà bé tí như vậy làm sao trèo lên cây mà trầy được ? ai trầy các thứ cho mà ăn ?

— Mẹ em, mẹ em thương em lắm, em xin cái gì cũng được.

Anh không tin bữa nào anh muốn ăn thứ gì thì em sẽ bảo mẹ em trầy cho.

Tôi vội lắc đầu

— Không được, mà đừng nói với mẹ mà việc mà ra đây nói chuyện với tao. Chắc mẹ mà không thích mà chơi với bọn trẻ mồ côi như tao đâu, lỡ mẹ mà sang đây mách với dì tao sẽ bị đòn.

Cô bé cãi

— Không, mẹ em thương em lắm. Nhưng anh không bằng lòng thì thôi. Bộ các anh hay bị đòn lắm sao ?

— Cũng thỉnh thoảng thôi. Khi nào bọn tao có lỗi,

Tôi vẫn bị hình ảnh các thứ hoa quả mà cô bé vừa kể ám ảnh. Tôi hỏi cô bé

— Mà làm thế nào cho tao vài quả ổi mà đừng cho ai biết được không ?

Ổi là thứ tôi thích ăn nhất. Nhất là ổi ương, nhưng tôi chỉ được ăn đâu một hai lần, mỗi lần được các ổi

chia cho một quả, tôi chưa bao giờ được ăn một bữa cho thật thỏa thích.

Cô bé đứng ngăn người ra một lát rồi đáp

— Thế ời chín có được không ?

Tôi hơi thất vọng :

— Ời chín hả ? ừ...thì cũng được ? Nhưng làm sao mà có ?

Cô bé lộ hẳn vẻ vui mừng trong ánh mắt :

— Ời chín cũng được hả ? ời chín thì ở trong vườn nhà em rụng thiếu gì ? Chim nó mổ ăn rồi rụng xuống, cả doi nữa cũng vậy. Anh chờ em lát.

Vừa dặn, cô bé liền thoảng bỏ chạy đi thật nhanh.

Tôi vội nhìn vào phía bên trong sân sỏi. Tụi bạn tôi vẫn đang mãi mê vui đùa với nhau. Không một đứa nào để ý đến sự có mặt của tôi ở đây. Tôi ngồi xuống nhặt mấy viên sỏi ném vào nhau làm bộ như đang chơi đánh đáo một mình.

Một lát sau, cô bé chạy trở ra, vừa thở vừa hỏi :

— Anh chờ có lâu không ?

Tôi hỏi

— Ời đâu ?

Cô bé rút hai bàn tay ra khỏi vạt áo sau lưng đưa qua hàng rào cho tôi ba quả ời chín vàng và mấy quả doi đã bị dập.

Tôi vội vàng cầm lấy. Mắt lại lăm lét nhìn vào phía bên trong sân. Vẫn không một đứa nào để ý đến tôi. Tôi cố ngồi thụp xuống cho khuất hẳn cả người đi. Cô bé cười : Anh ăn đi, ngày mai em sẽ bảo mẹ em trầy cho em mấy thứ quả kia. Em sẽ để dành cho anh mỗi thứ vài quả.

— Thật nhé.

— Em không dám nói dối anh đâu. Mẹ cấm nói dối:

Tôi đưa tay phúi phúi mấy hạt bụi trên quả ổi rồi đưa lên miệng cắn ngon lành. Tôi ăn thật vội vàng, cố nhai ngấu nghiến cho thật nhanh.

Ổi chín tuy ăn không được ngon mấy. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời tôi được ăn một lúc ba quả ổi lại cả mấy quả doi nữa.

Mấy quả doi tuy bị dập và hơi ủng một vài chỗ nhưng khi bỏ vào miệng nhai, tôi cảm thấy ngọt lịm.

Chỉ thoáng một lát tôi đã ăn hết tất cả.

Cô bé đứng tròn mắt nhìn tôi ăn. Sau khi tôi đưa ống tay áo lên chùi mép, nó mới hỏi :

— Chắc anh thích ăn ổi và doi lắm phải không ? Mai em sẽ cho anh nhiều hơn nữa.

Tôi gật đầu :

— Quả gì tao cũng thích ăn hết, mai mày nhớ cho tao nhé ?

— Ừ nhớ, thế trưa mai em sẽ ra đây đợi anh nhé ?

Từ bên trong sân, tiếng keng hết giờ chơi vang lên lạnh lạnh. Tôi nói nhanh

— Ừ, trưa mai nhé, bây giờ tao phải vào đi ngủ.

Tôi vừa toan quay đi. Cô bé vội gọi giật lại

— Này anh ơi !

Tôi vội quay lại :

— Thôi để mai, tao hết giờ chơi rồi.

Cô bé ngập ngừng ;

— Không, em muốn hỏi. Anh tên là gì ?

Tôi đáp nhanh

— Tao tên Hoàng, thế còn mày ?

— Dạ em tên là Khánh.

Hồi keng thứ hai đã đổ. Tôi vội quay mình chạy vào phía trong sân thật nhanh để mặc cô bé lảng giềng mới quen đứng một mình bên bụi hoa dâm bụt.

— Sao anh lâu quá vậy ? Em tưởng đâu anh đã quên và không ra chơi với em nữa.

Tôi cãi

— Sao lại quên được ? Nhưng phải chờ đến giờ đi chơi mới đi được chứ. Tao đâu có được như mày, muốn làm gì thì làm, muốn gì được nấy đâu ?

Ánh mắt của Khánh lại tròn lên kinh ngạc

— Khó thể hở anh ?

Tôi gật đầu hỏi lại

— Ừ, mà đâu ? Mà nói hôm nay sẽ cho tao nhiều thứ lắm, có gì không ?

Khánh gật đầu :

— Có chứ, nhiều lắm anh ,.

— Cô bé cúi xuống và bung lên một chiếc rổ nhỏ.

Tôi như bị hoa mắt lên vì những quả ổi dai và nhiều thứ quả khác, quả nào cũng chín mọng ngon lành đựng ở trong rổ:

Tôi kêu lên :

— Mà cho tao hết cả rổ đó hả ?

Khánh gật đầu, thản nhiên :

— Dạ đây là em để dành phần cho anh. Trời sáng, em đợi mẹ trầy cho em đủ thứ tất cả. Em lựa những quả ngon nhất để dành cho anh đây.

Khánh tìm cách đẩy chiếc rổ nhỏ qua một kẽ hở của hàng rào và tiếp

— Em đưa sang cho anh nhé ?

Tôi quay đầu nhìn vào phía bên trong viện.

Tôi sợ nhất là lúc này có một ai ra đây thỉnh linh bắt gặp tôi đang đứng nói chuyện với cô bé hàng xóm này. Nếu các dì phước gặp, nhất định chúng tôi sẽ không tránh khỏi một trận đòn. Còn nếu những đứa bạn tôi gặp thì càng nguy hơn nữa, vì thế nào chúng cũng xúm lại thi nhau xin Khánh, những thứ hoa quả này và câu chuyện tất nhiên sẽ bị vỡ lở.

Tên đầu têu vụ này là tôi chắc chắn sẽ lại còn bị đòn nặng hơn nữa'

Khánh thấy tôi ngần ngừ thì lộ vẻ không vui, Khánh nói như năn nỉ tôi:

— Chắc em chỉ đề dành cho anh mỗi thứ có mấy quả nên anh không bằng lòng phải không ? Anh đừng giận em tội nghiệp. Ngày mai em hứa sẽ cho anh nhiều hơn nữa.

Thấy Khánh hiểu lầm. Tôi vội lắc đầu :

Không không phải vậy đâu. Bấy nhiêu đó cũng là nhiều quá rồi. Nhưng áo của tao lại không có túi, tao làm sao cầm cho hết bây giờ ?

— Thì anh ăn luôn ngay ở đây đi cầm vào nhà làm gì ?

— Ừ nhỉ

Tôi nghĩ là Khánh nói phải. Tôi rất muốn đem những thứ quả ngon lành này vào để «nhem thèm» mấy đứa bạn. Nhưng tôi nghĩ lại trò chơi đó thật là đại dột Chỉ có cách là ăn ngấu nghiến ngay tại chỗ này cho hết xong rồi đi vào nhà với hai tay không là yên trí nhất.

Ăn như vậy tuy không được hưởng cái thú ngậm nga cắn từng miếng một, nhưng thà được ăn như thế này còn hơn là không được ăn nữa mà có khi lại còn bị đòn.

Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ táo-bạo, hàng rào đâm bụt này vừa đầy vừa hết sức rậm rạp.

Trưa hôm sau, vừa ăn cơm xong : tôi chạy ngay ra bờ dậu để tìm Khánh. Không biết tôi quyến luyến cô bé này như vậy vì vừa có thêm được một người bạn mới dễ thương hay tại những thứ hoa quả hấp dẫn mà cô bé hứa sẽ cho tôi,

Khánh đã đợi tôi ở chỗ hẹn từ hồi nào. Cô bé lại phụng phịu

— Sao anh ra muộn thế ?

Em đợi anh này giờ,

Tôi vội nói với nó

— Tao đâu có ra muộn ?

Ăn xong, là tao ra ngay đấy chứ. Gì thế mày có ời đó không ?

Khánh cười với tôi :

— Có chứ. À, mà anh tìm xem có chỗ nào ngồi khuất không ?

Cứ đúng thế này nhỡ mấy đứa kia trông thấy thì sao ?

Tôi liền vệt hai hàng cây sang hai bên rồi chui tọt mình ngồi ẩn ở ngay giữa hàng rào. Xong xuôi tôi lại sửa những hàng cây ở phía ngoài như cũ. Tôi ngồi như thế này, thật là vô cùng kín đáo khó ai có thể nhìn

thấy được. Khánh thấy tôi làm vậy thì thích thú vô cùng. Cô bé reo lên :

— Hay quá nhỉ, anh thật là tài ! nhưng anh làm sao cho em vào ngồi chung với anh chứ không lẽ anh bắt em đứng một mình ở ngoài này hay sao ?

Tôi đưa tay vệt hai hàng dâm bụt ở bên phía nhà Khánh ra rồi bảo Khánh :

— Mà muốn chui vào đây ngồi với tao thì chui vào đi. Coi chừng rách áo đó, trong này còn rộng chỗ chán.

Khánh đưa rổ hoa quả cho tôi rồi chui vào giữa hàng rào dâm bụt và ngồi sát bên cạnh tôi.

Thế là hai chúng tôi đã có một chỗ trú ẩn thiên nhiên vô cùng thích thú và thật là tốt vì ở bên ngoài, đâu có người đi gần sát bờ dậu mà nếu chúng tôi không động đây cũng không ai có thể ngờ hoặc trông thấy được chúng tôi đang ngồi ở trong này.

Tôi đẩy nhẹ một số cành dâm bụt sang hai bên để dọn cho chúng tôi hai chỗ ngồi rộng rãi và thoải mái.

Khánh có vẻ thích thú vô cùng. Cô bé cười khanh khách :

— Thích quá anh nhỉ ? đề hôm nào em giận mẹ em sẽ chui vào đây trốn, nhất định mẹ sẽ không thể nào tìm ra được ! Em sẽ chờ khi nào mẹ năn nỉ em mới chịu chui ra.

Khánh nói rồi lại cười lên thật thích thú. Tôi cũng cười nhưng không dám cười lớn. Tôi ngồi dựa lưng vào những cây dâm bụt rồi bắt đầu làm thật những quả mận chín mọng và những quả ổi ương mà tôi hằng ao ước từ bao lâu nay.

Tôi chia cho Khánh một quả mận thật lớn chín đỏ mọng

— Này mày ăn đi chứ ?

Khánh lắc đầu

— Thôi, anh ăn đi, hồi sáng em ăn nhiều rồi.

Thấy Khánh cứ động đậy và cười nói bô bô. Tôi kêu lên

— Mày cười và nói khể ấy chứ ! Coi chừng ai biết được thì chết.

Khánh nín bật ngay. Cô bé dáo dác đưa mắt nhìn quanh :

— Ấy chết ! Em xin lỗi anh nhé.

Tôi nhận thấy Khánh thật ngoan. Có khi còn ngoan hơn cả những đứa trẻ gái bằng như Khánh ở trong viện An Lạc với tôi.

Tôi hỏi Khánh

— Thế mày đã đi học chưa ?

— Đi học hả ? Chưa còn anh ?

— Tao biết đọc chữ rồi.

— Anh giỏi thể cơ à ? Thầy em bảo sang năm em sáu tuổi sẽ cho em đi học.

— Thế ra mày mới có năm tuổi hả ?

— Dạ, còn anh mấy tuổi rồi ?

— Các dì bảo năm nay tao vừa đúng 7 tuổi.

— Thế anh đi học ở mãi tận đâu ?

Tôi vừa nhai ổi vừa trả lời Khánh :

— Tao học ở ngay trong viện. Các dì Phước dạy tao học.

Khánh nhìn tôi, vẻ mặt lạ lùng :

— Thì ra ở bên anh cũng có dạy học nữa sao ? Nếu vậy em sẽ nói với thầy em sang bên anh xin cho em đi học. Hàng ngày em sẽ sang bên ấy và sẽ được gặp anh luôn.

Tôi bĩu môi.

— Mày thật không hiểu gì cả. Tao đã nói là trẻ ở ngoài không thể nào vào trong viện được nếu không phải là trẻ mồ côi. Khánh gật đầu, thật ngây thơ.

— Lạ nhỉ ?

Tôi lại phải giải thích :

— Có gì lạ đâu, chỉ tại vì mày có cha có mẹ và cha mẹ mày thương mày. Không đem mày cho vào viện mồ côi như tụi tao ?

Khánh vụt hỏi :

— Còn anh ? Thế tại cha mẹ anh đem anh cho vào trong viện nên anh phải ở trong đó mãi phải không ?

Tôi bực mình vì những câu hỏi lằng nhằng của Khánh. Thật ra tôi cũng không biết phải làm sao để giải thích cho Khánh hiểu về những điều tò mò mà Khánh muốn biết vì ngay tôi, tôi cũng có hiểu gì đâu ?

Tôi chỉ biết tôi hiện đang sống ở trong viện mồ côi còn tại sao tôi lại bị cho vào An Lạc thì làm sao tôi có thể biết được và có lẽ cả đời tôi cũng không làm sao biết được vì đâu có ai nói sự thật cho tôi biết trừ khi có một phép lạ!

Ánh mắt của Khánh vẫn chăm chú nhìn tôi như để chờ đợi câu trả lời. Tôi vụt cau mày cau kinh :

— Quái con bé này hay hỏi lằng nhằng quá,

Khánh thấy tôi tỏ vẻ giận thì xịu ngay mặt xuống. Cô bé vừa có vẻ sợ, vừa có vẻ buồn, trông thật tội nghiệp.

Tôi hơi hối hận vì những lời nói vừa rồi đối với cô bé.

Tôi an ủi Khánh

— Tại mày không biết, đã là trẻ mồ côi phải vào ở trong viện thì làm sao còn biết tại sao hay ai đem vào cho ở trong viện nữa ? Vì tụi tao đứa nào cũng được đưa vào ở trong viện từ hồi còn nhỏ tí xíu à...

Khánh ngậy thơ

— Nhỏ như con búp bê ấy hả phải không anh ?

Tôi trả lời đại :

— Ừ.

Thật ra, tôi nào có biết con búp bê mà Khánh vừa nói là con gì ? hình thù ra sao đâu ?

Khánh đưa một quả khế chín cho tôi

— Khế này là khế ngọt anh ăn đi, ngọt lắm. Anh đừng giận em nhé ?

Tôi giao hẹn :

— Nhưng từ nay trở đi mày không được hỏi tao lằng nhằng về những chuyện của tao nữa nghe không ? Nếu mày không nghe tao sẽ không ra đây chơi với mày nữa.

Khánh nghe tôi dọa như vậy thì cuống lên :

— Dạ. Dạ em xin hứa từ nay về sau nhất định em không dám hỏi anh những chuyện đó nữa. Nhưng mỗi ngày anh nhớ ra đây chơi với em nhé ? Rồi anh muốn ăn quả gì em cũng cho anh hết.

Tôi cười

— Ừ như vậy thì được.

Tôi vừa ăn hết quả khế thì từ bên trong viện một hồi keng hết giờ chơi cũng vừa vang lên.

Tôi vội vạch bờ rào chui ra thật nhanh :

— Thôi hết giờ rồi tao phải vào.

Tôi vừa nói, vừa sửa soạn cầm đầu chạy. Khánh rồi rít dận với theo :

— Trưa mai anh nhé, em đợi anh ra chơi với em đó.

— Ừ

oOo

Thấm thoát, tôi và Khánh quen nhau đã được gần ba tháng.

Từ ngày có Khánh, tôi tha hồ được ăn đủ thứ hoa quả.

Ngoài ra tôi còn được ăn nhiều thứ quà bánh khác nhau thật lạ và ngon miệng. Đó là những thứ quà bánh mà hằng ngày mẹ Khánh đi chợ mua cho Khánh, Khánh ăn không hết hoặc để dành lại mỗi thứ một ít cho tôi.

Hằng ngày, chỉ trừ những hôm phải làm vệ sinh — Cứ đến giờ chơi buổi trưa là tôi lại lên ra bờ dậu để chơi với Khánh và để nhận những món quà của cô bé láng giềng.

Tôi và Khánh đã dọn một chỗ trú ẩn thật tốt và thật thoải mái ở giữa hàng rào dâm bụt để hai đứa ngồi nói chuyện với nhau. Tình thân thiết giữa tôi và Khánh cũng theo thời gian, mỗi lúc càng thêm đậm đà. Chúng tôi thương nhau như anh em ruột. Có lẽ trong đời tôi từ ngày tôi biết và hiểu thế nào

là tình thương là từ ngày tôi gặp Khánh.

Mỗi ngày gặp nhau, ngoài việc Khánh cho tôi nhiều thứ quà bánh, hoa quả. Chúng tôi nói chuyện với nhau huyền thuyên, những câu chuyện thật nhỏ nhặt vụn vặt về cuộc sống của chúng tôi hằng ngày và nói những nỗi nhớ nhung của hai đứa đối với nhau về những ngày mà tôi không được gặp Khánh vì tôi phải làm vệ sinh.

Tôi cũng đem những câu chuyện sinh hoạt của tôi hằng ngày ở trong viện mồ côi kể cho Khánh nghe. Còn Khánh, Khánh kể cho tôi nghe những chuyện về gia đình của Khánh. Cô bé nói chuyện líu lo thật đến hay. Có những câu chuyện Khánh nói lung tung làm tôi chẳng hiểu đầu đuôi gì cả nhưng cũng có những câu chuyện thật vui thật ngộ nghĩnh làm cho tôi say mê.

Nhưng, có lẽ chuyện mà Khánh hay kể tôi nghe nhất và người mà Khánh thường hay nhắc tới trong các câu chuyện mà Khánh nói với tôi là mẹ của Khánh.

Mỗi khi có câu chuyện nào về mẹ của Khánh, hai mắt cô bé lại sáng ngời hẳn lên, lộ đầy vẻ triu mến, yêu thương, một nỗi yêu thương khiến tôi phải thêm thương vì tôi biết nhất định suốt đời tôi sẽ không thể nào có được.

Khánh cũng bắt tôi phải gọi mẹ của Khánh bằng mẹ mỗi khi nhắc đến bà trong các câu chuyện. Khánh ghét nhất là ba tiếng « mẹ của mày » mà tôi thường hay vô tình nói ra.

Khánh phụng phịu bảo tôi mỗi khi Khánh phát ý :

— Anh lại làm em giận rồi đó. Mẹ của em cũng sẽ là mẹ của anh. Anh biết không? Mẹ thương em lắm và em biết mẹ cũng sẽ thương anh nữa. Thương như mẹ thương em vậy nếu mẹ gặp anh.

Cũng do sự bắt buộc của Khánh và sự ngượng ngịu của tôi mỗi khi xưng hô lại gọi Khánh bằng « mày » trong khi Khánh gọi tôi bằng tiếng anh thật ngoan ngoãn. Giờ đây, chúng tôi đã gọi nhau bằng tên trong mỗi khi nói chuyện với nhau.

oOo

Một buổi sáng, như lệ thường, sau khi ăn một bát cháo hoa với đường xong. Chúng tôi đang sửa soạn sách vở để lên lớp học thì Di An bước vào phòng, đi bảo :

— Hoàng, Vinh, Lành, Tài và Xuân hôm nay không phải lên lớp học, các con hãy vào phòng đi ngay có chút việc.

Trong viện An Lạc năm đứa chúng tôi là 5 đứa lớn nhất và cả năm đứa đều vừa đúng bảy tuổi.

Chúng tôi cùng cất tiếng dạ và để sách vở vào chỗ cũ rồi đi theo Di An.

Các dì phước ở trong viện hay sai bảo chúng tôi là việc rất thường. Hơn nữa “ngũ quý” chúng tôi lại là những đứa con trai lớn nhất nên những việc nặng ở trong viện, chúng tôi gần như đều phải chia nhau nhận lãnh.

Vì thế việc dì An bảo nghỉ học một bữa và gọi lên phòng dì như hôm nay là một việc rất thường đối với chúng tôi.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy nét mặt lộ đầy vẻ nghiêm trọng của dì An, tự nhiên tôi cảm thấy dường như sắp có một việc gì hết sức quan trọng sắp sửa xảy ra cho chúng tôi.

Dì An ra hiệu cho chúng tôi ngồi quây quần xung quanh một chiếc bàn nhỏ. Dì nhìn chúng tôi thật lâu, ánh mắt hiền từ của dì chầm chậm dừng lại ở tôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy trống ngực của tôi đập thật mạnh và tôi hồi hộp một cách khác thường.

Dì An chậm rãi cất tiếng

— Các con, hôm nay dì gọi các con vào đây là để cho các con biết một việc hết sức vui mừng đối với các con.

Cả năm đứa chúng tôi cùng lạ lùng nhìn nhau. Tiếng Dì An vẫn đều đều vang lên

— Các con có biết rằng năm nay các con đã lớn cả rồi không ?

Chúng tôi cũng rập tiếng nhau đáp một lượt

— Dạ thưa dì, chúng con biết.

Dì An gật đầu, hài lòng :

— Tốt lắm; các con ngoan lắm,

Đột nhiên, tia nhìn của Dì An hướng về phía chúng tôi bỗng như lộ một vẻ xót xa, ái ngại. Giọng dì thật ảm:

— Các con ạ, các con đã lớn rồi, và các con cũng đã bắt đầu có trí khôn vì vậy, chắc các con cũng đã hiểu thân phận của các con chỉ là những đứa trẻ mồ côi ..

Dì An ngừng lại một chút như để nén sự xúc động rồi tiếp

— Các dì ở trong viện. Dì nào cũng thương các con lắm. Nhưng tiếc rằng, dì cũng chỉ có hai tay như mọi người khác, vì vậy các dì không thể nào ôm trọn hết tất cả các con vào lòng, mặc dù các dì đều thương các con như ruột thịt...

Trên đôi mắt dịu hiền của dì An dường như đã có long lanh hai giọt nước mắt. Chúng tôi cũng bồi hồi nhìn nhau xúc động. Thấy dì An khóc, tôi muốn chạy lại ôm chầm lấy dì để được khóc theo.

Dì An cố gượng nở một nụ cười rồi tiếp :

— Tất cả năm anh em các con đây đều đã được các dì nuôi nấng từ thuở còn bé tí. Tình thương đó chắc dĩ nhiên cần phải nói ra, các con cũng đã biết. Và hôm nay, cũng vì nghĩ đến tương lai của các con sau này, các dì đã tìm cho các con, mỗi đứa một người cha và một người mẹ...

Chúng tôi cùng kêu lên sững sốt, thẳng Xuân run run hỏi dì An :

— Thưa dì, nếu vậy chúng con đều có cha, có mẹ như những đứa trẻ khác ở ngoài ?

Dì An mỉm cười lắc đầu :

— Không phải, các con đừng yên dì sẽ nói hết cho các con nghe.

Ý của dì muốn nói là các dì đã tìm cho các con mỗi đứa một người cha và một người mẹ nuôi. Những người này tuy không phải là cha mẹ ruột của các con, nhưng họ đều là những người hiếm hoi, không có con cái, vì vậy, dì tin là khi đem các con về, họ sẽ thương các con như con ruột vậy.

Năm đứa chúng tôi ngơ ngàng nhìn nhau. Tuy dì An nói chưa được rõ ràng, nhưng chúng tôi cũng đã lờ mờ hiểu ý của dì. Tôi ghen ngào hỏi dì

— Thưa dì, như vậy tức là chúng con sắp bị đuổi ra khỏi viện ?

Dì An mỉm cười lắc đầu.

— Hoàng đừng nghĩ bậy ! Các dì thương các con như ruột thịt có khi nào lại撵 đuổi các con đi ?

Tôi vẫn thắc mắc :

— Nhưng...thưa...,dì vừa nói...

Dì An giải thích

— Khoan đã, con đề dì nói hết cho các con nghe. Các dì đã giới thiệu các con cho những gia đình giàu có mà không có con ở ngoài phố chợ và các vùng lân cận xung quanh đây. Những người đó, họ sẽ đến đây đón các con về làm con nuôi của họ.

Họ sẽ nuôi nấng và săn sóc các con còn chu đáo hơn cả các dì đối với các con. Các con sẽ được ăn uống sung sướng và được đi học như tất cả những đứa trẻ khác.

Trong bọn chúng tôi thằng Lành là đứa hiền và nhút nhát nhất. Nó vụt òa lên khóc, nó gục mặt xuống bàn, vừa lắc đầu vừa kêu :

— Không ! không ! Chúng con sẽ không đi đâu hết. Chúng con ở với các dì mãi.

Nó ngược lên nhìn bọn tôi mặt đầm đìa nước mắt :

— Chúng mày có đi thì đi ! Tao không thích sung sướng , tao ở lại đây với các dì...

Thằng Vinh cũng mếu máo phụ họa

— Tao cũng vậy, tao cũng không thích đi đâu cả.

Thằng Tài và thằng Xuân vẻ mặt buồn buồn, cúi xuống nhìn mặt bàn. Còn tôi, tôi ngược nhìn dì An với vẻ van lơn, năn nỉ xin dì hãy cho chúng tôi được ở lại với dì.

Dì An khẽ lắc đầu, dì bước lại xoa đầu thằng Lành, dì cố mím một nụ cười thật tươi :

— Dì cảm ơn các con đã có lòng quyến luyến đến các dì. Nhưng các con phải hiểu rằng đây là các dì muốn cho các con sung sướng, muốn cho tương lai của các con sau này được nên người như những đứa trẻ khác. Các con có muốn sau này lớn lên các con được sống trong mái gia đình có cha có mẹ như bạn bè của các con hay là muốn suốt đời phải sống thui thủi ở trong viện mồ côi ?

Tôi nghe dì An nói và lòng hiểu rằng đó là những lời nói thật chân thành của một người đã hết lòng thương chúng tôi và lo lắng cho chúng tôi.

Nhưng thằng Vinh vẫn quả quyết lắc đầu :

— Nhưng thưa dì, không ! Chúng con không thích sung sướng. Hiện nay chúng con được như thế này cũng là sung sướng lắm rồi.

Nét mặt của dì An chợt nghiêm lại

— Hồi nãy tới giờ là dì muốn giải thích cho các con rõ về cuộc sống sắp tới của các con. Nhưng còn một điều này nữa mà dì chưa nói với các con.

Năm đứa chúng tôi cùng hướng về phía dì An với ánh mắt chờ đợi, hy vọng ở điều dì sắp nói sẽ cứu vãn được tình thế hiện tại.

Dì An đảo mắt nhìn chúng tôi một lượt :

— Đây là một điều lệ chung mà các con chưa rõ :

luật lệ ở trong viện chỉ nuôi các trẻ em đến bảy tuổi là không được phép nuôi nữa. Trước các con cũng đã có nhiều đứa mỗi năm cứ đúng bảy tuổi là ra khỏi viện...

Điều mà dì An vừa nói đã làm cho chúng tôi thất vọng hoàn toàn. Gương mặt của đứa nào trông cũng thật thảm hại, thiếu não. Tôi biết là chúng tôi không còn một chút hy vọng nào nữa.

Thằng Vinh gào lên :

— Nhưng... Thưa dì chúng con...

Nó vừa nói vừa nấc lên gần như nghẹn ngào nói không ra tiếng nữa.

Dì An nghiêm nghị ngắt lời thằng Vinh ;

— Dĩ nhiên các con mến các dì, các con không muốn xa các dì đó là một điều thật tốt. Các con cũng phải hiểu chúng ta ở gần nhau trong bao nhiêu lâu nay lẽ dĩ nhiên, các dì cũng mến thương các con không khác gì các con đã có lòng mến thương các dì...

Dì An ngừng một chút như để nén sự xúc động rồi tiếp :

— Dì cũng hiểu các con sợ một khi ra khỏi viện các con sẽ bị bơ vơ khổ cực ! Nhưng các con đã lớn cả rồi. Các con đến tuổi hiểu biết và như những con chim nhỏ đã bắt đầu cứng các sau bao ngày tập bay bên cánh mẹ

Bây giờ các con phải tập bay một mình. Dì thí dụ như vậy cũng không đúng mấy đâu, vì các con còn có cha mẹ nuôi của các con săn sóc, yêu thương. Biết đâu các con sẽ may mắn được sống một cuộc đời hoàn toàn sung sướng và sẽ có một tương lai tốt đẹp như tất cả những đứa trẻ có cha, có mẹ khác.

Đột nhiên dì An ngừng lại, dì thở dài một tiếng. Giọng của dì bỗng trở thành uể oải, không một chút phấn khởi :

— Nhưng dầu các dì có muốn giữ các con ở lại trong viện cũng không được. Luật lệ của viện đã qui định như vậy. Thật dì cũng không sung sướng chút nào khi cứ hằng năm lại phải một lần nói chuyện với một số trẻ đến tuổi phải ra khỏi Viện như các con hôm nay...

Bầu không khi trở nên nặng nề, khó thở một cách lạ lùng. Có lẽ dì An muốn nói với chúng tôi thật nhiều nhưng không hiểu sao, dì lại thôi và ngồi nhìn chúng tôi với một vẻ ưu tư. Về phần chúng tôi, chúng tôi biết những lời dì An vừa nói ra đều là những mệnh lệnh. Chắc chắn sẽ không thể nào thay đổi được nữa chỉ trừ khi thành linh có một phép lạ xảy ra.

Chúng tôi cứ ngồi im lặng như vậy không biết bao lâu cho đến khi dì An vụt xô ghế đứng dậy. Dì đưa tay xoa đầu từ đứa chúng tôi rồi mỉm cười. Nụ cười của dì thật rạng rỡ

— Thôi chắc các con cũng đã hiểu ý dì muốn nói với các con rồi chứ. Hãy vui lên và hãy phấn khởi lên các con !

Một chân trời mới đang chờ đón các con đó. Dì mong rằng sáng ngày mai khi bước chân ra khỏi viện này để bắt đầu những ngày mới của một cuộc đời mới và một nếp sống mới, các con đứa nào cũng vui vẻ, hân hoan ra đi với một nụ cười tin tưởng, được như vậy là các dì vui lắm rồi các con có hiểu không ?

Thằng Vinh và thằng Lành đã lau nước mắt. Năm đứa chúng tôi cũng đưa mắt nhìn nhau. Tất cả cùng cúi đầu khoanh tay lí nhí

— Thừa dì, chúng con đã hiểu.

Dì An gật đầu tỏ vẻ hài lòng

— Thôi được, dì cảm ơn các con. Bây giờ, các con có thể đi tắm rửa thu xếp quần áo cùng từ giã các bạn của các con. Sau này, thỉnh thoảng nếu các con còn nhớ mấy dì và các bạn ở trong viện, các con có thể xin phép cha mẹ để đến thăm viện chơi cũng được.

Dì An quay đi trước khi chúng tôi bước ra khỏi phòng, dì An lại nói như vỗ về :

— Dì tin chắc mai đây khi các con ra khỏi viện, đứa nào cũng sẽ được sung sướng hơn lúc ở trong viện này. Dì sẽ cầu nguyện cho các con và cầu chúc cho các con luôn luôn gặp được những sự tốt lành.

Chúng tôi lại cũng cất tiếng dạ một lần nữa. Cả năm đứa đứng lại ở trước cửa phòng để cúi đầu chào dì An rồi lững thững dắt nhau trở về phòng.' Đã biết bao nhiêu lần chúng tôi được cúi đầu trước phòng dì An để chào dì, nhưng có lẽ đây là lần cúi đầu cuối cùng và cũng là lần bi thảm nhất của chúng tôi.

Cả năm đứa lặng lẽ đi bên nhau, mặt đứa nào đứa nấy buồn hiu trông thật thiếu náo.

Tôi không biết những đứa bạn tôi đang có những ý nghĩ gì, có những cảm giác như thế nào? Còn riêng tôi lúc này lòng tôi thật là bối rối... một nỗi bối rối mênh mông. Toàn cơ thể của tôi gần như bị tê liệt! Không biết phải làm sao, phải làm thế nào? Để đối phó lại với cảnh trạng mà tôi sắp gặp phải, sắp phải đương đầu với nó.

Bọn tôi về đến phòng, đứa nào đứa nấy năm lần ra không một đứa nào thiết lảm một chuyện gì. Thăng Vinh lần đầu hỏi :

— Chúng mày ạ, thế rồi mai mốt chúng mình có còn được gặp lại nhau không nhỉ?

Thăng Xuân gất :

— Sao mày ngu thế, đã bảo mỗi đứa phải đi một nơi thì làm sao còn có thể gặp nhau được.

Thăng Tài cãi

— Nhưng... biết đâu đấy?

Thằng Vinh hỏi bạn :

— Mày nói biết đâu làm sao ? Chắc mày nói chúng mình có thể sẽ được gặp lại nhau ?

Thằng Tài gật đầu :

— Ừ !

Giọng thằng Xuân câu kinh

— Thế là thằng Tài ngu nốt ! Mày bảo làm sao chúng mình có thể gặp lại được nhau ?

Thằng Tài ngước mắt lên nhìn trần nhà chậm rãi đáp;

— Sao lại không ?

Chẳng hạn như có một người nào đó xin tất cả năm đứa chúng mình về nuôi một lượt !

Thằng Xuân bĩu môi :

— Mày nói hóa ra họ nuôi như nuôi lợn ấy chắc ? Nuôi lợn còn được ăn thịt, chứ họ cơm gạo đâu có dư mà để nuôi báo cô năm đứa chúng mình một lượt,

Thằng Tài vẫn chưa chịu thua

— Nếu vậy thì có thể nhà bố mẹ nuôi của chúng mày ở gần nhà bố mẹ nuôi của tao, hay mỗi đứa chúng mình sẽ ra phố chợ ở làm con nuôi mỗi nhà một đứa, như thế chẳng gặp nhau lại là gì ?

Cặp mắt của thằng Vinh chợt sáng lên

— Ừ nhỉ ? Rồi chúng mình sẽ được các bố mẹ nuôi

cho đi học chung một trường, như thế thì lại gần nhau mỗi ngày, chẳng khác gì ở trong này cả ?

Thằng Xuân quay qua bẻ thẳng Vinh :

— Khác chứ sao lại không khác ?

— Thế tối tối chúng mày có còn được ngủ chung với nhau không? Nhỡ trời lạnh mày có thể bò qua nằm co ro ở dưới chân tao để đắp chung chăn cho ấm được không ?

Tôi nằm im nghe các bạn tôi cãi cọ với nhau. Đầu óc tôi thì tràn đầy những sự bối rối có lúc bỗng lại như bị rỗng tuếch. Thật ra, đối với tôi chuyện khi phải ra khỏi viện chúng tôi còn có thể gặp lại được nhau nữa không lúc này chả có gì đáng phải chú ý.

Ở trong tôi lúc đó đang có một mối lo lắng lớn lao! Nỗi lo lắng khi vừa chợt nghĩ tới là tôi lại có cảm giác như sắp bị lịm người đi.

Đó là nỗi lo lắng tôi sắp phải xa Khánh.

Vĩnh viễn xa Khánh...

Tôi nằm vắt tay lên trán nghĩ vu vơ.

— Những thằng này mình có thể được gặp lại hay không cũng không cần ! Nhưng không hiểu liệu mình có còn được gặp lại Khánh hay không, sau khi ra khỏi viện ?

Cứ thế, tôi nằm suy nghĩ vu vơ, bên tai tôi, tiếng

bàn cãi của bọn thằng Tài, thằng Vinh, thằng Xuân như mơ hồ văng lại từ một cõi xa xăm nào.

Tôi nằm tưởng tượng ra cảnh tôi sẽ phải đi với bố với mẹ nuôi của tôi thật xa... xa thật là xa tới phương trời lạ hoắc mà tôi chưa hề thấy bao giờ và rồi tôi cũng sẽ xa Khánh... vĩnh viễn xa Khánh từ đó :...

Tôi cứ nằm suy nghĩ vẩn vơ như vậy và ngủ thiếp đi hồi nào không biết.

Tiếng keng báo hiệu giờ ăn cơm trưa làm tôi giật mình choàng tỉnh dậy. Thằng Xuân cũng đang lay vai tôi :

— Hoàng ơi ! Hoàng...

Tôi mở mắt ngồi nhồm dậy :

— Đi ăn cơm mày.

Tôi lắc đầu :

— Chúng mày đi ăn đi. Tao không đói...

Tiếng thằng Tài :

— Thằng Hoàng nó sượng thật. Nó chả lo lắng gì cả, nằm ngủ thật ngon...

Tôi gượng cười, thằng Tài nó đâu có biết lúc này, lòng tôi đang rối bời, tan nát...

Tiếng thằng Xuân vang lên

— Không đói cũng đi ăn mày. Hôm nay là ngày cuối cùng ở trong viện. Chúng mình phải đi ăn với nhau cho vui...

Tôi choàng tỉnh hẳn :

— Ngày cuối cùng hả ? Ừ nhỉ ? vậy thì đi...

Chúng tôi nắm tay nhau, xuống nhà ăn.

Có lẽ đây là lần cuối cùng của chúng tôi nên chúng tôi được cho ăn uống thịnh soạn hơn mọi ngày rất nhiều..

Một đĩa thịt gà luộc thật lớn và một đĩa lòng gà xào xu hào được đề riêng ở bàn của chúng tôi. Lại có cả canh miến nữa; toàn là những món chúng tôi ưa thích và thêm thường từ bao nhiêu lâu nay.

Đây là những món ăn thuộc vào loại hiếm ở trong viện mà chỉ những ngày tết hoặc dịp nào đặc biệt lắm, chúng tôi mới được ăn. Nhưng hôm nay, chúng tôi — riêng năm đứa chúng tôi — là được ăn thả cửa trước con mắt thèm thường của những đứa bạn chúng tôi ở các bàn bên cạnh.

Mọi ngày nếu thấy trên bàn ăn có món này, chắc chúng tôi đã tranh nhau mà ăn ! Nhưng hôm nay chúng tôi nhai cơm và nhai thịt gà như nhai sỏi, nhai đá cuội ! Bao nhiêu hạch nước miếng của tôi như bị tê liệt, chúng không chịu làm việc.

Tôi cố lừa vài cái cho hết bát cơm rồi buông đũa bát đứng dậy trước nhất.

Thằng Xuân níu tôi lại

— Ăn nữa đi mày, còn nhiều lắm.

Tôi dang tay ra :

— Không, tao chạy ra sau, có chuyện một chút.

Trái với lệ thường, hôm nay tôi phải ra bờ dậu ngồi chờ Khánh. Mọi ngày. Khánh chờ ở bên tôi đánh kèng ra chơi thì ra bờ dậu đợi tôi. Về phần tôi cũng phải lẩn quẩn ở sân chơi độ vài phút rồi nhân lúc không ai để ý mới dám ra bờ dậu chơi với Khánh, vì vậy ngày nào Khánh cũng phải đợi tôi. Nhưng hôm nay, tôi không cần phải dấu diếm gì nữa cả, tôi ra bờ dậu rồi chui vào giữa hàng rào, chỗ hàng ngày tôi và Khánh ngồi núp để nói chuyện với nhau.

Tôi thần thờ ngồi chờ Khánh, ngồi đợi tiếng kèng ra chơi thường lệ mà tôi đã nghe không biết bao nhiêu lần nhưng kể từ ngày mai tôi sẽ không bao giờ được nghe tiếng kèng đó nữa.

Tiếng kèng vừa dứt thì Khánh cũng ra đến bờ dậu.

Cô bé thấy tôi đã ngồi lù lù ở đó trước rồi thì không khỏi ngạc nhiên kêu lên:

— Uả! sao hôm nay anh ra được sớm vậy?

Tôi không trả lời Khánh. Tôi đã chuẩn bị những câu nói trước để báo tin cho Khánh biết tôi sắp phải xa Khánh. Nhưng lúc này tôi làm như bị nghẹn lời, không làm sao thốt ra tiếng!

Mãi một lúc sau, tôi cố vừa thở v vừa nói:

— Nguy rồi Khánh ơi! Nguy lắm rồi!

Khánh tròn mắt nhìn tôi, giọng Khánh đầy vẻ lo lắng

— Gì vậy anh ? Sao ? nguy việc gì ?

Rồi không đề tôi trả lời, Khánh hỏi tiếp luôn

— Có phải các dì phước đã biết anh trốn ra đây chơi với em phải không ? Anh vừa bị đòn phải không ?

Tôi lắc đầu, nước mắt của tôi đột nhiên trào ra, tôi cố nuốt nghẹn nói

— Không phải thế... chúng mình sắp xa nhau.

Khánh cuống lên.

— Sao vậy anh ? Sao vậy anh ?

—... Ngày mai Hoàng phải ra khỏi viện rồi, Hoàng sẽ không bao giờ còn được gặp Khánh nữa.

Khánh buông gói quà đang cầm ở trên tay xuống đất:

— Anh bị đuổi ra khỏi viện à ?

— Không phải thế.

— Như vậy thì tại sao anh lại phải ra khỏi viện ?

— Tại Hoàng lớn rồi nên không được ở trong viện nữa.

— Vậy thì anh phải đi đâu ?

— Ngày mai sẽ có người vào viện đón Hoàng đem về nuôi làm con nuôi, Hoàng sẽ phải làm con nuôi của người đó.

— Nhưng người đó là người nào, ở mãi tận đâu cơ ?

— Hoàng cũng không biết nữa. Không biết nhà người đó ở xa hay gần ,

— Nhưng ai bảo thế ?

— Hỡi nầy dì An mới bảo, bọn Hoàng cả thấy năm
đưa ngày mai đều phải ra khỏi viện.

Khánh nhắc lại

— Ngày may anh phải ra khỏi viện ?

Tôi gật đầu :

— Và cũng từ ngày mai, mỗi buổi trưa chúng mình
sẽ không còn được gặp nhau nữa. Khánh có buồn không?

Khánh không trả lời tôi, Nét mặt Khánh buồn rười
rượi.

Khánh và tôi cứ ngồi im lặng như vậy thật lâu. Mãi
một lúc sau, Khánh mới lượm gói quà đưa cho tôi :

— Hôm nay nhà em có xôi vò, ngon lắm ! Anh ăn
đi. Thế là từ ngày mai em hết được ra đây chơi với anh
rồi.

Tôi cầm lấy gói xôi. Thật ra, tôi chỉ cầm đề cho
Khánh khỏi buồn chứ lúc đó tôi đâu còn thiết gì. Lòng
tôi thật bàng khuâng không biết ngày mai tôi sẽ phải theo
một người lạ mặt đề đến tận đâu ? Ngày may ai sẽ ra đây
đề chơi với Khánh ?

Tôi nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của Khánh. Tôi cố
nhịn khóc đề nói

— Thôi, mai Hoàng đi Khánh nhé ? Khánh ở lại
nhé ?

Khánh òa lên khóc. Tôi cũng bật tiếng khóc theo Khánh. Thế là hai đứa chúng tôi cùng khóc. Cho đến khi cả hai đều đã cơn khóc. Tôi vừa khóc dấm dứt vừa hỏi Khánh

— Mai Hoàng đi rồi thế Khánh có nhớ Hoàng không ?

Khánh nắm chặt lấy tay tôi

— Anh đi, anh nhớ Khánh nhé ?

Tiếng keng báo hiệu hết giờ chơi vang lên. Đây cũng là tiếng keng báo hiệu giây phút từ biệt của tôi và cô bé lằng giềng. Tôi chui ra khỏi bờ bụi mang theo ánh mắt trông theo của Khánh.

Đêm hôm đó, thật là một đêm quan trọng nhất trong đời của chúng tôi. Cả bọn, năm đứa, không đứa nào ngủ được yên giấc. Đứa nào cũng trằn trọc thao thức. Tâm trạng của chúng tôi lúc đó thật là vô cùng phức tạp. Thằng nào cũng cố tưởng tượng ra hình ảnh người cha mẹ nuôi của mình và những chuỗi ngày sẽ sống sắp tới.

Thằng Vinh là đứa hay nói lằng nhằng nhất. Nó nằm suy nghĩ vẩn vơ một hồi rồi chợt kêu lên :

— Chúng mày ạ, tao nghĩ ra rồi.

Thằng Lành chồm dậy :

— Mày nghĩ cái gì ?

— Ngày mai chúng mình sẽ không phải được đi làm con nuôi đâu !

Thằng Lành kêu lên :

— Mày nói bậy, không lẽ Di An nói dối mình hay sao?

Thằng Xuân cũng lên tiếng

— Mày n'í không phải đi làm con nuôi thì đi làm gì ? Chẳng lẽ đi làm đũa ở à ?

Thằng Vinh gật đầu

— Chứ còn gì nữa ? nhất định là chúng mình bị họ xin về để làm đũa ở rồi ? Chứ ai đâu lại có lòng tốt xin về để làm con nuôi cho ăn uống đi học đàng hoàng !

Thằng Xuân cãi lại :

-- Mày chỉ lo quanh thôi. Họ là những người giàu có thì nhà họ thiếu gì đũa ở đời nào họ nỡ bắt chúng mình phải làm việc cực khổ ?

Thằng Vinh vẫn không chịu thua :

— Thế nhưng nhớ nhà họ nghèo không có tiền thuê đũa ở nên xin chúng mình về để làm đũa ở cho họ thì sao ?

Tôi đề mặc cho mấy đũa chúng nó nằm bàn tán với nhau.

Trong tôi lúc đó, vẫn chỉ nguyên vẹn có độc nhất một hình ảnh của Khánh xâm chiếm. Bao nhiêu kỷ niệm về người bạn láng giềng bé nhỏ này của tôi cứ lần lượt hiện ra và chạy thoáng trong óc tôi thật nhanh nhưng lại cũng thật rõ !

Cứ mỗi lần nghĩ đến những câu chuyện mà Khánh líu lo kể cho tôi nghe cùng với những gói quà bánh, hoa quả mà Khánh cho tôi và nhất là đến những phút chia tay đầy nước mắt, đầy những sự ghen ngào tức tưởi, tôi lại chỉ muốn òa lên khóc !

Rồi tôi nằm suy nghĩ vẩn vơ một mình đề tưởng tượng ra những điều mà tôi mơ ước. Trong trí tượng non nớt của tôi lúc đó tôi thầm ước ao và cầu mong phải chỉ cha mẹ nuôi sắp tới của tôi sẽ là cha mẹ của Khánh; phải chỉ mọi việc sẽ được xảy ra đúng y như sự tưởng tượng của tôi để chúng tôi không phải xa nhau để cho tôi mãi mãi được gần Khánh.

Người bạn đã đem đến cho tôi một nguồn an ủi thật lớn lao trong những quãng ngày thơ ấu của tôi trong viện An Lạc.

Trời rạng sáng dần và rồi «giờ định mệnh» của Chúng tôi cũng đã đến! Vừa ăn sáng xong, cha mẹ nuôi của thằng Vinh, thằng Lành đã lần lượt đến đón chúng đi.

Chúng tôi chia tay nhau bằng những cái vói tay, những cái níu kéo và những ánh mắt thơ dại, vô hồn...

Tôi là đứa cuối cùng được đưa ra khỏi viện trong cái «ngày định mệnh» đó. Trời đã gần trưa, tôi và thằng Xuân chia tay nhau khá lâu mà vẫn không thấy ai đến đón tôi. Tôi mừng thầm trong bụng và hy vọng ngày hôm đó chưa phải ra khỏi viện để buổi trưa có thể gặp lại Khánh thêm một lần nữa.

Tiếng gọi của dì An đã cắt đứt nỗi hy vọng hão huyền cuối cùng đó của tôi. Tôi được gọi lên phòng khách vào lúc trời gần trưa.

Tiếng dì An vang lên

— Kìa Hoàng ! sao con không khoanh tay chào cha nuôi của con đi chứ.

Tôi cố mạnh dạn ngừng đầu lên để nhìn cho rõ mặt người mà tôi sẽ phải gọi bằng cha nuôi và có thể sẽ phải hầu hạ ông ta suốt đời.

Nét mặt người đàn ông đó không mấy dữ dằn như tôi nghĩ và tưởng tượng ra trong đêm qua. Ông ta nhìn tôi với ánh mắt khá trêu mến và nở một nụ cười thân mật như để làm quen với tôi và để cho tôi bớt ngỡ ngàng xa lạ.

Tôi lo cuống cuống vội vã khoanh tay vào nhau và khẽ cúi đầu lí nhí cất tiếng dạ trong cổ họng.

Dì An mỉm cười dì nói nói với người đàn ông :

— Cháu nó ngoan lắm đấy ông ạ ! Học giỏi nhất trong viện đấy ! Chỉ tội hầy còn nhút nhát quá nhưng dần dần rồi nó sẽ dạn dĩ và quen đi.

Dì An mời người đàn ông vào văn phòng của viện để làm thủ tục. Tôi cúi đầu lững thững bước theo sau lưng hai người. Những bước chân của tôi dẫm lạo sạo trên các viên sỏi quen thuộc có lẽ đây là những bước chân cuối cùng của tôi trong viện mồ côi An Lạc.

Tôi nghĩ thầm như vậy và tôi cố đi thật chậm cho đỡ sợ sệt và luống cuống, nuối tiếc..

Sau khi làm thủ tục xong. Tôi nghe dì An nói với người đàn ông

— Cháu nó hãy còn nhỏ dại, mong ông bà sẽ dạy cháu đến nơi đến chốn và đào tạo cho nó mai sau được nên người.

Người đàn ông lễ phép trả lời dì An :

— Vâng, xin dì đừng lo đến việc đó. Tôi xin hứa với dì tôi sẽ coi nó như là con ruột của tôi vậy.

Xong ông ta đưa tay vẫy vẫy tôi

— Con, con hãy lại đây với Cậu.

Thấy tôi có vẻ dụt dè, e ngại không dám bước tới. Dì An liền nắm lấy tay tôi kéo lại trao cho ông ta.

Dì nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ triu mến yêu thương. Tiếng của dì thật nhẹ, thật ấm :

— Thôi, con hãy về với Cậu nhé, nhớ luôn luôn phải ngoan ngoãn con nhé.

Nghe những lời dặn dò cuối cùng của dì An. Tôi tưởng là lúc đó, tôi có thể bật òa lên khóc ngay được. Nhưng không hiểu sao, nước mắt của tôi tự nhiên lại ráo hoảnh !

Tôi vòng tay cúi đầu chào dì và lí nhí nói mấy lời

hình như đề từ biệt di vì lúc đó tôi cũng không rõ là tôi đã nói những lời gì với dì An nữa.

Người đàn ông cha nuôi của tôi cũng cúi chào dì An. Xong, ông ta nắm lấy tay tôi và từ từ dắt tôi ra khỏi cổng viện mồ côi An Lạc.

Tôi cúi người quay lại nhìn hai hàng găng tay một lần cuối cùng. Giã từ nhé viện An Lạc.

Hai cánh cửa từ từ được khép lại. Dì An đứng tựa lưng vào sau cánh cửa khép hờ đó. Dì khẽ đưa tay vuốt tóc.

Trong đời tôi, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi phải chứng kiến những giây phút giã từ với một người thân.

À không, còn lần nữa đó là lần mẹ tôi đem tôi gửi vào trong viện An Lạc.⁹ Lần đó, có lẽ tôi được bọc trong một chiếc tã lót và thân nhiên nằm chòi đạp để nhìn mẹ tôi khóc giã từ tôi. Tôi không biết mẹ tôi có thương tôi không khi bà phải giã từ tôi lúc đó, vĩnh biệt tôi lúc đó, đề rồi không bao giờ, suốt đời không bao giờ chúng tôi còn gặp lại nhau ! Hay có khi tình cờ có thể gặp lại nhau ở một nơi nào đó, nhưng đứng đứng nhìn nhau như hai người « không hề quen biết, không hề thân thiết » !

Tôi nhớ, đã có lần, tôi tò mò hỏi dì An : « Thừa di thể lúc mẹ con ở đây đề về, mẹ con có khóc không ? » dì An không đáp mà chỉ xoa đầu tôi cười. Trong đời tôi, có lẽ cả suốt đời tôi, tôi cứ thắc mắc hoài vì câu hỏi

đó, tôi không hiểu tại sao tôi lại cứ thắc mắc như vậy vì tự trong thâm tâm, không hiểu sao tôi lại cứ quả quyết rằng lúc vĩnh biệt tôi, mẹ tôi không hề xúc động, không hề nhỏ lấy một giọt nước mắt !

Mẹ ơi, mẹ có thương con không. Mẹ ơi, thế lúc đó mẹ có khóc không hở mẹ ?

Vĩnh biệt viện An Lạc.

Thấy tôi sụt sịt khóc, người đàn ông nọ cúi xuống vuốt ve tôi, giọng ông thật ân cần

— Có gì mà con phải khóc ? Con nhớ các di phước à ? mai mốt, thỉnh thoảng cậu sẽ cho con lại thăm các di chứ có sao đâu ? Nhà mình ở gần đây lắm mà.

Lòng tôi chợt rộn lên đôi, mắt tôi sáng ngời. Tôi ngưng khóc ngay và vội vã hỏi :

— Thừa ông, nhà ông ở gần đây ?

Ông ta gật đầu mỉm cười rồi ông lấy khăn lau nước mắt cho tôi

— Nhà mình ở ngay ngoài phố chợ đi vào đây gần lắm, ít bữa nữa cậu cho con đi học, con sẽ qua đây mỗi ngày. Chả phải nhớ mong gì cả.

Sự vui sướng làm cho tôi ngây ngô, tôi mừng quá đến ngần người ra :

— Thế hả ông ?

Tôi vui sướng đến tột độ vì tôi yên trí như vậy thì

tôi sẽ còn được gặp lại Khánh.

Người đàn ông gật đầu

—Ừ, à quên, cậu dặn con một điều này nhé ! Từ nay con đừng gọi cậu bằng ông nữa. Con hãy gọi cậu là cậu và xưng là con, nhớ chưa ?

— Thưa... cậu con xin nhớ.

Ông ta gật đầu tỏ vẻ hài lòng lắm.

Thật ra, khi vừa nghe cha nuôi tôi nói nhà ở ngay ngoài phố chợ. Tôi mừng quýnh gần như muốn reo lên ! Hơn nữa nghe nói mai mốt tôi sẽ được đi học và mỗi ngày đều đi qua viện An Lạc thì tôi quên ngay tất cả mọi nỗi lo buồn ! Mà có gì để đáng buồn nữa đâu ?

Tôi sẽ không phải xa Khánh như tôi tưởng trái lại có khi tôi còn được gặp Khánh nhiều hơn nữa, tự do hơn nữa là khác ! Và biết đâu tôi lại chẳng được may mắn đi học chung một trường với Khánh ? Chẳng có gì còn ngăn cách chúng tôi nữa !

Tôi muốn chạy nhảy tung tăng, muốn reo lên thật to để biểu lộ nỗi vui mừng sung sướng trong lòng tôi lúc đó... Chỉ mới đây, ít phút trước, lòng tôi sầu thảm bao nhiêu thì giờ đây tôi lại sung sướng và hân hoan gấp bội bấy nhiêu. Hai bên đường tôi đi, những cảnh hoa dại sao mà đẹp dễ, tươi tắn, quyến rũ thế ?

2

CHỈ MỘT LÁT SAU, QUA MỘT CON đường mòn nhỏ, chúng tôi đã về đến phố chợ. Quang cảnh gần như là quen thuộc với tôi vì đã mấy năm liền. Tháng nào chúng tôi cũng được các dì phước dẫn qua đây chơi ít nhất là 1 lần.

Tới quãng giữa phố chợ, cha nuôi tôi dẫn tôi dừng lại trước một hiệu buôn tạp hoá khá lớn. Tôi ngược lên nhìn bảng hiệu và bập bẹ đánh vần trong bụng :

TIẾN PHÁT

Bán thuốc láo và Tạp Hóa

Cha nuôi tôi nắm tay tôi dắt vào trong nhà ông cất tiếng gọi

— Mợ ơi, ra đón con này.

Từ trong nhà một người đàn bà còn trẻ bước ra.

Bà kêu lên :

— Trời, thằng bé lớn trắng quá.

Đó là câu đầu tiên mẹ nuôi tôi nhận xét về tôi
Cha nuôi tôi nắm lấy vai tôi ông khẽ bảo :

— Con khoanh tay lạy mợ đi

Như một cái máy, tôi khoanh hai tay lại và cúi đầu
chào lí nhí

— Lạy mợ.

Mẹ nuôi tôi tỏ vẻ hài lòng lắm. Bà gật đầu rồi quay
lại nói với Cậu tôi :

— Cậu khéo chọn lắm. Thằng bé này coi bộ ngoan
và thông minh đấy..

Nói xong bà cúi xuống nắm lấy tay tôi kéo lại gần.
Bà ôm tôi vào lòng. Giọng bà thật ngọt

— Con lại đây oho mợ thơm tí nào.

Bà hôn lên hai bên má tôi rồi lại khen :

— Cha, con trai của mợ trắng quá. Từ nay con là
con cậu mợ nhé ? Con có thương mợ không ?

Tôi không biết đáp làm sao cả chỉ khẽ gật đầu. Lòng
tôi lúc đó lên rộn một cảm giác lâng lâng thật là khó tả
Tôi nghĩ thầm :

— «À, thì tình mẹ con là thế đó.»

Nhưng rồi tôi lại nghĩ khác đi ngay. «Nhưng đây chứ

phải là tình mẹ con thật vì người đàn bà này đâu có phải là mẹ ruột của tôi. Chắc nếu là mẹ con thật thì sẽ còn nhiều sự thăm thiết và xúc động hơn nữa !

Nghĩ như vậy rồi, tôi bỗng cảm thấy hết sức đứng đưng, người tôi cứ trơ ra như gỗ đá, không hề lộ một chút xúc động.

Mợ tôi ôm tôi trong lòng một hồi lâu, bà lại hôn lên cổ, lên trán, lên má tôi. Bà âu yếm hỏi

— Con đã ăn gì chưa ? để mợ đi mua bánh cho con ăn nhé ? đâu ? Con nói xem con thích ăn bánh gì nào ? Con muốn gì cứ nói ? Con muốn gì cậu mợ cũng cho con hết, vì từ nay con là con của cậu mợ rồi chứ không còn phải là trẻ mồ côi nữa, con có biết không ?

Chiều hôm đó, sau khi được ăn một bữa cơm thật thịnh soạn. Mợ tôi dẫn tôi sang nhà bên cạnh để may cho tôi mấy bộ quần áo mới và sắm sửa cho tôi các thứ cần dùng như mũ, dép, vì cả sách vở để sửa soạn cho tôi đi học.

Đây cũng là dịp để bà giới thiệu tôi với những người hàng xóm đứa con nuôi của bà. Đi đến nhà ai, sau lời giới thiệu của mợ tôi, tôi cũng được họ vuốt ve, nựng nịu. Người thì hỏi thăm tôi, người ôm tôi vào lòng mà hôn.

Tôi đón nhận tất cả sự vỗ vập đó một cách hết sức bình thản, pha đôi chút lạ lùng ngỡ ngàng. Ai cũng khen tôi khôi ngô, sáng sủa và ngoan ngoãn.

Lúc mới ở Viện ra, tôi yên trí đi làm con nuôi cũng chẳng khác nào như đi ở và sẽ phải làm lụng vất vả hoặc bị hành hạ, đánh đập. Nhưng chỉ vài hôm sau ngày về ở với cậu mợ tôi, những ý nghĩ bi quan đó hoàn toàn đã biến mất vì những ngày khởi sự cuộc đời làm con nuôi của tôi là những ngày hết sức thần tiên và ngoài sự ước muốn cùng trí tưởng tượng của tôi.

Ngày ngày, ngoài hai bữa cơm đầy ắp những thứ đồ ăn lạ mắt, ngon miệng. Tôi còn được mợ tôi mua cho ăn rất nhiều quà bánh mà toàn là những thứ mà tôi chưa hề được nếm qua một lần nào trong đời.

Tôi không phải làm bất cứ công việc nhỏ nhặt nào cả. Chỉ toàn ăn rồi lại chơi, chơi rồi lại ăn và ngủ, có thể, tôi hoàn toàn được sống trong sự sung sướng và nâng niu, nuông chiều hết mực của cha mẹ nuôi.

Công việc trong nhà và quần áo của tôi đã có người làm giặt dũ cẩn thận. Quần áo của tôi bộ nào cũng trắng tinh. Trông tôi nếu người nào không biết ít dám nghĩ rằng tôi là một đứa trẻ vừa ở trong viện mồ côi ra.

Cửa hàng tạp hóa của cậu mợ tôi buôn bán thật phát đạt ngày nào cũng đông khách nườm nượp. Những người khách, những người bạn bè thân hữu của cậu mợ tôi và cả những người giúp việc ở trong nhà thấy cậu mợ tôi yêu quý chiều chuộng tôi rất mực như vậy thì không một ai còn có ý khinh rẻ tôi hoặc làm điều gì khiến cho tôi phải phật lòng.

Tôi hoàn toàn sống những chuỗi ngày sung sướng có thể nói là cực kỳ sung sướng. Vậy mà, lúc nào tôi cũng lộ vẻ buồn. Lòng tôi lúc nào cũng như đang chất chứa một nỗi ưu tư, tôi có cảm tưởng như tôi là một con vảnh khuyên được người ta đem nhốt vào một lồng son để làm cảnh. Ai bảo ăn thì, ăn ai bảo hát thì hát Tôi thì không biết hát như một con chim khuyên nhưng tôi biết khoanh tay cúi đầu thật nhanh, thật cung kính, «ạ» thật lễ phép trước bất cứ một người lạ nào mà cậu mợ tôi gọi ra bảo chào.

Trong lòng tôi gần như lúc nào cũng chất chứa một nỗi buồn man mác, băng khuâng. Và trong những lúc buồn bã, băng khuâng đó, hình ảnh Khánh lại hiện ra, thật rõ ràng, và càng gọi lại ở trong trí tưởng thơ ngây của tôi biết bao nhiêu là kỷ niệm với cô bạn gái bé bỏng ở bên hàng rào dâm bụt trong cô nhi viện An Lạc.

Tôi nhớ cô bạn gái bé bỏng của tôi vô cùng. Đã gần nửa tháng rồi, tôi không được bước chân ra khỏi nhà. Tôi không được gặp Khánh, mặc dù tôi và Khánh chỉ cách xa nhau có một đoạn đường. Tôi đặt nhiều câu hỏi về Khánh. Khánh đang ăn, đang ngủ ? Đang làm gì ? Khánh đã có bạn khác chưa ? và, không hiểu Khánh có còn nhớ đến tôi không ?

Ngày đêm, tôi chỉ mong làm sao có thể được gặp lại Khánh để kể cho Khánh nghe những nhớ mong của tôi đối với Khánh; để nói cho Khánh biết là tôi đang được sống trong sự sung sướng nuông chiều...

Tuy lúc nào cũng không được vui và suốt ngày nhớ đến cô bé Khánh, song, tôi vẫn hết sức ngoan ngoãn và luôn luôn làm cho cậu mợ tôi vui lòng. Chưa bao giờ cậu mợ tôi phải phật ý bất cứ một chuyện gì về tôi, dù là những chuyện nhỏ nhặt nhất — vì tôi biết tôi chỉ là một đứa con nuôi mà thôi — nên tôi không hề bao giờ dám làm nũng hoặc vòi vĩnh bất cứ một chuyện gì quá đáng. Vì thế, cậu mợ tôi càng tỏ ý thương tôi và chiều quý tôi hơn.

Một hôm, mợ tôi thấy tôi ngồi thờ thẩn chơi một mình ở trong một xó nhà, bà gọi tôi lại hỏi

— Sao mợ thấy con có vẻ buồn bã quá vậy ? Có phải con ở nhà mãi không được đi đâu chơi nên khó chịu phải không ?

Rồi không đề cho tôi trả lời, bà xoa đầu tôi dịu dàng bảo tôi :

— Từ nay mợ cho phép con hàng ngày lúc nào con buồn, con được đi chơi nội ở trong phố chợ này và đến bữa cơm, con nhớ về ăn để cậu mợ khỏi phải đợi. Con có bằng lòng không ?

Nghe bà nói vậy, tôi lộ hẳn vẻ vui mừng ra nét mặt. Tôi cúi đầu thật lễ phép

— Con cảm ơn mợ, con xin nhớ lời mợ.

Mợ tôi cúi xuống hôn tôi, giọng bà bỗng trở nên nghiêm nghị

— Nhưng mà, có một điều này mợ dặn con nhé, mợ cấm con không được chơi với những đứa trẻ hỗn láo, bần thiêu, lấc cấc rồi sinh ra chuyện gây gổ đánh nhau. Như thế, cậu mợ sẽ buồn lắm.

Tôi nói với bà :

— Thưa mợ, con cũng không thích đi chơi mấy. Nhưng con ở nhà một mình buồn quá, con muốn đi học.

Vừa lúc đó, cậu tôi ở nhà dưới đi lên, bà gọi cậu tôi lại

— Này cậu, cậu vô tâm quá, tôi đã nhắc cậu mấy lần là nhớ xin cho thằng Hồng đi học mà cậu cứ quên mãi. Con nó đang xin tôi cho tôi đi học đây này. Sách vở của nó tôi đã mua đủ sẵn sàng rồi đó.

Cậu tôi bước lại xoa đầu tôi

— Ừ, thế mà cậu cứ quên mãi. Đề Cậu phải xin cho con đi học ngay mới được. Cậu định để con ở nhà chơi ít bữa cho quen rồi hãy đi, nhưng cũng đã khá lâu rồi...

Ông đã toan sửa soạn quay đi, chợt lại cúi xuống hỏi tôi :

— À, mà con đã học đến lớp mấy ?

Tôi đáp

— Thưa cậu, con cũng không biết là lớp mấy nữa. Con chỉ mới biết đọc và biết viết tập đồ.

Cậu tôi gật đầu bảo :

— Thôi được, đề cậu cứ xin cho con đi học rồi thầy

giáo thử sức xem con học tới đâu, sẽ xếp lớp cho con sau cũng được.

oOo

Ở ngoài phố chợ không có trường học. Cậu tôi phải xin cho tôi đi học ở trường của một thầy đồ nho trong làng Nghĩa Thượng.

Mỗi ngày hai buổi, tôi sẽ phải đi bộ đến trường. Con đường đến trường gần nhất lại chính là con đường mà trước đây khi còn ở trong viện An Lạc, tôi đã được dẫn đi qua không biết bao nhiêu lần. Đó là con đường mòn nhỏ bằng ngang qua cánh đồng đề vào làng Nghĩa Thượng và cả hai lượt đi cũng như về, tôi đều phải đi qua viện An Lạc.

Buổi đi học đầu tiên tôi thật náo nức. Sáng hôm đó, trời thật là đẹp. Sau khi ăn hết nắm xu xôi lạc xong, tôi một tay ôm quyển vở, một tay cầm lọ mực. Mẹ tôi đã mặc cho tôi bộ quần áo trắng mới nhất. Bà âu yếm chải đầu và hôn tôi cùng dặn dò ít câu trước khi tôi theo cậu tôi đến trường.

Cậu tôi nắm tay dắt tôi đi thật chậm để chỉ đường cho tôi và để tôi nhận rõ đường đi cho tôi nhớ vì sau đó, hằng ngày tôi sẽ đi học về một mình.

Con đường đến trường đối với tôi như gọi lại biết bao nhiêu là kỷ niệm. Lòng tôi nôn nao, hồi hộp lạ lùng khi đi ngang qua viện An Lạc.

Tôi cố đi thật chậm và nhìn vào phía bên trong viện để mong tìm một bóng dáng quen thuộc nào đó. Hai hàng găng tây, những con đường sỏi trắng và dãy nhà tôi ở chỉ cách đó có mấy bước chân mà đột nhiên tôi cảm thấy tất cả đều xa cách với tôi tôi một cách lạ lùng.

Khi tôi đến trường thì bọn học trò cũ đã đến khá đông. Chúng đang tùm năm tùm ba trước sân đất để nô đùa và chơi các trò chơi như mỗ con quay, nhảy cừu, đánh đáo v v,...

Cậu tôi dẫn tôi vào ra mắt thầy đồ. Trường học đây chỉ là một tư gia của thầy đồ nên không có bàn ghế gì cả. Thầy giáo là một thầy đồ chuyên dạy chữ nho, nhưng có lẽ vì học trò chữ Hán mỗi ngày một ít nên thầy phải nhận dạy luôn học trò Quốc Ngữ để có đông học trò một chút cho vui.

Thầy đồ đã khá già. Chòm râu và tóc của thầy đã bạc trắng. Mắt thầy đeo kính lão, thầy ngồi trên một chiếc phản lớn kê ở giữa nhà. Trên phản có bày đủ : sách vở, nghiên bút, bát điều thuốc Lào và nhất là một chiếc roi mây khá to.

Bên cạnh chiếc phản thầy ngồi là mấy chiếc chõng tre, trên chõng sách vở để bừa bọn. Đó là chỗ để cho các học trò ngồi học.

Vừa bước vào nhà và ngừng lên nhìn thầy, tôi đã bắt gặp ngay cái nhìn nghiêm khắc của thầy.

Tôi len lét nhìn thầy rồi lại liếc nhìn chiếc roi mây, chiếc roi mây chẳng thua gì roi của «Bà thần roi mây» ở trong viện An lạc. Tôi đã được cậu tôi dặn trước nên vội vã kính cẩn cúi đầu khoanh tay chào thầy

— Lạy thầy ạ.

Thầy không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chăm.

Cậu tôi cũng cúi đầu chào thầy :

— Thưa thầy, hôm nay cháu dẫn thằng bé nhà cháu lại để nhờ Thầy dạy dỗ cho.

Thầy chỉ khẽ gật đầu. Thầy hỏi :

— Cháu nó đã đi học chưa ? Học đến đâu rồi ?

Cậu tôi đáp:

— Thưa thầy, cháu nó biết đọc sơ sơ và biết viết tập đồ.

Thầy lại gật đầu.

— Vâng, thôi được, ông cứ để cháu nó ở đây cho tôi.

Cậu tôi nói thêm vài lời để gửi gắm tôi với thầy cùng tỏ lòng cảm ơn thầy. Xong, ông cúi xuống khẽ dặn tôi một lần nữa là phải luôn luôn ngoan ngoãn chăm chỉ học hành, vâng lời thầy và không được chạy nhảy nô đùa quá, nhất là không bao giờ được gây sự vật nhau hoặc đánh nhau :

Cậu tôi cúi chào thầy giáo một lần nữa rồi ra về. Tới lúc đó, tôi mới bắt đầu cảm thấy mình bơ vơ vô cùng.

Tôi đứng khấp nép nhìn thầy giáo. Mực ở trong lọ bị xóc tràn ra ngoài làm tay tôi lấm lem hết cả.

Thầy giáo ra hiệu gọi tôi lại gần. Thầy bảo tôi đưa sách vở bút và mực cho thầy. Xong thầy xoa đầu tôi và ôn tồn bảo

— Thôi được con để sách vở đây gửi thầy được rồi, giờ hãy còn sớm, con ra ngoài sân chơi với các bạn con cho quen, khi nào có lệnh gọi vào học thì vào. Nhớ là không được hung tợn và gây chuyện đánh nhau đấy nhé,

Tôi đáp ứng :

— Thưa thầy con xin vâng lời thầy.

Xong tôi cúi đầu chào thầy và lững thững bước ra sân.

Những đứa học trò cũ đều đang tranh nhau nô đùa cười giỡn, không một đứa nào để ý đến tôi cả.

Tôi đi lặn ra giữa sân và ngồi xuống một gốc cây nhãn. Tôi nhặt mấy hòn sỏi ném vào nhau bâng quơ...

Tôi đảo mắt nhìn khắp nơi một lượt để xem trường rộng hay hẹp và có gì đặc biệt không ?

Giữa lúc đó với một cái nhìn vu vơ vô tình nhất — chợt ánh mắt của tôi chạm vào một mái tóc dài — mái tóc dài mượt đen nhánh đầy vẻ quen thuộc của một đứa học trò con gái đang ngồi quay lưng lại phía tôi. Cô bé đang ngồi đánh thẻ với các bạn. Tôi nhìn

lại một lần nữa cho kỹ và... tôi suýt kêu một tiếng thật to vì quá mừng rỡ. Tôi nghĩ thầm

« Nếu cô bé này là Khánh thật thì vui biết bao »
Tôi đứng dậy bước lại gần chỗ cô bé nọ đang ngồi để nhìn kỹ lại một lần nữa cho rõ và mong rằng đã không nhìn lầm.

Đúng là mái tóc của Khánh. Không còn nhầm lẫn gì cả ! Tôi cất tiếng gọi

— Khánh ! Khánh !

Cô bé đang mãi miết tung quả cà lên không để chop lấy những chiếc dưa nằm ngang dọc dưới đất, nghe tôi gọi, cô bé dừng tay lại, quả cà vọt khỏi tay, chạy lăn dưới nền đất, đúng cô bé là Khánh, đôi mắt đen lay láy của Khánh mở tròn lên vì kinh ngạc...

Khánh đứng dậy, vớt luôn cả mấy chiếc dưa còn cầm ở tay xuống đất. Khánh gọi tên tôi thật to :

— Anh Hoàng ! Anh Hoàng !

Và rồi chúng tôi rung rung nước mắt đứng nhìn nhau.

Khánh nắm tay tôi lắc mạnh

— Anh Hoàng, sao anh lại ở đây ?

Thấy tay tôi dính đầy mực, không để tôi kịp trả lời Khánh hỏi luôn

— Chắc anh cũng lại đây để đi học như em đây phải không ? Thích quá nhỉ ?

Tôi gật đầu.

Khánh lại hỏi tiếp

— Nhưng nhà anh ở đâu ? Sao anh bảo anh phải đi xa lắm cơ mà ?

Tôi lắc đầu :

— May quá Khánh ạ, anh không phải đi xa nữa. Nhà của anh bây giờ ở ngay ngoài phố chợ.

Nét mặt của Khánh thật vui, Khánh nói như reo :

— Nhà anh ở ngay ngoài phố chợ ? Thật không ? Nếu vậy thì thích quá nhỉ ?

Tôi hỏi lại Khánh

— Thế Khánh đi học đã lâu chưa ?

— Chỉ mới có mấy bữa thôi. Còn anh ?

Tôi bật cười

— Anh mới đi học bữa nay là bữa đầu. Nếu anh được đi học sớm thì đã gặp Khánh sớm hơn rồi.

Khánh nhìn tôi, tò mò :

— Thế ai cho anh đi học ?

— Bố mẹ nuôi của Hoàng.

— Thế anh có được sung sướng không ?

— Có chứ ! Anh được sung sướng hơn hồi ở trong viện An Lạc nhiều lắm ?

— Thế bố mẹ nuôi của anh có thương anh không ?

— Thương. Bố mẹ nuôi thương anh nhiều lắm. Thương không kém gì các dì phước đã thương bọn anh.

Khánh giữ chặt lấy tay tôi và hỏi huyền thuyên hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Giọng của Khánh líu lo và hồn nhiên như tiếng chim Họa Mi hát buổi sáng khi trời vừa mờ sương. Đó là những con Họa mi đậu chót vót trên ngọn các cây găng tây trong viện An Lạc hát vào mỗi buổi sáng như đánh thức chúng tôi dậy đề ra sân nhặt những chiếc lá vàng do chúng làm rụng xuống.

Hồi lâu, Khánh lại hỏi tôi :

— Như vậy là từ nay anh được ở luôn ở ngoài phố chợ với bố mẹ nuôi của anh và ngày nào anh cũng lại đây học chung trường với em phải không ? Chúng mình không phải xa nhau nữa phải không anh ?

Tôi gật đầu :

— Ừ.

Khánh nhẩy lên mấy cái như đề biểu lộ lên nỗi vui mừng tột độ của mình.

Tôi cười sung sướng

— Như vậy Khánh có thích không ?

— Thích chứ ! Từ nay em lại được anh gấp thuyền giấy và các thứ đồ chơi bằng giấy cho em chơi nữa rồi, không thích làm sao được.

Tôi gật đầu lia lịa

— Ừ, Hoàng sẽ gấp cho Khánh thật nhiều, Khánh muốn gấp cái gì, Hoàng cũng gấp hết.

Vừa lúc đó. Từ bên trong nhà, có tiếng thước kẻ của thầy giáo gõ nhịp ròn tan xuống mặt phàn.

Đám học trò đang vui vẻ nô đùa chợt cũng bỏ ngay cuộc chơi đang dở dang, và chạy ùa vào lớp. Nhiều đứa vừa chạy vừa la:

— Vào học, vào học.

Khánh kéo tay tôi

— Đi, đi vào học anh.

Tôi theo Khánh bước vào lớp. Vào đến cửa lớp. Khánh buông tay tôi ra và chạy vội về chỗ của mình như sợ đứa khác tranh mất chỗ. Tôi đứng bỡ ngỡ đảo mắt nhìn tứ tung không biết phải ngồi ở đâu. Thầy giáo vậy tôi lại lại hỏi :

— Tên con là gì nhỉ ? Thầy quên chưa hỏi con.

— Dạ, thưa thầy con tên Hoàng.

Thầy gật đầu, đưa trả mấy quyển vở và lọ mực lại cho tôi, rồi thầy chỉ tôi đi đến chỗ một cái chõng còn thừa học trò ở một góc nhà, thầy bảo

— Con lại chỗ đó và ngồi chung với các bạn con.

Tôi vâng lời thầy và đi ngay về phía thầy chỉ.

Mấy đứa trẻ ngồi học ở chiếc chõng này đều có vẻ nhỏ hơn tôi, hoặc đứa nào lớn nhất cũng chỉ mới cỡ bằng tuổi tôi. Chúng nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ thân thiện như muốn làm quen. Mới đầu trước khi đến trường tôi chỉ ngay ngáy lo sợ sẽ bị những đứa học trò cũ bắt nạt.

Nhưng vừa thấy vẻ thân thiện của chúng biểu lộ qua ánh mắt, tôi yên lòng ngay. Có lẽ chúng cùng ngang tuổi với tôi nên không dám.

Buổi học đầu tiên của tôi trôi qua thật là mau. Có lẽ trong lòng tôi đang hân hoan vui sướng vì được đi học, và bất ngờ được gặp lại Khánh, lại được học chung một trường với Khánh nên tôi cảm thấy thời gian trôi qua quá mau cũng không chừng.

Chỉ một lúc sau đã đến giờ tan học !

Vừa nghe thấy tiếng thầy giáo ra lệnh : « Thôi các con sửa soạn xếp sách vở để đi về », lập tức, đám học trò đã ào ào đứng dậy và ủa nhau, chen lẫn nhau, chạy xô ra cửa như một đàn ong vỡ tổ.

Đứa nọ xô đẩy đứa kia để cố chạy ra trước. Chúng vừa chen nhau miệng vừa la to như một cái máy

— Thừa thầy con về ạ. Thừa thầy con về ạ...

Quang cảnh lúc bấy giờ thật buồn cười, không khác

gì cảnh những bữa chúng tôi lên các di phước để tranh dành nhau phần ăn ở trong cô nhi viện An Lạc.

Tôi và Khánh đi ra sau cùng, Khánh đã ra cổng từ trước nhưng lại đứng đợi tôi để rủ tôi cùng đi về. Tôi ôm quyền vỗ vào nách rồi ra chào thầy giáo

— Thưa thầy con về ạ,

Thầy bước xuống khỏi chiếc bục, đưa tay xoa đầu tôi :

— Ủ· thôi, con về nhé, sáng mai nhớ đi học sớm đấy nhé.

— Dạ.

Khính nắm lấy tay tôi, chúng tôi cùng nhau ra về. Khánh hỏi tôi.

— Anh biết làm tính rồi cơ à ?

— Ủ, các di phước dạy anh,

— Anh học giỏi hơn em nhiều quá. Mai mốt anh lại nhà em dạy em làm tính nhé ?

— Ủ, nhưng đề anh phải xin phép Cậu mợ anh xem có được không đã ? Với lại, thầy mẹ Khánh có bằng lòng cho anh lại nhà chơi với Khánh không ?

Khánh gật đầu khần khoản

— Có chứ, có chứ. Mấy bữa vắng anh, không có ai chơi với em, em buồn thật là buồn vậy đó.

— Anh cũng buồn nữa.

— Em nhớ anh thật là nhớ, em chả còn thích đi chơi và ăn cơm nữa. Thầy thấy vậy nên mới xin cho em đi học cho vui đó.

Khánh vừa nói chuyện, vừa đi vừa nhảy tung tăng. Trông nét mặt Khánh thật vui, thật hồn nhiên.

Hồi lâu, Khánh lại hỏi :

— À, mà anh ở ngoài phố chợ, sao anh không chịu đi học ngay mà mãi đến bây giờ mới đi học ?

— Tại cậu mợ anh bắt vậy.

— Thế cậu mợ anh có thương anh không ? Có khi nào anh bị đòn không ?

— Cậu mợ thương anh lắm. Anh chưa lần nào bị đòn cả.

Khánh cười

— Em cũng chả khi nào bị thầy mẹ đánh cả. Mỗi lần định đánh em là em ăn vạ ngay ! Thế anh có dám ăn vạ cậu anh mợ không ?

Tôi kêu lên

— Trời ơi ! Anh là con nuôi chứ đâu phải con đẻ đâu mà dám ăn vạ ? Vội lại, ai lại đi ăn vạ ? Xấu lắm ?

— Anh không dám ăn vạ hả ? Như vậy thì anh ở với cậu mợ anh có sướng không ?

Tôi gật đầu ;

— Sướng chứ. Sướng hơn ở trong viện An - Lạc nhiều. Bây giờ anh hết khổ rồi.

Khánh nghe tôi nói vậy thì tỏ vẻ vui mừng vô cùng. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện nên con đường về nhà gần như ngắn lại. Câu chuyện đang dở dang thì Khánh

đã dừng lại ở trước cổng nhà Khánh, Khánh nắm tay tôi :

— Thôi anh về nhé. À mà sáng mai anh nhớ đi học sớm rồi lại đây rủ em đi với nhé. Mọi ngày, em phải đi một mình, chả có đứa nào đi cùng với em cả, buồn ghê.

Tôi gật đầu

— Ừ ! sáng mai, anh sẽ lại rủ Khánh đi học. Khánh nhớ chờ anh, đừng đi trước đấy nhé.

Khanh gật đầu rồi chạy bay vào nhà.

Tôi đi theo con đường mòn cũ, kể nhà Khánh là viện An Lạc. Khi tôi đi ngang qua viện liền dừng lại và nhìn vào trong xem có gặp dì phước nào hoặc đứa bạn nào của tôi không ? Giờ này ở trong viện là gần đến giờ cơm. Có lẽ các dì phước đang lo bận bịu tíu tít ở dưới bếp. Còn tụi trẻ thì cũng đang lo châu chực để dành thức ăn. Tôi đứng ngóng một hồi không thấy ai đành rảo bước đi về nhà.

Mợ tôi đứng đón tôi ở trước cửa nhà, Mợ ôm lấy tôi. Mợ hôn lên má tôi và âu yếm hỏi :

— Chà con trai của mợ đi học về đấy à ? Con học có giỏi không ? Thầy giáo có khen con không ? Con có bị đòn không ? Nãy giờ mợ chỉ sợ con đi lạc.

Bà hỏi một hồi dồn dập mấy câu hỏi liền, và dường

như không cần sự trả lời của tôi. Trong ánh mắt và giọng nói của bà chan chứa đầy nỗi thương yêu.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm và sửa soạn đi học thật sớm.

Cậu mợ tôi tấm tắc khen tôi chăm học. Tôi đi nhanh đến nhà Khánh để rủ Khánh cùng đi học.

Tới trước cổng nhà Khánh, tôi thập thò nhìn vào trong để tìm Khánh nhưng không thấy Khánh đâu cả. Giữa lúc tôi đang phân vân không hiểu Khánh đã đi học chưa thì chợt từ bên trong một người đàn bà bận áo tứ thân tay, cầm một chiếc rổ bước ra, trông thấy tôi, bà ta cất tiếng vui vẻ hỏi :

— Cậu đến rủ em Khánh đi học đấy hả ?

Tôi đang túng túng chưa kịp đáp lời bà ta, thì Khánh cũng đã từ trong nhà chạy ra. Khánh nói vội vã :

— Đó, anh Hoàng đó mẹ.

Thì ra người đàn bà đó là mẹ của Khánh.

Bà ta hỏi tôi :

— À, thế ra cậu là cậu Hoàng đó à ? Em Khánh thường nhắc đến cậu luôn. Cậu vào trong nhà chơi rồi lát nữa chờ em Khánh đi cùng cho vui. Hãy còn sớm mà.

Khánh cũng quay sang nắm lấy tay tôi :

— Đi, anh Hoàng, vào nhà em chơi một lát rồi hãy đi học.

Tôi bước theo hai mẹ con Khánh vào trong nhà. Nhà của Khánh có vẻ giàu lắm. Chiếc sân lát gạch thật rộng với những cây rôm cao ngất và mấy hàng chậu hoa kiềng xinh tươi bày dọc theo hai bên hàng hiên. Bấy nhiêu đó đủ chứng tỏ sự trù phú của những gia đình ở nhà quê. Khánh dẫn tôi bước lên mấy bậc thềm để vào gian nhà ngang. Chúng tôi cùng ngồi trên chiếc phản lớn. Mẹ Khánh đi vào trong, một lát, Bà bưng ra hai bát cháo hoa và một đĩa đậu rán. Bà bảo tôi

— Cậu ăn cháo với em rồi hãy đi học.

Tôi vội từ chối

— Thưa bà cháu đã ăn ở nhà rồi mới đi.

Khánh dúi đôi đũa vào tay tôi :

— Ăn đi, anh không ăn em giận cho mà xem.

Mẹ Khánh cũng ân cần !

— Thôi cậu cứ ăn với nó cho vui đi. Hai anh em phải ăn với nhau mới vui, chứ rồi lát nữa cậu dẫn em nó đi học hộ nhé có cậu tôi cũng đỡ lo một phần nào. Con Khánh nó nghịch bướng bỉnh lắm đó.

Khánh dẫu môi ra nhìn mẹ rồi cười. Hồi sáng, vì tôi đi sớm nên chưa ăn gì cả. Mẹ tôi cho tôi năm hào để đến trường ăn quà. Vì thế, tôi ăn bát cháo thật ngon miệng.

Tôi và Khánh vừa ngồi ăn vừa nói chuyện tíu tít. Mẹ Khánh vui vẻ hỏi tôi :

— À ! Nghe em Khánh nói là hồi trước, cậu ở bên này phải không ?

Bà vừa nói, vừa đưa tay chỉ về phía bờ rào đâm bụi. Bên kia bờ rào là viện An Lạc — Tôi gật đầu đáp :

— Vâng ạ. Cháu mới về ở với cậu mợ cháu hơn tháng nay.

Mẹ Khánh lại hỏi

— Bây giờ cậu ở ngoài phố chợ phải không ? Cậu ở nhà ai vậy ? Nhà ở ngoài phố chợ tôi quen nhiều lắm, vì tôi thường đem hoa quả ra ngoài ấy bán luôn.

Tôi đáp

— Thưa bà, cậu mợ cháu là ông bà Tiến Phát.

Mẹ Khánh « À » lên một tiếng

— À ! Tưởng ai chứ ông bà Tiến Phát thì tôi biết lắm. Ông bà phúc hậu và thật là tốt.

Chúng tôi đã ăn cháo xong. Mẹ Khánh thu dọn mấy cái bát rồi bảo chúng tôi

— Thôi, bây giờ hai anh em đi học đi.

Bà quay sang dặn tôi :

— Cậu nhớ coi chừng em nó hộ tôi với nhé ? Nhớ đừng đi đang nắng ở ngoài đồng về lại bị nóng đấy.

Tôi và Khánh cùng dạ lên một lượt. Tôi cúi đầu chào mẹ Khánh rồi cùng Khánh bước ra ngoài.

Ra tới ngoài đường, Khánh bảo tôi

— Em có kể chuyện anh cho thầy mẹ nghe. Thầy mẹ em thương anh lắm. Mẹ dặn em phải gọi anh bằng anh và rủ anh lại nhà chơi cho vui.

Tôi hỏi Khánh

— Thế Khánh có kể luôn cả chuyện trước đây Khánh hay lấy hoa quả và đồ ăn cho anh không ?

Khánh lừ mắt nhìn tôi phụng phịu. Khánh rất dễ giận mỗi khi bị ai đùa nghịch, chọc phá, nhưng Khánh cũng mau vui vẻ trở lại ngay.

Từ đó, mỗi buổi sáng đi học, tôi đều ghé nhà Khánh để rủ Khánh cùng đi. Lúc về, chúng tôi cùng đợi nhau để cùng về chung. Lúc ra chơi, Khánh cũng lần quần ở bên tôi hoặc đứng xem tôi nô đùa với các bạn. Lúc nào chúng tôi cũng quần quít bên nhau và coi nhau như anh em ruột.

Đứa nào có một thứ gì, từ một món đồ chơi nhỏ mọn đến các thức ăn hoa quả v.v...đều để dành cho nhau và chia đều cho nhau !

Thầy mẹ Khánh rất quý tôi. Có lẽ vì ông bà thấy Khánh rất quyến luyến tôi. Hơn nữa, có tôi cùng đi học chung một đường với Khánh, ông bà cũng yên lòng. Thấy tôi là một đứa trẻ mồ côi ngoan ngoãn, ông bà càng thương hơn. Ông bà cũng hết sức chiều chuộng tôi và coi tôi cũng

như con của ông bà, hễ tôi đến nhà, Khánh có món gì ngon hoặc đồ chơi gì là tôi cũng có phần tất cả.

Về phần cậu mợ tôi thì mỗi ngày một thương tôi nhiều hơn, có lẽ vì tôi biết an phận, ngoan ngoãn và biết vâng lời. Không bao giờ cậu mợ phải phật ý một điều gì về tôi, ở trường tôi cũng là một đứa học trò ngoan ngoãn và học rất khá. Thầy giáo nói với cậu mợ tôi như vậy, vì thế, cậu mợ lại càng tỏ ra thương yêu và chiều chuộng tôi hơn.

Những ngày nghỉ học, sau khi học bài xong, tôi xin phép cậu mợ tôi để đến nhà Khánh chơi. Những lần vào nhà Khánh tôi đều ở chơi thật lâu và có khi tôi chỉ Khánh làm tính và tập viết. Hôm nào tôi và Khánh cùng đã học bài xong và gặp bữa mát trời, mẹ Khánh cho phép tôi dẫn Khánh đi ra đồng chơi. Chúng tôi dắt nhau đi chơi thật xa, có lần vào tới mãi tận cánh đồng thôn trên của làng Nghĩa Thượng và có khi vui chân, chúng tôi dắt nhau đi cả sang mấy làng bên cạnh : Làng Vức, làng Nhồi...

Những buổi được đi chơi xa như vậy, vui thật là vui. Chúng tôi cùng chạy nhảy tung tăng trên những đồng cỏ xanh mướt, trên những bờ đê mà hai bên là ruộng mạ xanh rì hoặc lúa vàng đỏ ối. Chúng tôi đi câu cá đuôi bướm, hái hoa bắt chuồn chuồn, chơi ú tim, chơi đuổi bắt.

Mùa hè về, chúng tôi thả diều. Có lần con diều của

tôi vừa làm xong, vì gió thổi điều lên cao quá, tôi kéo lại không được, điều bị đứt dây và bay mất. Nhìn về mặt tiu ngủ của tôi, Khánh lo lắng hỏi :

— Mất điều anh buồn lắm phải không ?

Tôi mỉm cười lắc đầu, đứng tiếc ngẩn tiếc ngơ con điều rồi lại ngược. nhìn lên trời. Con điều của tôi đã bay tít đi thật xa, chỉ còn lại một cái chấm đen nhỏ xíu trên nền trời trong xanh đầy gió. Khánh đứng tần ngần nhìn tôi một lát rồi bảo tôi

— Anh đứng chờ em một tí nhé ?

Đang tiếc con điều, tôi cũng không chú ý gì đến Khánh. Khánh chạy vụt đi thật nhanh. Độ một lát sau, khi bóng con điều đã mất hút, tôi phân vân không biết Khánh bỏ đi đâu thì thấy Khánh từ phía đầu làng chạy ù tới.

Trên tay Khánh đang cầm một con điều thật đẹp. Những chiếc tua điều xanh đỏ đủ màu phất phơ bay trong gió.

Tôi mừng rỡ kêu lên :

— Khánh, điều ở đâu vậy ?

Khánh đưa con điều cho tôi, vừa thở hồn hèn vừa đáp :

— Em... Em đòi đòi chiếc kẹp tóc của em đó.

Tôi kêu lên

— Trời ơi ! Khánh đòi chiếc kẹp tóc của Khánh ư lấy

con diều này hả ? Rồi chiều về mẹ thấy kẹp tóc bị mất, mẹ đánh em chết. Mà em đòi cho ai vậy ?

Khánh chỉ tay về phía đầu làng

— Cho thằng Cún chặn trâu ở đằng kia kìa. Em nó thích cái kẹp tóc của em mà không có, nó cứ gạ em đòi con diều của nó để lấy cái kẹp tóc cho em nó, nhưng em không chịu. Hồi nãy nó nghe em bằng lòng đòi, nó mừng quá.

Rồi Khánh mỉm cười nhìn tôi

— Bây giờ có con diều khác rồi, anh đừng buồn nữa nhé.

Tôi vừa cảm động, vừa lo lắng

— Nhưng rồi mẹ hỏi kẹp tóc đâu thì em nói làm sao ? Mẹ đánh đòn em chết ?

Khánh lắc đầu

— Không sao đâu ? Em bảo em lỡ chạy nhảy rồi kẹp xỏ mất hồi nào không biết. Mẹ không đánh em đâu ? Với lại nếu bị đánh em sẽ ăn vạ là mẹ thôi ngay. Chúng tôi cùng nhìn nhau cười xòa.

Khánh rất hay làm nũng. Hơi một tí là giận hờn, là bắt đền. Bình thường, Khánh bắt tôi chiều Khánh đủ thứ. Bất cứ cái gì Khánh cũng đòi phần hơn, có lẽ đó chỉ là bản tánh tình nghịch của Khánh.

Thật ra, Khánh rất thương tôi và luôn luôn hy sinh

cho tôi. Còn chuyện Khánh đòi chiếc kẹp tóc xinh đẹp của Khánh để lấy con điều cho tôi chỉ là một trong những câu chuyện nhỏ nhất mà Khánh đã hy sinh để làm cho tôi vừa lòng mỗi khi Khánh thấy tôi buồn hoặc phật ý.

Cuộc đời của chúng tôi — quãng thời gian của những ngày thơ ấu đầy tươi đẹp của tôi và Khánh — Cứ như vậy, bình thản trôi qua thật êm thật đẹp, không một chút sóng gió, không một chút thay đổi.

Đã có đôi lần tôi dẫn Khánh về nhà tôi chơi. Cậu mợ tôi không có con nên cũng quý mến Khánh vô cùng. Nhất là mợ tôi, nhiều khi tôi thấy mợ có những cử chỉ triu mến đối với Khánh như đối với con gái của bà.

3

NĂM TÔI VỪA MUỠI LĂM TUỔI, SAU một cái tết đầy thú vị và tôi vừa thi đỗ bằng Tấn Ích, xong thì chiến tranh vụt lan tràn đến quận lỵ Tế Nam. Mọi người đều được lệnh tản cư. Dân chúng ở Phố Chợ gia đình nào cũng có vẻ nhốn nháo, hoang mang vô cùng.

Giữa bầu không khí giao động đó, thỉnh thoảng hôm, có một đoàn máy bay đến oanh tạc quận lỵ Tế Nam. Một số người bị chết, bị thương và mấy ngôi nhà bị phá sập. Lệnh tản cư càng được thúc dục và thi hành ráo riết hơn.

Mọi người đều sống trong tình trạng vô cùng hồi hộp và lo lắng, vì lúc nào cũng nơm nớp lo sợ nạn máy bay bỏ bom. Loại máy bay gây cho mọi người khiếp đảm hơn cả vào thời đó, tôi còn nhớ rõ là loại B26,

(1) Bằng cấp của vùng VM.

một loại bay ghê gớm nhất. Chỉ vừa thoáng nghe tiếng động cơ máy bay từ xa đưa vọng lại mọi người chưa kịp chạy ra hầm trú ẩn, hoặc chưa kịp nằm xuống ven vệ đường đã nghe tiếng súng liên thanh nổ dồn và tiếng bom dây rền rĩ !

Tôi còn nhớ, một buổi trưa tôi và Khánh trên đường đi học về hai đứa dắt tay nhau đi dung dăng trên bờ đê. Trời hôm đó thật là đẹp, dọc hai bên bờ đê, mấy người đàn bà từ trong các làng mạc gần đó đem đồ ra phố chợ bán, họ đang trở về quang gánh không hoặc một vài thứ hàng hóa vật vãnh tất cả cùng rảo bước đi ngược chiều chúng tôi, họ đang lo trở về nhà để sửa soạn bữa cơm trưa. Ven hai bên bờ đê, mấy con trâu, vài con bò, sau một buổi làm việc mệt nhọc đang đứng nhón nhơ nhìn trời hoặc hí hục cúi đầu gặm cỏ.

Giữa bầu không khí thanh thản đó, bên tai tôi chợt nghe có tiếng u u khác lạ vang lên. Tôi chỉ kịp kéo tay Khánh ngã chúi xuống và kêu lên thất thanh

— Máy bay ! Khánh !

Tôi kêu chưa dứt tiếng thì đã có tiếng súng liên thanh nổ dồn chát chúa, rồi tiếng người kêu thét, tiếng ngã huỳnh huỵch và đồng thời chiếc B26 cũng đã bay mất hút ! Tiếng động cơ máy bay đã không còn nghe thấy gì nữa !

Có lẽ mãi đến hơn một phút sau tôi mới hoàn hồn trở lại được. Tôi từ từ mở mắt ra, bụi bặm và cát phủ đầy trên người tôi đồng thời tôi ngửi thấy một mùi hôi tanh nồng lên. Tôi mở choàng mắt ra : tôi há hốc mồm, muốn kêu thét lên một tiếng nhưng không làm sao kêu được lên thành tiếng. Trước mắt tôi : toàn là máu be bét, máu chan hòa, máu từng vũng lênh láng hòa cùng với một chất lầy nhầy trắng nhờ nhờ và đục sền sệt !

Tôi hoa mắt lên, tôi chỉ kịp kêu lên được hai tiếng « trời ơi » nho nhỏ nghẹn ngào rồi quay lại nhìn. Thần trí của tôi lúc đó thật hoang mang, thật giao động.

Tôi không biết máu đó là máu của tôi hay là máu của Khánh hay là máu của một ai khác ! Mãi cho đến khi tôi định thần nhìn lại được để kịp nhận thấy mái tóc đen óng ả của Khánh đang rũ trên vai tôi đầu Khánh đang dựa vào lưng tôi. Tôi vội vã lồm cồm chống tay ngồi dậy. Có lẽ sợ quá, hai mắt của Khánh vẫn còn nhắm nghiền. Tôi vội nhìn nhanh một lượt đẽ em Khánh hoặc tôi bị trúng đạn ở đâu ?

Giữa lúc đó, Khánh mở choàng mắt ra, Khánh kêu lên

— Anh Hoàng, anh có sao không ?

Tôi không trả lời mà hỏi lại Khánh

— Khánh, em bị đạn ở đâu ?

Tới lúc đó, tôi vẫn đinh ninh rằng tôi và Khánh đã bị

trúng đạn vì quần áo của chúng tôi lấm đầy những máu.

Khánh kêu lên

— Trời ơi ! Em bị đạn hả ? Còn anh ?

Tôi dìu Khánh đứng dậy. Cả hai chúng tôi, đưa nọ thần thờ nhìn đứa kia. Cho đến khi cùng biết chắc là hai đứa cùng không việc gì, chúng tôi mới kịp thời nhìn thấy một người đàn bà nhà quê ăn mặc lam lũ, bị trúng một viên đạn ngay đầu, chiếc sọ bề nát, nằm vắt mình trên bờ đê sát bên cạnh chỗ chúng tôi nằm.

Hai tay bà ta buông thõng xuống dòng nước chảy lững lờ, máu theo từng đầu ngón tay xám ngoét nhỏ từng giọt thánh thót xuống giòng nước. Chiếc đòn gánh, đôi gióng và cặp thúng cùng những món đồ trong thúng văng vãi tứ tung.

Vạt áo rách của bà ta vẫn phất phơ bay theo gió.

Người đàn bà nằm đó — Người đàn bà bị đạn nát đầu, óc lòi ra, văng tứ tung — nằm chết bên cạnh chúng tôi không đầy một gang tay. Tôi và Khánh nắm chặt tay nhau đứng lặng người nhìn xác chết. Mấy con trâu con bò vẫn thản nhiên đứng nhón nhờ gặm cỏ.

Đó là lần đầu tiên trong đời, tôi thấy một xác chết. Đó là lần đầu tiên trong đời, tôi thấy hiển nhiên tác dụng của súng đạn, sự thật của chiến tranh.

Sau một lần kinh hoàng đó, cậu mợ tôi bắt tôi nghỉ

học ở nhà và cũng cấm không cho tôi đi chơi thường.

Tôi và Khánh, từ đó, ít được gặp nhau.

Chỉ thỉnh thoảng, vào những buổi trưa, cậu tôi đi mua hàng, mợ tôi ngủ ở nhà trong, tôi lên khỏi nhà, níu thở chạy một mạch đến nhà Khánh. Những buổi gặp nhau như vậy thật ngắn ngủi vội vã. Khánh hỏi tôi năm ba câu, vẻ mặt buồn rầu, lo lắng.

Còn tôi, vì chạy mệt nên chỉ đứng nhìn Khánh mà thở hoặc đáp lời Khánh bằng những câu nói đứt quãng.

Sau khi bớt mệt, tôi chỉ kịp mỉm cười với Khánh xong lại học tốc chạy về nhà, làm sao cho mợ tôi không biết là tôi vừa lên ra khỏi nhà trong lúc bà ngủ.

Mợ tôi thương tôi. Nhưng bà cũng rất nghiêm khắc. Phần tôi, tôi không muốn cậu mợ tôi buồn lòng khi biết tôi đã làm trái lời căn dặn của ông bà.

Một bữa nọ như thường lệ, sau buổi cơm chiều trời hãy còn sớm. Lẽ ra, nếu như những ngày khác, cậu mợ tôi sẽ bắc hai chiếc ghế đầu ra ngồi ở trước nhà để hóng mát hoặc bắt tôi đứng quạt cho mợ tôi. Nhưng bữa cơm vừa dọn xong, cậu tôi bỗng vội vã đi đóng cửa hàng, tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy cậu tôi đóng cửa hàng sớm hơn thường lệ rất nhiều.

Tôi lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy mợ tôi và người đầy tớ gái đang hối hả lo thu dọn đồ đạc, gom

lại một chỗ và chắt vào những cái bị cói lớn. Quần áo của cả gia đình cũng được thu dọn gọn ghẽ để cất vào vali. Tôi ngạc nhiên rụt rè hỏi cậu tôi

— Nhà mình sắp dọn đi đâu vậy hở cậu ?

Cậu tôi ra hiệu bảo tôi im và khẽ nói

— Không được nói bậy bạ, đêm nay nhà mình về Hà Nội, con hãy lo thu xếp sách vở của con lại đi, chỉ đem theo những cái gì cần, còn bao nhiêu cứ để lại. Sẽ có người về lấy đem lên Hà Nội cho mình sau.

Vừa nghe cậu tôi nói xong, tôi giật mình đánh thót. Dọn nhà ? Ra Hà Nội ở ? Như vậy thì tôi và Khánh lại phải xa nhau rồi còn gì ?

Tôi bồi hồi xúc động khi nghĩ đến ngày mai chúng tôi sẽ phải vĩnh viễn xa nhau. Tôi sẽ theo cậu mợ đi đến một phương trời xa lạ mà tôi chưa hề biết. Còn Khánh nhất định Khánh sẽ mãi mãi ở lại vùng trời Tế Nam hiu quạnh này.

Ngày mai, hoặc một ngày hào đó khi máy bay không còn đến quấy phá vùng trời Tế Nam, Khánh sẽ được đi học trở lại. Những lúc đó Khánh sẽ phải đi học thui thủi một mình. Không ai bè bạn, không có tôi đi bên cạnh để Khánh bắt đền, giận hờn, đùa nghịch, hoặc kể chuyện liú lo như tiếng chim chào mào hót vào những buổi sáng sớm.

Tôi đứng ngẩn người ra, tưởng tượng tới một

phương trời Hà Nội xa lạ, xa thật là xa. Đôi khi tôi chỉ nghe cậu mợ tôi nói qua về cái tên Hà Nội một cách mơ hồ, như vậy chúng tôi Hà Nội và Tế Nam cách nhau xa vô cùng và như thế một khi nếu tôi phải về Hà Nội là kẻ như phải xa Khánh vĩnh viễn, hết còn hy vọng dù chỉ là một dịp nào đó — có thể còn được gặp lại Khánh.

Ý nghĩ sắp sửa phải xa Khánh và rồi phải xa Khánh vĩnh viễn từ đây khiến cho tôi cuống lên và bối rối vô cùng. Tôi quyết định tôi phải đi gặp Khánh ngay để báo tin cho Khánh biết và ít nhất để được nói với Khánh vài lời từ giã.

Mặc dầu biết rằng nếu cậu mợ tôi biết tôi làm như vậy tôi có thể bị đánh đòn và ông bà sẽ giận tôi lắm. Nhưng tôi không thể nào làm khác hơn được. Tôi không thể thản nhiên xa Khánh mà không nói lời từ biệt và để được nhìn lại Khánh một lần cuối cùng. Thế là tôi nhất định phải đi gặp Khánh ngay, dù có sao đi chăng nữa. Nghĩ vậy xong tôi liền làm bộ đi ra nhà sau, tôi lén chui qua bờ rào ở phía sau nhà và chạy tắt một mạch đến nhà Khánh.

Lúc đó trời đã chạng vạng tối, tôi chạy ào vào nhà Khánh không kịp cả thở !

Khánh đang đứng ở hàng hiên trước dãy nhà ngang. Thấy tôi, Khánh không khỏi kinh ngạc :

— Anh chạy đi đâu mà hấp tấp dữ vậy, có chuyện gì vậy anh ?

Tôi vừa thở vừa đáp :

— Thì đi tìm Khánh chứ đi đâu? Nguy lắm rồi Khánh ơi.

Tôi nhìn lên nhà trên, không thấy ai, tôi vội hỏi Khánh.

— Thầy mẹ Khánh đâu ?

— Thầy mẹ đi bán chưa về.

Tôi nắm chặt lấy tay Khánh

— Khánh ạ, chúng mình sắp phải xa nhau.

Ánh mắt của Khánh vụt đổi khác. Khánh kêu lên

— Anh nói sao ? Chúng mình sắp phải xa nhau ?

Tôi gật đầu khẽ hạ thấp giọng

— Đúng thế Khánh ạ. Nhà Hoàng sắp dọn về Hà nội anh sẽ phải theo cậu mợ anh về Hà nội ở.

Vẻ mặt của Khánh đầy vẻ bối rối hốt hoảng

— Nhà anh dọn về Hà nội ! Mà Hà nội ở mãi tận đâu cơ ? Có xa lắm không ?

Tôi lắc đầu

— Anh cũng không biết nữa. Anh chỉ mới nghe cậu anh nói hồi nãy. Nhưng có lẽ là phải cách xa đây nhiều lắm.

Khánh cũng nắm chặt lấy tay tôi. Giọng Khánh như đượm đầy nước mắt :

— Thế bao giờ anh đi ? Rồi anh có về đây nữa không ?

Cả hai chúng tôi lúc đó đều vô cùng bối rối. Chúng tôi tay trong tay đứng lặng nhìn nhau một hồi thật lâu. Chúng tôi không biết phải làm gì với nhau ? Phải an ủi những lời gì ? Hay phải nói những lời gì. Từ biệt, hay vĩnh biệt ?

Trong thâm tâm của tôi lúc đó — và có lẽ trong lòng Khánh cũng vậy. Cả hai đứa cùng mơ hồ cảm thấy một việc hết sức trọng đại vừa xảy đến với chúng tôi, và chúng tôi cùng linh cảm lần xa nhau này, chúng tôi khó mà được gặp nhau trở lại.

Hồi lâu, Khánh khẽ thì thầm

— Anh sẽ phải đi ngay đêm nay ?

— Ừ ! ngay đêm nay.

— Anh đi luôn không về chơi với em nữa à ?

— Không !

— Chúng mình sẽ không bao giờ còn được gặp nhau nữa ?

Yên lặng một lúc lâu tôi bồi hồi bảo Khánh :

— Khánh ạ, lần này thì có lẽ chúng mình phải xa nhau lâu lắm. Có khi cả đời chúng mình không bao giờ còn được gặp lại nhau nữa.

Nãy giờ, chúng tôi đứa nào cũng rưng rưng nước mắt, nhưng cả hai đứa đều cố lặng lẽ nén xúc động để rồi với nhau.

Nhưng sau câu nói của tôi, cả hai đứa như không thể nào chịu đựng hơn được nữa, Khánh òa lên khóc và tôi cũng òa khóc theo. Khánh đứng dựa lưng vào vai tôi mái tóc mây đen mướt và dài của Khánh rủ xuống mặt tôi. Khánh vừa khóc nức nở vừa gọi tên tôi

— Anh Hoàng ! Anh Hoàng.

Tôi cũng nghẹn ngào nói trong tiếng nức :

— Khánh ơi, chúng mình khổ quá.

Chúng tôi đứng ôm nhau khóc thật lâu. Từng giọt nước mắt nóng hổi của hai đứa tuôn rơi lã chã làm ướt cả vai áo của tôi và vai áo của Khánh.

Chúng tôi lặng lẽ đứng khóc với nhau như vậy không biết bao lâu. Cho đến khi thấy trời đã tối đen, tôi đành phải buông tay Khánh ra. Tôi bùi ngùi nói :

— Khánh ạ, thế là từ này trở đi chúng mình không bao giờ còn được gặp lại nhau nữa, Khánh có nhớ anh không ? Còn anh, anh nhớ Khánh mãi mãi... Suốt đời, anh sẽ nhớ và không bao giờ quên Khánh.

Khánh tha thiết nói :

— Em cũng sẽ nhớ anh mãi mãi...

Cho đến khi tôi biết không thể nào còn đứng nán lại với Khánh được nữa, tôi vụt nói:

— Thôi, anh về Khánh nhé.

Khánh nghẹn ngào

— Vâng, anh về.

Tôi không dám quay lại nhìn Khánh. Cứ thế tôi cầm đầu chạy một mạch về nhà. Thôi thế là hết, kể từ đây tôi phải xa người bạn thân yêu nhất đời tôi. Hai mắt tôi cay sè, nước mắt lại muốn tuôn ra nhưng tôi chỉ rấm rứt như bị ngăn lại không sao khóc được.

Sự cảm xúc quá độ làm cho những giọt nước mắt không thể nào tuôn ra được. Tôi ước ao giá lúc đó tôi khóc được một trận, khóc thật đã thì lòng tôi cũng vui bớt đi một phần nào sự sầu khổ và thỏa thích biết là chừng nào.

oOo

Tôi theo cậu mợ lên đến thành phố Hà-Nội vừa lúc trời chập choạng tối. Thành phố bắt đầu lên đèn. Thành phố Hà-Nội đối với tôi thật là lạ lùng và ngỡ ngẫm. Ở đó, tất cả những cái gì hiện ra trước mắt tôi đều đầy vẻ xa lạ, mệnh mang và dường như từ nhỏ đến giờ, tôi chưa hề thấy những cảnh vật tương tự như vậy lần nào.

Gia đình cậu mợ tôi phải ở chung với một gia đình khác trong một căn nhà không được mấy rộng rãi ở cuối phố Sinh Từ. Tôi được cậu mợ tôi cho biết đó là nhà của chú thím tôi.

Chú tôi tính nết rất điềm đạm, ít nói và dường như không có không có cá tính gì đặc biệt.

Chỉ có thím tôi là lưu lại ở tôi rất nhiều kỷ niệm khó quên nhất. Gia đình chú thím khá đông con và thím tỏ ra ác cảm với tôi vô cùng ! Hễ thấy tôi là thím lườm, thím nguýt. Tôi có cảm tưởng thím coi tôi như một kẻ tử thù của thím. Đã có lần tôi nghe thấy thím nói với cậu mợ tôi

— Sao các bác lại có dư của đi nuôi báo cô con người dưng như vậy ? Cái ngữ con nuôi mười đứa như một, đều là những phường chuyên môn phản phúc và bạc bẽo thôi !

Thím luôn luôn nguyên rửa dè bủi tôi hết lời. Mấy đứa con của thím tôi cũng về hùa với mẹ nó để tìm cách bắt nạt tôi. Không một đứa nào từ nhỏ chí lớn tỏ ra lấy một tí thiện cảm với tôi. Hễ thấy mặt tôi là chúng xúm lại xầm xì và thi nhau chế riếu tôi :

— Đồ con nuôi ! Đồ con đi xin, đồ con ở viện mồ côi !

Vì thế, mặc dầu cậu mợ tôi vẫn tỏ ra hết sức thương yêu tôi, nhưng tôi không khỏi cảm thấy tủi thân vô cùng. Càng suy nghĩ, tôi càng cảm thấy buồn tủi cho thân phận hẩm hiu của mình và những lúc buồn khổ như thế tôi chỉ còn biết kiếm một số sinh nào đó để ngồi trốn cho khuất mắt lũ con tai quái của thím tôi và thở dài...

Tôi càng buồn, tôi càng nhớ Khánh nhiều hơn...

Trong những giây phút cô đơn, bị những nỗi buồn tủi thân dần vật. Tôi chỉ có độc nhất hình ảnh của một người thân mà nghĩ tới để tự an ủi lấy mình. Đó là hình ảnh của Khánh.

Hình ảnh người bạn gái nhỏ của tôi đã an ủi tôi một cách thâm lặng rất nhiều, cũng nhờ vậy mà tôi bớt bi cảm thấy cô đơn phần nào.

Ít lâu sau, cậu mợ tôi cho tôi đi học lại. Từ ngày được đi học, với gần phân nửa thời gian của mỗi ngày không phải sống bên cạnh thím tôi và những đứa con hỗn láo như gấu của bà, tôi như được nhẹ người đi một phần. Hàng ngày, sau buổi đi học và những giờ trốn trong các xó xỉnh để học bài, để nhớ Khánh. Tôi chỉ biết quanh quẩn bên mợ tôi. Mợ tôi đã đóng một chiếc xe bán bánh kẹo ở ngay trước cửa nhà. Còn cậu tôi thì đi đi về về, lúc ở Hà Nội, lúc ở Tế Nam để vận chuyển những đồ đạc còn ở lại nhà. Đôi khi tôi muốn nhờ cậu tôi hỏi thăm tin tức về Khánh, nhưng tôi không dám, có lần tôi đã cố đánh bạo xin cậu tôi cho tôi theo về Tế Nam một chuyến để phụ giúp ông, nhưng bị ông từ chối.

Cuộc sống của gia đình cậu mợ tôi trong khoảng thời gian này thật vô cùng vô vị, lỏng lẻo. Vì phải đi ở nhờ nhà người khác nên không có một chút không khí thân mật nào ở trong gia đình như hồi ở Tế Nam. Người giúp việc đã ở lại Tế Nam và không chịu đi theo gia đình tôi lên ở Hà Nội.

Vì thế, ngoài thì giờ lo buôn bán suốt ngày mợ tôi bận rộn với những công việc vặt vãnh. Cậu tôi cũng bận rộn không kém. Ông đi lo xin các thứ giấy tờ để đi xin việc làm.

Không ai buồn đề ý hoặc hỏi han tôi về sự học hoặc về bất cứ một việc gì.

Có lẽ vật giá lúc bấy giờ khá đắt đỏ nên việc buôn bán của cậu mợ tôi không mấy khá. Cậu tôi thì mãi chưa xin được việc làm; nên mới đầu ông bà định đi thuê một cái nhà, sau cùng ông bà nhất định ở nhờ nhà chú thím tôi vì nếu thuê nhà ở riêng sẽ bị tổn kém đủ mọi bề.

Ông bà bàn tính với nhau cứ chờ chừng nào bán được cửa hàng ở Tế Nam để có một số tiền, chừng đó sẽ thuê một cửa hàng ở Hà Nội để tiếp tục buôn bán.

Tôi chỉ còn đặt hết hy vọng vào việc đó và mong cậu tôi sớm bán được nhà ở Tế Nam để tôi khỏi sống chung với bà Thím áo đen và những đứa trẻ hỗn xược.

Mãi cho tới hơn một năm sau, một lần, cậu tôi về Tế Nam thật lâu, gần mười ngày mà chưa thấy ông trở lên. Mợ tôi tỏ vẻ sốt ruột vô cùng, suốt ngày bà lo lắng ngóng trông.

Tôi đưa ý kiến là mợ tôi nên nghỉ bán hàng vài bữa để về Tế Nam xem sao, vì không biết cậu tôi có đau ốm hoặc bị tai nạn gì không? Tôi hy vọng mợ tôi nghe lời tôi để bà cho tôi cùng đi theo. Đó là cơ hội độc nhất để tôi có thể trở về Tế Nam thăm Khánh.

Qua đến ngày thứ mười hai, mợ tôi chờ đợi không nổi nữa, vì mọi lần cậu tôi chỉ đi độ hai ba ngày là đã trở về. Mợ tôi quyết định hôm sau sẽ nghỉ bán hàng để về Tế Nam. Tôi sung sướng như mở cờ trong bụng

và tôi càng mừng rỡ hơn nữa khi bà tự ý nói ra là tôi sẽ được theo bà đi Tế Nam.

Suốt buổi chiều hôm đó, tôi sống như người đi trên mây, tôi bỏ ăn cơm chiều vì quá vui mừng. Tôi trông tượng đến vẻ mừng rỡ, hân hoan của Khánh khi gặp lại tôi. Càng suy nghĩ tôi càng nôn nao, háo hức vô cùng.

Nhưng rồi sự háo hức của tôi vụt tan biến như một quả bóng bị xì hơi. Tối hôm đó, cậu tôi lù lù trở về. Mẹ tôi mừng rỡ bao nhiêu thì tôi buồn bã bấy nhiêu.

Sau khi tắm rửa xong, cậu tôi vừa ăn cơm, vừa nói chuyện với mẹ tôi. Gương mặt ông có vẻ vui lắm. Ông bảo mẹ tôi :

— Nhà và cửa hàng ở Tế Nam tôi đã bán xong cả rồi, ngày mai tôi sẽ đi kiếm một căn nhà rộng một chút để thuê.

Mẹ tôi nói

— Nhà mình ít người, thuê một cái cửa hàng nho nhỏ cũng được. Thuê nhà rộng làm gì cho uổng và tốn tiền.

Cậu tôi cười

— Quên, tôi chưa cho mẹ biết, nhà ông cả Bá cũng sửa soạn dọn lên đây ở. Ông ấy nhờ tôi thuê nhà hộ và muốn được ở chung với mình cho có bạn. Ông ấy bằng lòng ở nửa gian nhà trong, còn mình thì lấy cái cửa hàng mà ông ấy cũng chịu phân nửa tiền nhà như mình.

Mợ tôi hỏi :

— Ông Cả Bá nào ? có phải cái nhà ông Cả có đứa con gái vẫn thường lại nhà mình chơi và đi học chung với thằng Hoàng ấy phải không ?

Cậu tôi gật đầu :

— Ừ, ông ấy đó.

Mợ tôi tỏ vẻ thắc mắc :

— Sao lạ vậy, nhà ông ta giàu có như vậy. Lại bỏ cả dinh cơ đề lên ở đây làm gì ?

Cậu tôi giải thích

— Ấy, ở dưới đó bây giờ càng giàu lại càng khổ lại càng phải lo nhiều. Đêm đêm, bên kia họ về họ lập ủy ban đấu tố đề khảo của những người nhà giàu. Ông Cả sợ bị đấu tố nên mới phải lo đi trước.

Mợ tôi kêu lên

— À thì ra thế, tội nghiệp ông ấy quá nhỉ ?

Rồi bà hỏi cậu tôi :

— Vậy thì chừng nào nhà ông ấy dọn lên đây ở ? Nhà ông ta cũng ít người, ở chung với nhà mình kê cũng tiện đấy chứ ! Cậu tôi nói:

— Thì nhà ông ấy chỉ có ba người như nhà mình hai ông bà với đứa con gái chứ có ai đâu. Bao nhiêu nhà cửa dinh cơ tài sản, ruộng vườn, ông ấy bán đất bán rẻ một mớ còn lại thì ông ấy chia cho họ hàng mỗi

người một mớ và cũng cho bên kia một ít để nó làm lơ cho mà đi. Ông ấy nóng ruột lắm, dục tôi lên thuê nhà thật mau để được đi sớm chừng nào tốt chừng nấy.

Mợ tôi nói:

— Rồi ông bà ấy lên đây biết làm gì để mà sống nhỉ ? Cậu tôi cười :

— Chuyện, người ta giàu, có tiền thì lo gì ? bà ấy bảo sẽ theo mợ để buôn bán bậy bạ gì cũng được. Mình cũng nên giúp người ta kéo tội nghiệp.

Tôi ngồi im lắng nghe cậu mợ tôi nói chuyện mà lòng tôi lặng đi như người đang sống ở trong một giấc chiêm bao !

Gia đình Khánh sẽ cũng dọn nhà lên Hà nội ở. Sẽ ở chung với gia đình tôi ? Tôi và Khánh sẽ lại được gặp nhau ? Tôi muốn nhảy cẫng lên, muốn reo muốn hò hét cho thỏa thích sự mừng rỡ reo vui trong lòng tôi lúc đó...

Trước mặt tôi, những chuỗi ngày vui tươi, hoa mộng lại bắt đầu rộng mở...

Ít bữa sau, tôi theo cậu mợ đi đón gia đình nhà ông Bá, ở bến xe Cầu Gổ vào một buổi trưa nắng vàng chan chói.

Ngày hôm đó, có lẽ là một trong những ngày vui nhất và hồi hộp nhất của đời tôi. Mặc dù biết chắc chắn

lát nữa đây tôi sẽ được gặp lại Khánh lòng tôi vẫn nôn nao một cách lạ thường. Cứ tưởng tượng chỉ một lát nữa đây sẽ được tái ngộ cùng Khánh, hai đưa tay trong tay, mặt nhìn mặt, cười nói với nhau, tôi chỉ muốn hét lên một tiếng thật to để được thỏa lòng vui sướng của tôi lúc đó.

Mười hai giờ hơn chiếc xe hàng từ Đập Cầu chạy xuống. Đứng ở bến xe. nhìn chiếc xe bon bon chạy trên cầu Long Biên rồi vòng qua con đường vòng để vào bến Cạn tôi chỉ chiếc xe bảo mẹ tôi.

— Có lẽ nhà ông Cả Bà đi trên chuyến xe đó đấy mẹ ạ.

Trái tim tôi như muốn ngừng đập, không nén lòng được nữa, tôi chạy ủa ra bến xe khi chiếc xe vừa vào đến chỗ đậu.

Người lơ xe mở cửa phía sau nhảy xuống, cậu mẹ tôi cũng đã bước ra tới nơi. Tôi kiễng chân, thò đầu nhìn vào trong lòng xe.

Người là người, hành khách đông quá. Tôi hoa mắt chưa nhìn ra được ai với ai thì cậu tôi đã kêu lên :

— Kia cụ cả, cụ ấy đi chuyến xe này thật.

Cùng lúc ấy, từ bên trong xe, giữa những tiếng ồn ào, huyền ảo, huyền thuyên có tiếng người gọi :

— Ông bà Tiến Phát ơi, chúng tôi đây này.

Đó là tiếng gọi của bà Cả, mẹ của Khánh.

Tôi còn đang ngơ ngác đảo mắt tìm kiếm thì một tiếng gọi trong trẻo vang lên :

— Anh Hoàng ! anh Hoàng !

Từ bên hông xe, một cô bé kẹp tóc, với mái tóc dài mượt, óng ả thò đầu ra đưa tay vẫy vẫy tôi.

Cô bé kẹp tóc đó là Khánh.

Tôi kêu lên thật to

— Khánh !

Nước mắt của tôi suýt ứa ra vì cảm động.

Sau khi giúp thầy mẹ Khánh chuyển hết đồ đạc ở trên mui xe xuống, Cậu mợ tôi thuê một chiếc xe ba gác để chở đồ. Cậu tôi bảo :

— Thăng Hoàng biết nhà rồi, con leo lên xe ngồi theo đồ để coi chừng và chỉ nhà cho người ta luôn thôi.

Ông Cả cũng bảo :

— Cái Khánh cũng lên ngồi luôn với anh đi. Để thầy mẹ đi theo ông bà Tiến Phát sau cũng được.

Khánh vui vẻ vén vạt áo Chúc bầu lên ngồi ở một bên thành xe bên cạnh tôi. Khánh cười thật tươi, thật hồn nhiên.

Cậu mợ tôi và ông bà Cả đi hai chiếc xích lô theo sau.

Khánh đưa tay vịn vào vai tôi cho khỏi ngã. Khánh tíu tíu hỏi tôi !

— Anh có biết hôm nay em lên không ?

Tôi gật đầu

— Biết chứ ?

— Thế ! Anh có mong em lên không ?

— Mong chứ.

Tôi hỏi lại Khánh :

— Còn Khánh, Khánh có thích lên Hà Nội không ?

Khánh lắc đầu :

— Xa nhà buồn quá anh ạ, cũng may em nghe thầy mẹ nói lên Hà Nội sẽ được gặp lại anh nên em mới chịu đi.

— Thế nghe nói lên đây chúng mình lại gặp nhau, Khánh có mừng không ?

— Sao lại không mừng.

Chiếc xe ba gác nặng nề chạy chậm chạp dưới ánh nắng chói chan. Khánh đưa chiếc nón lá lên che nắng. Có lẽ trong lòng hai đứa đều rộn rã reo vui.

Khánh đưa mắt nhìn hai bên đường phố với vẻ lạ lùng:

— Hà nội vui quá anh nhỉ, nhưng phải cái đông người và đông xe quá. Xe cộ như thế này ai mà dám ra đường.

Tôi cười :

— Ấy mới lên thì ngại như vậy đó, nhưng sau lâu dần rồi cũng quen hết. Anh đi học mỗi ngày phải qua đường cả ba bốn chỗ mà đâu có việc gì.

Khánh mừng rỡ hỏi tôi :

— Anh được đi học rồi hả ? Thích quá nhỉ ?

Tôi gật đầu :

— Thế còn em, bộ từ hồi ấy đến giờ em không còn đi được đi học nữa à ?

Khánh lắc đầu :

— Đi học gì được, tàu bay bỏ bom liên miên. Suốt ngày nằm ở dưới « tầng xê » còn học với hành gì được.

Tôi bảo Khánh

— Ít bữa nữa nhà cửa yên ổn xong, Khánh xin phép thầy mẹ đi học với anh nhé ?

Khánh gật đầu. Đôi mắt Khánh nhìn tôi tinh nghịch như ngầm giao hẹn

— Anh phải đưa em đi học mỗi ngày đấy nhé ?

Tôi mỉm cười băng quơ niềm vui sướng đến với chúng tôi lúc ấy thật thanh thản, thật hồn nhiên.

Căn nhà cậu tôi thuê là một cửa hàng nho nhỏ và một gian nhà sau có hai buồng với một cái sân khá rộng ở đầu chợ cửa Nam. Gia đình tôi ở ngoài còn gia đình của Khánh ở buồng trong.

Cậu tôi dùng gian hàng mở một tiệm phở nho nhỏ việc buôn bán cũng đủ sống qua ngày.

Chỉ có gia đình của Khánh là có vẻ hơi vất vả. Ông Cả là một người hào phú và có chức phận ở xứ quê nên

việc làm ăn buôn bán ông mù tịt. Vốn sống ở nhà quê với ruộng vườn ao cá cuộc sống phong lưu khoáng khoáng quen rồi. Giờ đây phải giam mình trong một căn buồng nhỏ xíu. Ông Cả lúc nào người cũng đờ đẫn như người mất hồn. Suốt ngày nằm ở trong buồng với cái mâm đèn thuốc phiện. Có lần tôi đã nghe bà cả than phiền từ ngày lên Hà nội ông Cả hút nhiều gấp ba khi còn ở nhà quê.

Về phần bà Cả cũng không hơn gì chồng mấy, có lẽ cả đời bà không hề biết đến việc buôn bán là gì, cho nên khi nghe cậu mợ tôi nói đến chuyện buôn bán để kiếm tiền chi tiêu trong gia đình bà Cả có vẻ bối ngỡ vô cùng.

Tuy nhiên mặc dù giàu có nhưng miệng ăm núi lở. Nên sau vài tháng ăn chơi, bà Cả liền ngỏ ý với mợ tôi đề nhờ mợ tôi chỉ dẫn kiếm thứ gì buôn bán để kiếm thêm.

Sau nhiều lần bàn cãi, cuối cùng cậu mợ tôi quyết định chỉ bà cả buôn hàng «La Ghim» thứ dễ buôn nhất, ít vốn nhất mà lại ít khi bị lỗ.

Lẽ dĩ nhiên, Khánh phải phụ giúp mẹ trông coi việc buôn bán đó. Hàng ngày, hai mẹ con Khánh dậy từ khi chuyển tàu điện đầu tiên từ bờ hồ chạy lên chợ Cửa Nam. Hai mẹ con sẽ đi tàu điện lên ô Cầu Dền hoặc lên chợ Bắc Qua mua sỉ lại hàng rau như bắp cải, rau muống, hành, tỏi, xu hào của các người trồng rau từ các vùng ngoại ô đem vào bán. Xong, hai mẹ con lại đi tàu điện về chợ cửa Nam bày quang gánh hàng rau ở ngay đầu cửa chợ để bán.

Buôn bán lam lũ như vậy, nhưng từ ngày có đi buôn ông bà Cả có vẻ vui vẻ hơn trước vì mỗi ngày cũng kiếm được ít chục bạc lời, có ngày cả trăm.

Những ngày lời nhiều bà Cả lại đem về biếu cậu mợ tôi một lạng giò, hay một lạng thịt thăn nạc hoặc một gói giò sống.

Trong thời gian đó thì tôi cũng không được sung sướng gì hơn Khánh mấy. Khi Khánh trở dậy vào khoảng bốn giờ sáng mỗi ngày thì tôi cũng đã phải dậy sớm hơn trước đó ít phút để nhóm bếp ninh xương bò để làm nước dùng.

Nhóm bếp xong, tôi phải lo quét nhà, bày dọn bàn ghế, đồ tiêu đồ nước mắm vào đầy các vại và bóc gần một rổ hành tây, thái cả rổ ớt và chanh với lại mấy bó hành hoa lớn tướng.

Khánh nhiều lần đã vui vẻ chế riếu tôi và nói đùa

— « Sáng nào, em cũng bắt được anh khóc nhè » !
Mà quả thật, sáng nào tôi cũng ràn rụa nước mắt vì đủ thứ hơi cay xông vào mắt nào khói khi nhóm bếp, rồi mùi tiêu, mùi ớt và nhất là hành tây.

Sau này, mỗi lần đi ăn phở tôi ngại nhất là gọi món hành tây dấm ! Vì tôi đã phải khổ sở với nó không biết bao nhiêu là ngày tháng ! Mỗi lần bóc củ hành tây hơi cay xông lên xè xè, nước mắt sống cứ thế mà tràn ra, mũi thì bị tắc như một cái mũi điếc.

Thật là vô phúc và khốn nạn nếu vô tình đưa tay lên dụi mắt vì trong tay lúc đó lại dính đầy những vị cay : Tiêu, hành, ớt v.v...

Mỗi lần chửi riếu tôi như vậy xong, tôi lại thấy Khánh nhìn tôi với ánh mắt thương thương, có lần Khánh bảo tôi

— Thôi sáng anh cứ ngủ muện một tí đi, để em chịu khó dậy sớm em nhóm bếp hộ anh. Ngủ được phút nào hay phút ấy. Anh đã thức khuya mà lại dậy sớm có ngày ho lao chết !

Mà lạ thật, tôi cũng ngạc nhiên vô cùng sau này, khi lớn lên, tại sao tôi lại không bị ho lao ?

Vì trong suốt hai năm trời ở Hà Nội, không một ngày nào tôi được ngủ lấy năm tiếng đồng hồ. Cửa hàng cậu tôi mở rất khuya, có khi đến gần mười một giờ mới đóng cửa. Hôm nào lè nhè có vài thằng Tây say, Tây Ma Rốc gạch mặt vào ngồi gọi một tô « Soupe Chinoise » với một chai bia đầu cộp là hôm đó tôi có hy vọng gần một hai giờ mới được đi ngủ.

Có thể nói gần như hai phần ba công việc nặng nhọc của hiệu phở tôi phải gánh vác lấy một mình.

Phải chờ cho người khách cuối cùng ra khỏi cửa tôi mới được khuân mười ba tấm cánh cửa lên, lần lượt ừa vào các đường kẽ để đóng cửa. Xong xuôi tôi phải hu dọn chùi rửa một chậu bát không lồ, mấy thùng

thiếc và một lô môi, thìa, dao, thớt. Tắm rửa xong sớm lắm đồng hồ cũng gõ mười hai tiếng.

Vừa chợp mắt đi nằm, ngủ chưa được nửa giấc thì đã nghe tiếng chuông reo báo thức vào lúc bốn giờ mười lăm ! Tất cả công việc của một ngày lại được bắt đầu khởi sự: khuôn mười ba tấm cánh cửa xuống xếp vào một xó, kê bàn ghế đồ tiêu vào lọ, nước mắm vào vìm nhóm bếp nấu nước dùng, xương bò xương lợn bỏ vào thùng. Bóc hành, thái chanh, thái ớt, thái hành hoa, vân vân và v.v...

Tuy biết Khánh thấy tôi cực khổ, mệt nhọc nên muốn đỡ dần tôi. Nhưng thật ra Khánh cũng chưa được sướng gì hơn tôi mấy. Một lần, nhà hết chanh, tôi phải chạy ra chợ tìm Khánh để lấy thêm.

Tôi đã được chứng kiến cảnh Khánh oằn vai gánh hai thúng rau và su hào, bà Cả thì bụng rồ chanh ớt và rau mùi chạy văng mạng khi bị Cảnh Bình đuổi, hai mẹ con chạy như vịt, chiếc đòn gánh cong vòng trên vai Khánh. Tuy nhiên, vừa thấy tôi Khánh vẫn nhìn tôi với một nụ cười hớn hở.

Cả hai chúng tôi cùng bận việc vào buổi sáng : Khánh theo mẹ đi bán rau, tôi lo bụng phở dọn chén bát nên hai đứa đều đi học vào buổi chiều. Ước vọng hai đứa học chung một trường đã không thực hiện được vì Khánh vừa đủ tuổi nên xin được vào học trường công.

Khánh học trường nữ học Lý Thường Kiệt ở cuối phố Sinh Từ. Còn tôi, phải học trường tư vì xin vào Nguyễn Trãi không được. Tôi học trường Trí Đức ở phố Bà Triệu.

Tuy tôi và Khánh ở chung nhà với nhau nhưng lại rất ít thì giờ rảnh rỗi để gặp nhau. Buổi sáng hai đứa đều bận việc. Buổi chiều hai đứa đi học. Khánh học ở trường gần nhà nên đi sau tôi, còn tôi phải đi học xa, đi bộ gần cả giờ mới tới tới trường nên chiều nào tôi cũng phải đi sớm, trước Khánh cả nửa tiếng.

Chiều về, trong khi tôi tíu tít với khách hàng thì Khánh cũng lo thời cơm chiều và giặt giũ quần áo cho cả hai gia đình. Chỉ còn buổi tối, khi hai đứa ngồi học bài là có thể gần nhau được ít phút, nhưng tôi lại phải chạy ra chạy vào mỗi lần cậu tôi gọi đề sai bảo.

Hơn nữa, bàn chúng tôi ngồi học là chiếc bàn ở trong cùng cửa cửa hàng phở nên chúng tôi đứa nào cũng đều phải chăm chú học bài, làm bài, ít khi nói chuyện với nhau được nhiều, chỉ thỉnh thoảng hỏi nhau, năm ba câu vào việc bài vở hoặc nhìn nhau mỉm cười vu vơ.

Tuy ở gần nhưng lại xa cách nhau như vậy, nhưng không phải vì thế mà chúng tôi không thân thiết nhau. Chúng tôi không nói chuyện nhiều với nhau được bằng lời thì nói chuyện bằng ánh mắt hoặc đùa nghịch bằng cách dấu sách vở của nhau hoặc đạp chân nhau ở dưới gầm bàn mỗi khi hai đứa ngồi học chung.

Mỗi lần đi chợ, Khánh cũng thường hay mua quà cho tôi. Khánh biết tôi hay thích ăn bánh dày giò chả, thỉnh thoảng Khánh lại lên mẹ mua một cặp bánh dày lớn và một miếng giò lụa dày kẹp vào giữa. Khánh trao cho tôi khi hai đứa gặp nhau buổi trưa ở dưới bếp để cùng giúp nhau lo dọn cơm.

Một lần Khánh bảo tôi

— Mình ở Hà Nội gần cả năm trời mà chỉ nghe nói Hồ Hoàn Kiếm chứ chưa được đi xem lần nào. Anh đã được thấy Hồ Hoàn Kiếm chưa ?

Tôi cười

— Khánh chưa thấy chứ anh thì đi ngang hoài. Bến tàu điện ở ngang bờ hồ mà.

Khánh rủ tôi :

— Nếu vậy bữa nào anh dẫn Khánh đi xem hồ Hoàn Kiếm một bữa đi ? Được không ?

Tôi ngần ngừ :

— Nhưng chúng mình đâu có lúc nào rảnh rỗi đâu mà đi ?

Khánh ngần người ra, buồn rầu :

— Ừ nhỉ ? Thôi để tết vậy.

Tôi gật đầu :

— Phải đó, để tết tha hồ chúng mình đi chơi.

Nhưng chỉ cách vài hôm sau. Một bữa chúng tôi đang ngồi học bài, Khánh bỗng kể bảo tôi

— Ngày kia là lễ các thánh, trường anh có nghỉ không ?

Tôi lắc đầu :

— Anh chưa nghe nói gì cả ? Ngày kia là ngày lễ à ? Nhưng Khánh định làm gì ?

Khánh mỉm cười, giọng bí mật

— Ngày kia trường em được nghỉ, nếu trường anh cũng được nghỉ, em có chuyện này hay lắm sẽ nói với anh.

Tôi tò mò

— Chuyện gì vậy ? Nói ngay bây giờ đi được không ?

Khánh vẫn cúi xuống trang sách

— Nhưng liệu anh có được nghỉ không đã chứ ?

Tôi nói đại :

— Nếu trường em được nghỉ thì trường anh cũng được nghỉ chứ ?

Rồi tôi lại vụt hỏi Khánh :

— Nhưng chuyện gì sao em không nói ngay đi, em làm như vậy anh sốt ruột chịu sao nổi.

Khánh mỉm cười, khẽ liếc nhìn về phía cậu tôi ngồi ở phía ngoài quầy hàng rồi lại liếc nhìn vào nhà trong. Thấy không ai để ý đến chúng tôi Khánh nói thật nhanh và thật khẽ :

— Nếu trường anh cũng được nghỉ thì nhớ đừng nói cho ở nhà biết. Hai đứa mình cứ giả vờ như có đi học rồi anh với em đi chơi xem hồ Hoàn kiếm một bữa.

Ý kiến của Khánh thật hay và thật táo bạo. Tôi cảm thấy lòng mình náo nức vô cùng trước sáng kiến mới mẻ đó của Khánh.

Suốt ngày, suốt tháng mà có thể suốt cả năm, chúng tôi cùng quần quật bận bịu với công việc. Chỉ làm như vậy thì may ra chúng tôi mới có dịp rảnh rang để đi chơi một bữa. Tôi mỉm cười khẽ bảo Khánh

— Hôm đó, nếu trường anh không được nghỉ, anh cũng cứ nghỉ đại để đi chơi với em.

Khánh đưa chân khẽ đạp chân tôi ở dưới gầm bàn.

— Anh thì chỉ giỏi vậy là không ai bằng.

Tôi vênh mặt

— Chứ sao ?

Khánh thì thầm giao hẹn :

— Nhưng anh phải đưa em đi xem Hồ Hoàn Kiếm đấy nhé ?

— Nhất định rồi.

Khánh nhìn tôi nghi ngờ :

— Ấy chết ! Mà anh có biết hồ Hoàn kiếm ở đâu không đã chứ ?

Tôi bịu môi

— Sao lại không biết ? Cứ làm như người ta nhà quê lắm ấy không bằng ?

Khánh mỉm cười

— Biết đâu đấy !

Tôi toan cãi nhưng Khánh đã lừ mắt nhìn tôi :

— Thôi học bài đi anh, chúng mình cứ ngồi nói chuyện mãi. Coi chừng cậu mợ đề ý đánh chết bây giờ.

oOo

Quả thật vì trường tôi là trường tư nên hôm đó tôi không được nghỉ.

Tuy nhiên tôi vẫn thản nhiên nói với Khánh là trường tôi cũng được nghỉ để cho Khánh yên lòng.

Tôi và Khánh hẹn nhau ở chỗ ngã ba đầu phố Hàng Bông thợ nhuộm. Nơi trước căn nhà có cây Ngọc lan trổ hoa thơm ngát.

Vì tôi luôn luôn đi học sớm hơn Khánh nên tôi ra khỏi nhà trước Khánh cả nửa giờ.

Tôi đã cẩn thận lấy cái quần «soọc» kaki và chiếc áo trắng cộc tay mới nhất của tôi ra để mặc. Trước khi ôm cặp đi học, tôi cũng không quên bôi tí nước lã lên đầu để chải lại mái tóc và rẽ đường ngôi đằng hoàng.

Lẽ dĩ nhiên là hôm đó tôi có vẻ sáng sủa, bảnh chọe hơn mọi ngày rất nhiều.

Tuy nhiên, tôi yên lặng ôm cặp đi học vì ở nhà—kể cả Khánh—không ai đề ý đến sự sửa soạn đó của tôi.

Tôi đứng đợi Khánh ở dưới gốc cây Hoàng Lan gần nửa tiếng đồng hồ mới thấy bóng Khánh từ xa đi lại.

Khánh kẹp tóc, đội nón lá và mặc áo dài trắng may bằng vải chúc bầu.

Tôi chạy lại đón Khánh. Hai đứa nhìn nhau cười hớn hở, hồn nhiên. Khánh bảo tôi :

— Gớm, em run ghê cơ, chỉ sợ nhà biết thì chết.

Tôi cười, nói cứng

— Gì mà run, em nhát quá vậy, chỉ có thánh may ra mới biết được.

Khánh bĩu môi

— Biết đâu đấy ! Nhớ thỉnh linh cậu đi mua hàng, cậu bắt gặp hai đứa đi song song ngoài đường như thế này thì sao ?

Tôi lắc đầu :

— Hôm nay cậu không có đi phố mua hàng.

— Sao anh biết ?

— Nếu có cậu đã nói trước.

Khánh thở dài nhẹ nhõm :

— Như vậy thì cũng đỡ lo một tý.

Tôi nói đùa :

— Gì mà lo, bắt quá thì về cả hai đứa cũng bị đòn là cùng chứ gì ?

Khánh kêu lên

— Bị đòn mà anh không sợ à ? Đau lắm.

Tôi phưỡn ngực nói

— Nếu Khánh sợ đau thì anh sẽ bị đòn hộ cho Khánh luôn.

Hai đứa chúng tôi cùng sóng bước chầm chậm đi bên nhau, bóng của Khánh và bóng của tôi ngã chụm vào nhau.

Khánh mỉm cười nhìn tôi

— Nhớ cậu mợ và thầy mẹ hỏi đứa nào rủ đứa nào thì anh khai làm sao ?

Tôi tỉnh ngịch nhìn Khánh :

— Thì rõ ràng là em rủ anh chứ còn khai làm sao nữa !
Khánh dấy nẩy lên

— Chết ! Chết ! Anh mà khai như vậy em bị đòn chết !

Rồi Khánh ngần ngừ dừng lại :

— Thôi anh ạ, hay là bây giờ... chúng ta đi về !

Tôi tròn mắt nhìn Khánh

— Ờ hay, em điên rồi à ?

Khánh phụng phịu :

— Em sợ bị đòn lắm. Anh lại nói anh sẽ đỡ tội cho em !

Tôi cười

— Em thật đến hay, gì mà lo xa quá vậy. Thôi, nếu có chuyện gì để một mình anh nhận chịu tội hết cho.

Khánh lắc đầu :

— Không, như vậy cũng không chịu đâu, có gì hai đứa sẽ cùng chịu bị đòn về không được đứa nào đổ tội cho đứa nào hết.

Tôi dừng lại bảo Khánh :

— Chết chữa, nhưng bây giờ đi đâu đây ? Cứ mãi nói chuyện đi lảng nhãng như vậy hoài sao ?

Khánh thản nhiên

— Thì mình đi coi Hồ Hoàn kiếm chứ còn đi đâu nữa ?

Tôi gật đầu

— Được rồi, nếu vậy bây giờ mình sang bên kia đường để đón tàu điện.

Khánh nhìn tôi mỉm cười :

— Sang nhỉ, đi tàu điện cơ à ? Nhưng mà anh... có tiền không mà đòi đi tàu điện cơ chứ ?

Tôi vênh mặt :

— Sao lại không ? Mỗi đứa mua vé hết có một đồng chứ bao nhiêu ?

Khánh tính toán :

— Thì hai đứa cũng mất hết hai đồng ! Như vậy không tốn à ?

Rồi Khánh lắc đầu bảo tôi

— Mà thôi, em không thích đi tàu điện đâu, ngày nào cũng đi tàu điện đến mấy lượt chán quá rồi !

Tôi hỏi Khánh :

— Vậy thì chúng mình đi bộ hay sao ?

Khánh gật đầu :

— Ừ đi bộ thích hơn chứ anh !

Rồi Khánh tròn mắt hỏi tôi :

— Nhưng mà anh có biết đường không đã ? Coi chừng đi lạc đấy nhé.

Tôi cười

— Sao lại không biết ? Em chỉ hay lo hã !

— Hã cái gì ? Nhớ lạc một cái, hai đứa về không kịp giờ không chết đòn cả nút à ?

Tôi trấn an Khánh

— Em yên trí đi, không lạc đâu mà sợ. Cứ theo đường tàu điện này mà đi là đến bờ hồ ngay.

Khánh thật thà hỏi tôi

— Thật vậy hả anh ? Vậy thì hay quá nhỉ ? Nhưng mà anh đi thử qua lần nào chưa đó ? Nhớ không ra bờ hồ mà lại lên tuốt chợ Hôm, chợ Mai gì đó thì sao ?

Tôi cãi

— Nhớ làm sao được, người ta đi đã mòn cả chân còn nhớ cái khi mốc gì ? Ai lại nhà quê như em ấy.

Kể từ ngày lên Hà nội, tôi lên mặt với Khánh thấy

rõ và động cái gì một tý là tôi lại được dịp chê Khánh là... nhà quê !

Khánh nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ thán phục

— Anh tài quá nhỉ ? Em chả biết đường nào với đường nào cả. Chỉ biết độc mỗi con đường từ chỗ nhà mình đến trường Lý Thường Kiệt rồi về thôi.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện huyền thuyên. Cả hai đứa đều có vẻ hứng trí vô cùng.

Tôi đưa Khánh queo ra phố Trường Thi rồi lên bờ Hồ, chỗ dãy hàng hoa.

Vừa thoáng thấy bóng tháp rùa, Khánh đã kêu lên:

— Đúng rồi, đây là hồ Hoàn kiếm ! Nhất định không sai !

Tôi bẻ Khánh

— Sao em dám chắc là Hồ hoàn kiếm. Em đã đi coi Hồ Hoàn Kiếm lần nào chưa mà đã kêu là đúng ? Nhớ đây là Hồ... Trúc Bạch hay Hồ Thuyền Công thì sao ?

Khánh nhìn tôi kinh ngạc

— Hà nội có nhiều hồ thế cơ hử anh ? Vậy mà em đâu có biết, nhưng em biết chắc đây là hồ Hoàn kiếm vì ở giữa hồ có cái tháp rùa. Thầy em bảo vậy ?

Tôi cười

— Giỏi nhỉ !

Khánh vênh mặt nhìn tôi

— Sao lại không giỏi ? Vớ lại, anh đã dẫn đi thì đời nào sai được !

Tôi nở phòng mũi vì câu khen tặng bông đùa đó của Khánh.

Tôi dẫn Khánh băng qua đường và đi vòng quanh bờ hồ.

Buổi chiều hôm đó thật là đẹp. Vì là buổi trưa nên bờ hồ có vẻ vắng người. Nắng dịu dịu trải trên những cành liễu rủ ven hồ Hoàn Kiếm. Bóng hai đứa chúng tôi chụm vào nhau, loáng thoáng dưới ánh nắng hiền hòa,

Khánh tinh nghịch bảo tôi :

— Chúng mình đi một vòng giáp bờ hồ anh nhé.

Tôi cười

— Đi thì đi, chỉ sợ Khánh mỏi chân thôi.

— Em đi bộ đã quen rồi, chỉ sợ anh mỏi chân thì có.

Tôi cãi

— Mỗi ngày anh đi học đi bộ từ nhà đến phố Bà Triệu rồi lại đi về như vậy mà không quen à ?

Khánh dàn hòa :

— Thôi, thôi nếu vậy thì em và anh đứa nào đi bộ cũng cừ cả.

Đi một quãng, tới trước cửa tòa thị chính, Khánh tỏ vẻ lạ lùng hỏi tôi :

— Tòa nhà gì mà lớn quá vậy hả anh ?

Tôi bẻ

— Bộ Khánh không biết chữ à ?

Khánh ngược nhìn tấm biển bằng đồng có ghi ba chữ «Tòa Thị Chính» to tướng rồi mỉm cười :

— Em rõ thật là nhà quê quá anh nhỉ ?

Rồi Khánh lại chỉ những chiếc ghế băng đá hỏi tôi :

— Những cái ghế này của ai vậy anh ? Họ để làm gì vậy ?

Tôi ra vẻ thành thạo :

— Cửa chính phủ chứ còn của ai nữa, họ để cho những người đi dạo bờ hồ mỗi chân thì ngồi chới.

Khánh tròn mắt nhìn tôi lạ lùng

— Ai muốn ngồi thì ngồi hả anh ?

— Ừ, ai ngồi cũng được.

Khánh nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ :

— Thế bây giờ em muốn ngồi có được không ?

— Sao lại không ?

Khánh cười tỏ vẻ thích thú :

— Thật hả ?

— Lại chẳng thật !

— Thế đề em lại ngồi thử một tí nhé ?

— Muốn ngồi thì cứ việc lại ngồi đi, ai cấm đâu ?
Muốn ngồi tới mai cũng được.

Khánh hăm hở bước lại bên cạnh chiếc ghế đá. Nhưng mới bước đi được mấy bước, Khánh dừng lại đưa mắt nhìn xung quanh rồi lại ngần ngừ nhìn tôi.

Tôi cười :

— Ờ kia, sao không ngồi đi ?

Khánh lắc đầu e dè :

— Thôi, em chả dám đâu. Anh chỉ đùa em thôi. Cảnh binh họ đuổi, họ bắt em làm sao ?

Tôi cười phá lên trước sự ngây thơ và vẻ «nhà quê» của Khánh. Tôi nắm tay Khánh kéo về phía chiếc ghế đá:

— Ai lại nỡ bẫy Khánh bao giờ. Đây này, không tin anh ngồi cho mà xem.

Tôi ngồi ngay xuống chiếc ghế đá rồi kéo Khánh ngồi xuống theo bên cạnh tôi.

Khánh lộ vẻ mừng rỡ

— Thế ra mình được ngồi thật hả anh ? Thích nhỉ?

Khánh vừa nói vừa cười thật vui tươi, thật hồn nhiên. Khánh lại bắt đầu chỉ trỏ và hỏi tôi huyền thuyên.

Cái gì đối với Khánh cũng hết sức ngỡ ngàng, lạ lùng cũng may, trước khi kia mới lên Hà Nội tôi đã được cậu tôi dẫn cho đi coi bờ hồ mấy lần và đã giải thích cho tôi khá

nhiều về những sự tò mò của tôi—Những cái tò mò mà giờ đây, Khánh cũng đang bắt tôi giải thích—Nên lúc này đối với Khánh, tôi có vẻ là một người sành sỏi vô cùng

Khánh hỏi cái gì, tôi cũng trả lời trơn tru, tôi lại là một thằng lanh trí, nên gặp cái gì bí, tôi không biết, tôi cũng tìm cách...bịa ra câu trả lời hoặc trả lời một cách vô thưởng vô phạt, hoặc tìm cách đánh trống lảng thật khéo.

Khánh nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ thần phục. Ngồi một lúc lâu sau khi đã bắt tôi giải thích đủ thứ về những sự vật xung quanh bờ hồ, Khánh đứng dậy :

— Thôi mình lại đi cho hết một vòng đi anh.

Tôi đứng dậy theo Khánh Khánh dí mũi dép trên cỏ.

Ánh mắt Khánh nhìn tôi với vẻ thần phục :

— Anh tài thật, mới lên Hà Nội trước em ít lâu mà cái gì anh cũng biết.

— Thì mai mốt rồi em cũng biết như anh vậy.

Chúng tôi đi ngang qua chỗ ông già tàu mù ngồi bán lạc rang ở chỗ gần cửa đền Ngọc Sơn. Khánh lạ lùng nhìn ông ta rồi thì thầm hỏi tôi

— Cái ông này ông ấy ngồi đây làm gì vậy anh ?
Ăn xin hả ?

Tôi lắc đầu :

— Không phải đâu, đó là ông già bán « phá xa húng liu » đó.

Khánh ngẩn người nhìn tôi

— «Phá xa húng liu» là gì hở anh ?

Tôi giải thích

— Là lạc rang í mà. Lạc rang ủ với húng liu. Thơm, ngon, giòn, béo. Ăn một muốn ăn hai !

Thấy Khánh vẫn chưa hiểu, tôi tiếp

— Em không biết, những hôm trời lạnh mưa phùn mà có một gói lạc rang này nằm ủ trong chăn mà ăn thì tuyệt. Nhất là lạc của ông già tàu này, ngon có tiếng đấy.

Khánh lộ vẻ thích thú

— Thế hả ? Mua thử đi anh. Bao nhiêu một gói hả anh ?

— Một đồng một gói.

Khánh lật quyền vở lấy tờ giấy năm đồng để ép giữa hai trang sách đưa cho tôi

— Mua hai gói ăn thử coi anh. Chắc ngon lắm.

Tôi hất Khánh tay rồi móc túi lấy tiền.

— Thôi, để anh mua cho. Anh có tiền đây mà.

Khánh nhìn tôi mỉm cười,

— Sang nhỉ ? Anh giàu hơn em rồi.

Tôi mua hai gói lạc rang, đưa cho Khánh một gói. Khánh mở gói lạc rang với một vẻ mặt hết sức trịnh trọng. Một vài hạt lạc rang rơi vung xuống đất, Khánh ngồi thụp xuống nhặt, khi đứng dậy, Khánh

nhìn quanh về mặt lấm lét như sợ ai nhìn thấy.
Tôi cười nói :

— Em làm gì lạ vậy,

Khánh cười

— Em nhà quê quá phải không anh ? Không nhặt thì uồng mà nhặt như vậy nhỡ ai người ta thấy, người ta cười chết.

Tôi nói bừa

— Cười cái gì mà cười, ai cười thì người ấy hờ mườì cái răng.

Khánh cười khúc khích trước câu nói ngộ nghĩnh của tôi, hai đứa vừa đi vừa nhai lạc rang lép lép.

Khánh gật đầu khen

— Ngon thật anh ạ. Sao cũng là lạc mà ở nhà mình rang không được ngon như thế này hả anh ?

Tôi cười

— Chuyện, thế người ta mới đi bán được chứ.

Khi hai đứa ăn hết gói lạc, Khánh chép miệng :

— Ngon thì có ngon thật nhưng mà đắt quá, ở nhà mua hai đồng bạc được cả ống bơ, đem rang ăn cả ngày không hết.

Tới trước cửa đền Ngọc Sơn, tôi rủ Khánh.

— Đi vào trong đền coi Khánh đi.

Khánh ngần ngừ

— Tội chết, ai lại vào chỗ thờ Phật mà coi bao giờ

— Thì mình vào lễ Phật luôn, người ta vừa vào lễ
vừa lễ Phật vừa đề ngắm cảnh thiếu gì !

Tuy có vẻ ngại ngùng, Khánh vẫn bước theo tôi đi
lên chiếc cầu gỗ đề vào đền. Khánh đưa sách vở và nón
cho tôi cầm, Khánh thì thăm

— Anh cầm hộ em đề em vào lễ Phật đã.

Một lát sau Khánh trở ra. Nét mặt Khánh lộ vẻ
hớn hờ :

— Đền rộng quá anh ạ, mẹ hứa đến tết này mẹ
mới cho em đi. Bây giờ em đã biết trước mẹ.

— Như vậy càng tốt chứ sao. Mai mốt chừng nào
đi với mẹ, em sẽ dẫn mẹ đi cho biết luôn.

Khánh trợn mắt nhìn tôi :

— Anh chỉ xúi dại thôi, nhớ mẹ hỏi em tại sao biết
thì sao ?

— Thì em nói là anh đã dẫn em đi rồi.

Khánh lắc đầu

— Không được đâu, như vậy là lòi đuôi việc hại
trốn học, rủ nhau đi chơi rồi.

Tôi cãi bài này

— Trốn học ? Trốn học ở cái chỗ nào ? Được nghỉ
học thì người ta đi chơi chứ bộ ?

Khánh nhìn tôi vùng vằng :

— Anh thật là lắm điều, không bao giờ em cãi lại được.

Thấy Khánh sắp sửa giận, tôi vội làm hòa

— Thôi hòa cả làng, đề bây giờ anh dẫn Khánh đi ăn kem và ăn thịt bò khô với lại bánh tôm của bà Ba Béo nhé ?

Khánh bị hấp dẫn ngay :

— Ăn gì mà ăn lắm thế ? nhưng... có cả bà bà Béo nữa hả anh, có thật không anh ?

Tôi gật đầu mỉm cười

— Sao lại chả thật !

— Thế nhưng em nghe người ta nói bà Ba Béo bán bánh bèo cơ mà. Sao anh lại bảo bà ấy bán bánh tôm.

Tôi bị bí trước câu hỏi lạ đời đó nên đáp bừa :

— Có cả bánh bèo nữa, nhưng ăn bánh tôm của bà ấy ngon và nổi tiếng hơn.

Chúng tôi ra khỏi đền Ngọc Sơn và đi vòng lên phía bến tàu điện.

Khánh bảo tôi :

— Thôi anh ạ, đừng ăn bánh bèo bánh tôm gì hết. Nhỡ no bụng về nhà ăn cơm không được, nhà biết thì nguy. Chúng mình đi ăn kem hay hơn, vừa lạ, vừa ngon lại vừa đỡ tốn tiền.

Tôi gật đầu

—Ừ, thì ăn kem.

Tôi dẫn Khánh lại chỗ dãy ghế của một quán kem. Khánh ngập-ngừng theo tôi ngồi xuống, Khánh thì thăm hỏi tôi

— Ăn kem sao lại phải ngồi ghế hả anh. Mua mỗi đĩa một que, vừa đi vừa ăn cũng được làm gì phải ngồi trịnh trọng như vậy ?

Tôi phì cười trước câu nói ngộ-nghĩnh của Khánh:

— Không phải em ạ, ăn kem nhưng không phải kem que mà là kem cốc. Kem cốc ngon hơn kem que nhiều.

Khánh kêu lên :

— Kem cốc ? Kem cốc là kem gì ?

— Là Kem người ta bỏ vào trong cốc cho mình ăn.

— Thì cũng như kem que chứ gì ?

— Lát nữa em ăn sẽ biết. Nhất-định phải ngon hơn chứ.

Tôi gọi hai cốc kem, Khánh nhìn màu kem xanh đỏ với ánh mắt vừa tò mò, vừa thích thú, Khánh nhìn tôi ăn xong bắt chước vót từng miếng kem đưa lên miệng. Khánh mỉm cười :

— Lạ quá anh nhỉ, ẹm mới được ăn kem cốc lần này là lần đầu tiên.

Như chợt nhớ ra điều gì Khánh nflu tay tôi :

— À, mà kem cốc này có phải là kem Phi Diệp không hở anh ?

Tôi lắc đầu :

— Không phải đâu ! Kem Phi Diệp là kem que.

— Thế còn kem này là kem gì ?

Tôi đành chịu thua :

— Anh cũng chả biết là kem gì nữa.

— Nếu vậy ở Hà Nội có nhiều loại kem quá phải không anh? Vậy mà tự hồi nào đến giờ em tưởng chỉ có một mình hiệu kem Phi Diệp vì ngày nào cũng chỉ nghe người ta rao kem Phi Diệp thôi.

Hai đứa nhìn nhau mỉm cười. Ăn kem xong, tôi và Khánh giành nhau trả tiền. Khánh nhất định không cho tôi trả tiền

— Anh biết không, Khánh đề dành được nhiều tiền lắm. Mỗi ngày em được hai đồng nhưng đi chợ mẹ lại cho ăn quà nên em tiêu đâu có hết. Em đề dành được gần những năm chục.

Tôi vẫn không chịu

— Mỗi ngày anh được ba đồng, anh cũng tiêu không hết. Anh cũng đề dành được ba chục.

— Nếu vậy em có nhiều tiền hơn anh, nhất định anh phải đề em trả.

Sau cùng, thấy tranh nhau như vậy kỳ quá, tôi đành

phải để cho Khánh trả tiền hai cốc kem. Tôi kéo Khánh đứng dậy giao hẹn

— Thôi được, em trả đi. Lát nữa ăn thịt bò khô với bánh tôm em phải để anh trả.

Khánh lắc đầu :

— Thôi chúng mình đi chơi, để bữa khác hãy ăn nữa. Hôm nay em no lắm rồi.

Hai đứa đi lảng quăng một hồi. Hết một vòng bờ hồ, tôi chỉ sang phía rạp Ciné Lửa Hồng

— Hôm nào được nghỉ như bữa nay, anh sẽ đưa Khánh đi xem chiếu bóng, Khánh có thích đi xem chiếu bóng không ?

Khánh hỏi tôi

— Chiếu bóng là gì hả anh ?

— Là...ciné ấy. Thế em chưa được xem lần nào à ?

— Chưa, anh xem chưa ?

— Anh có xem mấy lần.

— Chắc cũng như diễn kịch ấy chứ gì, phải không anh ?

— Hay hơn diễn kịch chứ.

— Thật à ? Nếu vậy bữa nào cũng phải dẫn em đi xem mới được. Hay là ngay bây giờ đi xem được không ?

Tôi nhìn ánh nắng đã có vẻ ngả về chiều bảo Khánh ;

— Không được Khánh ạ, bữa nay muộn quá rồi. Gần đến giờ mình phải về.

Vừa nghe tôi nói “muộn quá rồi” Khánh kêu lên ;

— Chết chưa, mấy giờ rồi hả anh ? Hai đứa mãi đi chơi...về trễ thế nào cũng bị đòn.

Tôi nhìn vào đồng hồ của một cửa tiệm

— Còn sớm mà, chúng mình đi chơi nửa giờ rồi đi tàu điện về cũng hãy còn kịp chán.

Khánh lắc đầu :

— Thôi đừng đi tàu điện mình đi bộ về là vừa.

— Khánh không mỗi chân sao mà đòi đi bộ hoài vậy ?

— Em thích đi bộ, chắc anh mỗi chân lắm rồi hả ?

— Khánh chưa mỗi chân thì làm sao anh mỗi chân được ?

Hai đứa lại nhìn nhau cười. Tôi bảo Khánh :

— Nếu vậy mình vào rạp Lửa Hồng xem ảnh một lát rồi về cũng còn kịp.

Khánh có vẻ ngần ngại nhưng cũng bước theo tôi.

Vào đến hành lang rạp Lửa Hồng, tôi chỉ cho Khánh xem những tấm ảnh giới thiệu phim đang chiếu và của những phim sẽ chiếu. Khánh có vẻ thích thú vô cùng, Khánh khẽ hỏi tôi

— Thế muốn vào xem phải mất bao nhiêu tiền hồ anh ?

— Chúng mình là học sinh thì chỉ mất mỗi đứa có ba đồng.

— Thích nhỉ ? Tuần sau anh phải dẫn Khánh đi xem nhé ?

— Nhưng tuần sau có ngày nghỉ lễ nào không ?

Hai đứa nhìn nhau tiu ngiu. Nhưng Khánh lại cười ngay :

— Làm gì mà chả có, không tuần sau thì tuần sau nữa lo gì.

Nhìn đồng hồ treo ở cửa rạp Lửa Hồng chỉ còn hơn mười lăm phút nữa là đến giờ chúng tôi phải có mặt ở nhà. Tôi bảo Khánh:

— Thôi bây giờ chúng mình về là vừa.

— Ừ, về thôi anh ạ, em lo quá.

Tôi trấn an Khánh

— Lo cái gì mà lo. Chỉ có hai đứa biết với nhau. Đừng đứa nào buột miệng khai ra thì ở nhà làm sao ai, có thể biết được ?

Khánh cười :

— Ai lại điên đi khai như vậy.

Trên đường về, Khánh và tôi lại nói chuyện huyền thuyên. Khánh tiếp tục hỏi tôi về những chuyện mà hồi nãy Khánh thấy không kịp hỏi hoặc Khánh tíu tíu khen

những cái lạ mắt mà lần đầu tiên Khánh được thấy. Tôi lại có dịp tha hồ giải thích, khoác lác và làm oai để trộ Khánh.

Chúng tôi lại theo đường cũ trở về, khi đến chỗ cây Ngọc Lan mà chúng tôi hẹn gặp nhau lúc buổi trưa. Khánh kéo tay tôi đứng lại

— Anh phải đứng đây một lúc. Em về nhà trước, xong một lát sau anh mới được về. Như vậy thì mới đúng như mọi ngày.

Mãi tới lúc đó, tôi mới chợt nhớ ra tôi gạt đầu bảo Khánh

Ừ nhỉ, em thật là thông minh. Tí nữa là quên bai đưa cứ đi phăng phăng về nhà một lượt là có châu ăn đòn cả đám.

Khánh nhìn tôi mỉm cười giao hẹn với tôi thêm một lần nữa :

Nhớ độ một lúc lâu sau anh mới được về đấy nhé ?

Kể từ sau buổi dắt nhau đi chơi bờ hồ. Tôi và Khánh cùng đồng lõa và mặc nhiên có một giao ước ngầm với nhau. Hễ hôm nào được nghỉ là đưa nọ bắm đứa kia để cùng rủ nhau đi chơi.

Đi bờ hồ, đi xem Ciné Lửa Hồng chán rồi, chúng tôi rủ nhau vào Quốc-Tử-Giám để xem những chiếc

cửa ngõ môn, những bức tượng cổ xưa và đề rượt nhau trên những bãi cỏ rộng. Rồi chúng tôi hỏi thăm đường đi xem vườn Bách-Thú, đi Voi Phục, có lần chúng tôi rủ nhau đi tàu điện vào tận Hà-Đông rồi lại quay về.

Những lần đi chơi như vậy. Tôi và Khánh tha hồ cười đùa và thân thiết với nhau như hai anh em ruột. Mặc dầu cả hai mỗi ngày một lớn, trông Khánh đã có dáng hao hao của một thiếu nữ đến độ xuân thì nhưng cả hai vẫn chỉ là hai đứa con nít.

Những lần đi chơi, Khánh rất mực chiều chuộng tôi, nhưng đôi khi Khánh cũng hành tôi thật lực và vôi vỉnh, làm nũng, bắt đền tôi đủ thứ, mỗi khi tôi làm Khánh phật ý.

Đôi khi, chúng tôi cũng có giận dỗi nhau, nhưng rồi chỉ thoáng một lát, chúng tôi lại làm lành với nhau được ngay. Sau mỗi lần «hòa cả làng» như vậy, Khánh lại bêu môi nhìn như đề chọc tức tôi.—Một hình thức của Khánh thật thân thiết — hoặc lấy ngón tay dỉ vào trán tôi và tiếng trong «Khánh... Khánh ghét anh ghê cơ !»

Những lần như vậy tôi chỉ biết cười trừ.

Càng lớn, những cuộc đi chơi của chúng tôi càng thơ mộng và thanh nhã hơn. Có lần chúng tôi rủ nhau ra hồ Thuyền Công thuê một chiếc thuyền nhỏ của ông già chuyên môn câu cá ở đó. Hai đứa loay hoay thế nào

mà tí nữa thì thuyền chìm. Lần đó Khánh cũng giận tôi đến cả tiếng đồng hồ vì cái tội «không biết bơi, không biết chèo mà lại rủ người ta đi chơi thuyền!»

Năm 1954, hiệp định Genève chia đôi đất nước, đã thành linh chấm dứt những ngày hoa mộng đó của chúng tôi.

Trước ngày ký hiệp định đó vài tháng, tình hình đã có vẻ xôn xao vô cùng. Người nhà, những bà con thân thuộc của gia đình ông Cả ở quê ra thăm bố mẹ Khánh liên liên. Một lần, tôi thoáng nghe cậu tôi bảo mợ tôi

Những người đó đều là cán bộ, họ ra đề thuyết phục ông bà Cả đấy.

Lúc bấy giờ việc buôn bán của gia đình tôi và gia đình Khánh đều có vẻ phát đạt. Không khí trong gia đình cũng có vẻ thoải mái hơn trước nhiều. Ông bà Cả rất quý cậu mợ tôi. Một lần, sau khi người cháu gái của ông Cả ra thăm chú hai ngày liền và cô ta khóc đến đỏ cả mắt. Cô ta vừa trở về thì ông Cả mời cậu tôi vào nhà trong nói chuyện. Ông hỏi cậu tôi

— Thế nào ông Tiến Phát ? Tình hình như thế nào ? Theo ông thì nên đi hay ở ?

Cậu tôi ngần ngừ một giây lát rồi đáp

— Cái đó còn tùy hoàn cảnh của mỗi người ông ạ.

Rồi cậu tôi hỏi ngược lại ông Cả :

— Còn ông bà ? Ý của ông bà như thế nào ?

Ông Cả rít một hơi thuốc lào, ông thả khói lên trần nhà rồi mơ màng nói .

Tôi thì tôi cũng muốn đi lắm. Tôi ngân họ như ngân cơm nếp nên tôi mới phải bỏ làng chạy lên đây. Nhưng bây giờ mà tính chuyện vào Nam thì lại cảm thấy xa xôi diệu vợi quá...

Ông Cả ngừng lại nhìn cậu tôi một lát như để xem cậu tôi có nói gì không, hồi lâu ông tiếp

— Hơn thế nữa, vào chỗ đó, đất lạ quê người, biết có làm ăn sinh sống được không ? Nghề của tôi là nghề cày ruộng. Nhưng biết có ruộng cho mình cày không ?

Cậu tôi nói chen vào

— Không có ruộng thì mình buôn bán, lo gì ông ?

Ông Cả khẽ lắc đầu :

— Buôn bán ? thì ông cứ xem đây, nhà tôi có biết buôn bán gì đâu ? may mà nhờ có bà ấy giúp đỡ nên hai mẹ con quang gánh cũng kiếm được chút đỉnh độ nhật qua ngày. Nhưng biết vào trong đó việc buôn bán có được tiếp tục dễ dàng như bây giờ không ?

Cậu tôi nói

— Tôi nghe người ta nói trong đó dễ kiếm ăn lắm ông ạ, Vãi một nắm thóc xuống là lúa mọc lên đầy đồng rồi. Xem như vậy thì việc kiếm ăn cũng không lấy gì là khó.

Ông Cả gật đầu

— Ấy mới đầu tôi cũng yên trí nghĩ như ông vậy, nhưng rồi mấy tháng gần đây, mấy đứa ở trong làng nó lại nói khác. Nó bảo. « Nếu bây giờ mà mình đi cư thì cũng chả khác gì lúc trước họ mộ phu đi sang Tân thế giới và đi làm đồn điền cao su ! Một đi là không có ngày về... »

Cậu tôi lắc đầu :

— Làm gì có chuyện đó... ông...

Tôi thấy cậu tôi có vẻ hùng hồ muốn nói nhiều lắm nhưng không hiểu sao, cậu tôi lại ngừng lại.

Ông Cả nói

— Tôi cũng bán tin bán nghi lắm ông Tiến Phát ạ. Tôi biết bọn chúng nó đều là cán bộ của bên kia, tụi nó lên đây chỉ có mục đích làm lung lạc tinh thần mình và đề cổ giữ mình ở lại. Tôi vẫn biết vậy, nhưng chỉ ngại có một điều.

Ông Cả ngừng lại, vẻ mặt ông lộ đầy nét suy tư, hồi lâu ông nói chậm rãi

— Ông Tiến Phát à, thế nào mình cũng phải có một quyết định dứt khoát. Nếu mình ra đi lần này kẻ như đi luôn không còn hy vọng gì có ngày trở về để nhìn thấy ruộng vườn nhà cửa, bà con, xóm làng,.. còn... nếu như mình ở lại... Vẻ mặt ông Cả lúc đó thật buồn rầu, ông khẽ thở dài

— Nếu mình ở lại thì tôi chắc chắn cũng sẽ chẳng được yên thân đâu, chỉ mong nó để cho mình được sống gần mồ mả của ông bà và lúc chết khỏi phải gửi nằm xương tàn nơi đất lạ quê người !

Cậu tôi cũng lộ vẻ đăm chiêu, một hồi lâu, cậu tôi nói :

— Hoàn cảnh này kể cũng thật khá rắc rối đấy ông Cả nhỉ ?

Ông cả gật đầu

— Tôi điên cả cái đầu lên đấy ông Tiến Phát ạ !
Mấy bữa nay tôi thức trắng đêm mất ăn, mất ngủ vì cái chuyện này. Lốp thì bọn ở nhà quê ngày một, ngày hai ra thúc giục bảo phải mau mau trở về làng thì sẽ được ân xá. Chúng nó còn hứa là sẽ bảo đảm cho cả gia đình tôi không bị việc gì cả mặc dù tôi bị liệt vào thành phần địa chủ.,.

Cậu tôi khẽ lắc đầu :

— Không biết những lời đó chắc không mà tin ?
Tôi chỉ sợ sau này...

Cậu tôi lại bỏ lửng câu nói một lần nữa.

Ông Cả lăm nhăm như nói một mình:

— Chúng nó đều là con cháu họ hàng của mình, đứa nào cũng đã nhờ vả mình, chẳng lẽ chúng lại nói dối, lừa hại mình !

Sau bữa nói chuyện giữa cậu tôi và ông Cả hôm đó, buổi tối tôi nghe cậu tôi khẽ dặn mẹ tôi :

— Ông Cả ông ấy có vẻ chừng chình không nhất định. Mẹ cũng đừng nên thúc dục ông bà ấy làm gì nữa. Nếu họ nghe lời mình thì chả nói làm gì, bằng ngược lại...

Mẹ tôi nói

— Ông bà ấy vì chưa từng đi đâu nên có ý ngần ngại, mình phải nói cho ông bà ấy hiểu rõ chứ, dù sao chỗ giữa gia đình ông bà ấy với nhà mình cũng đã thân nhau như họ hàng.

Cậu tôi ngắt lời mẹ tôi

— Thì vẫn biết vậy, nhưng mà nhà mình thì đã nhất định đi, còn ông bà ấy thì lại bị vướng víu bận đủ thứ nào là gia đình, họ hàng, ruộng vườn, của cải. Chưa chắc ông bà ấy đã đi được. Vì vậy, cứ để cho ông bà ấy suy nghĩ, việc này là việc quan trọng chứ đâu phải chuyện tầm thường...

Sau buổi nghe cậu mẹ tôi bàn tính với nhau. Tôi lơ mơ cảm thấy có một sự không hay sắp xảy đến cho tôi và Khánh. Nếu cậu mẹ tôi quyết định đi vào Nam mà ông bà Cả lại không thích đi hoặc vì một lý do gì đó mà đi không được. Như vậy, lần này tôi và Khánh sẽ phải xa nhau, xa mãi mãi...xa vĩnh viễn, xa suốt đời : đưa ở Bắc, đưa ở Nam.

Một buổi trưa, tôi quyết định nghỉ học và đón đường Khánh.

Vừa thấy tôi đứng tần ngần dưới bóng cây Ngọc Lan, Khánh đã kêu lên :

— Ô kìa anh Hoàng ! Anh chưa đi học sao mà giờ này còn đứng đây ?

Tôi lắc đầu

— Không ? Hôm nay anh nghỉ học.

— Anh nghỉ học ? Trường anh được nghỉ hả ? Sao trường em không được nghỉ ?

— Không, hôm nay trường anh vẫn học, nhưng anh tự ý nghỉ để đón em !

Khánh tròn mắt kinh ngạc

— Anh Hoàng ! Bộ anh điên rồi hả ? Sao anh lại làm vậy ?

Giọng tôi trở nên nghiêm nghị. Tôi nói với Khánh thật chậm và rõ

— Khánh ạ. Có một chuyện quan trọng lắm sắp xảy đến cho mình, không hiểu em đã biết chưa ?

Chúng tôi đang chậm rãi đi từng bước song song bên nhau. Khánh vụt đứng dừng lại

— Chuyện gì vậy anh ?

Vừa đi, tôi vừa kể rõ lại tất cả mọi việc và giải

thích cho Khánh hiểu chuyện bất đồng ý kiến giữa hai việc đi và ở lại của hai gia đình cậu mợ tôi và thầy mẹ Khánh.

Nghe tôi nói xong, nét mặt Khánh cũng lộ vẻ dàu dàu. Khánh bảo tôi

— Chuyện này em cũng có nghe mang máng một lần thầy mẹ em bàn với nhau. Nhưng em không biết thầy em quyết định ra sao ?

Tôi nói với vẻ lo lắng :

— Còn ra sao nữa. Anh biết thầy mẹ Khánh sẽ ở lại.

Khánh gật đầu

— Mà có lẽ thật vậy anh ạ. Vì mới đầu thì em thấy thầy em có vẻ quả quyết sửa soạn để đi vào Nam lắm, nhưng rồi mấy cô và mấy cậu, mấy dì của em ở nhà quê ra cứ thì thầm to nhỏ nói cái gì ấy với thầy em mãi. Thế rồi, em thấy thầy em có vẻ xiêu lòng và không muốn đi nữa.

Khánh nhìn tôi với vẻ mặt quan trọng :

— Mà anh có biết mấy người ra thăm thầy em là gì không ? Họ ghê lắm đó.

Tôi làm ra vẻ thành thạo

— Thì họ là cán bộ chứ còn gì nữa ? Ai mà không biết.

Khánh gật đầu

— Ủ, anh nói đúng đấy. Họ đều là Cán Bộ cả, họ ra rủ thầy em ở lại.

Tôi nói giọng thật buồn

— Còn cậu mợ anh, anh biết chắc chắn cậu mợ anh đang sửa soạn để đi vào Nam.

Khánh hốt hoảng kêu lên :

— Thật hả anh ? Cậu mợ anh nhất định đi rồi hả ?

— Ủ !

Chúng tôi, không đứa nào bảo đứa nào. Cả hai cùng vụt đứng lại nhìn sững vào mắt nhau. Một lúc thật lâu, cả hai đứa mới lại buồn bã bước đi.

Tiếng của Khánh như bị tắc nghẹn trong cổ họng :

— Nếu vậy chúng mình lại sắp phải xa nhau nữa rồi !

Tôi khẽ gật đầu,

Tiếng của Khánh tiếp tục nổi lên như mơ màng, như hồn thức

— Mà lần này thì nếu chúng mình có phải xa nhau có lẽ sẽ phải xa nhau suốt đời... xa thật là xa ! Không còn hy vọng gì hai đứa có thể gặp lại nhau được nữa.

Nói dứt câu, tôi thấy Khánh đưa chiếc khăn tay lên để chấm nước mắt.

Tuy trong lòng bị xúc động vô cùng, tôi cũng phải cố trấn tĩnh. Tôi khẽ bảo Khánh :

— Mình phải bình tĩnh mới được Khánh ạ. Dù sao cũng còn.. số mạng.

Tuy không khóc thành tiếng nhưng giọng nói của Khánh vẫn đầy vẻ tức tưởi

— Tại sao số của chúng mình lại khổ quá hả anh ? Hai đứa chúng tôi lặng lẽ đi bên nhau. Khánh bỗng nói:

— Hôm nay em cũng nghỉ học nhé. Chúng mình đi lảng nhãng cho đã đi, đến tối về cũng được. Biết đâu mai một chúng mình sẽ không bao giờ còn có dịp đi chơi với nhau như thế này nữa.

Tôi buồn bã lắc đầu :

— Không, đừng bi quan quá như vậy Khánh ạ. Lần này, chúng mình phải tranh đấu không để cho phải xa nhau một lần nữa.

Khánh vẫn lộ đầy vẻ thất vọng

— Tranh đấu làm sao bây giờ hở anh? Chúng mình còn bé quá, làm sao chúng mình có thể quyết định được những điều chúng mình muốn ?

Tôi bậm môi lại quả quyết

— Không, nhất định chúng mình phải tranh đấu ?

— Cứ xem chừng thế này thì thầy mẹ em có vẻ không muốn đi, cậu mợ anh thì nhất định không ở lại. Em không thể theo anh, còn anh cũng còn không thể ở lại với em. Như vậy anh bảo phải tranh đấu là tranh đấu như thế nào ?

— Em cứ yên trí, anh sẽ nghĩ cách...

Tuy tôi nói cứng như vậy nhưng trong lòng tôi lúc đó cũng rối bời. Tôi suy nghĩ lung tung để tìm một cách nào có thể giúp cho tôi và Khánh khỏi phải xa nhau, nhưng càng nghĩ càng rối ruột thêm...

— Làm thế nào bây giờ hở anh?

Tiếng hỏi của Khánh kéo tôi giật mình trở về thực tại. Tôi như một người mơ mơ màng màng. Bí quá, tôi đâm liều. Tôi thở phào một cái rồi vùng tay nói :

— Đừng lo nghĩ làm gì nữa cho thêm mệt Khánh ạ. Bây giờ mình cứ đi chơi đã. Em có tiền không ?

— Có.

— Được rồi, anh cũng còn hơn hai chục đây. Mình đi chơi, đi ăn một bữa cho đã rồi hãy tính, kệ nó muốn ra sao thì ra !

Khánh có vẻ không bằng lòng :

— Anh thật... chuyện quan hệ như vậy mà anh có thể bỏ qua một cách dễ dàng như thế sao ?

— Sao lại bỏ qua. Nhưng bây giờ mình cứ đi chơi cho đã một hôm đi rồi... ngày mai hãy lo cũng không muộn cơ mà !

— Ngày mai ? Nhưng...

Tôi ngắt lời Khánh :

— Thời gian còn dài mà em ! — Tôi tìm cách nói

bài bây để cho Khánh khuây khỏa—lo làm gì sớm cho một Lo... lo cái con bò trắng răng ấy à...

Khánh phì cười trước câu nói đùa của tôi. Khánh khẽ lắc đầu

— Em cũng đến chịu anh thôi ! Được rồi, cứ nhõn nhõn cho cố vào đi, rồi mai mốt có chuyện gì thì nhớ đừng có... khóc đấy nhé !

Tôi vênh mặt nhìn Khánh :

— Khóc ? Có khóc thì hai đứa... cùng khóc cho vui, chứ đâu có phải một mình anh khóc mà anh phải lo !

— Thôi được, anh cứ để nước đến chân rồi mới nhảy. Em để mặc anh đó. Nhưng bây giờ đi đâu đây.... ông tướng.

— Đi đâu cũng được ! Đi ăn kem, đi Ciné, đi bờ hồ, đi ăn thịt bò khô, đi chơi thuyền.

Khánh dẩy nầy lên :

— Làm gì mà lảm thứ thế. Nhưng em không đi chơi thuyền đâu. Đi chơi thuyền với anh để anh chìm cho chết đuối ấy à ?

Khi tôi và Khánh ngừng lên thì mới biết hai đứa đã đi đến dãy hàng bán hoa ở bên bờ hồ tự hồi nào.

Khánh bị quyến rũ với những giỏ hoa đủ màu sắc sặc sỡ, Khánh níu tay tôi chỉ một cụm hoa hồng :

— Anh Hoàng ơi, coi kia, đẹp quá anh nhỉ ?

Giọng nói và vẻ mặt của Khánh đã trở lại vẻ hồn nhiên và ngây thơ cổ hữu. Tôi cười bảo Khánh :

— Ừ, chúng mình cứ vui thế này có phải hơn không?

Hai đứa cùng nhìn nhau mỉm cười rồi chụm đầu vào nhau để ngắm những bó hoa. Mấy bà hàng hoa nhìn chúng tôi với ánh mắt có vẻ lạ lùng. Khánh như chợt nhớ ra điều gì nên giật mình và kéo tay tôi

— Đi anh.

Đi quá một quãng, khỏi chỗ dãy hàng bán hoa Khánh khẽ thì thầm :

— Mấy cái bà bán hoa ấy thật kỳ ghê. Các bà ấy nhìn mình cái gì mà nhìn dữ quá à ?

Tôi cười và dõ giọng nói bài bay cổ hữu :

— Thì cứ đề kệ cho họ nhìn, họ nhìn thì mình có bị... mồn đi tí nào đâu mà sợ.

Chúng tôi đi ngược lên phía quán mụ béo. Khánh đòi ăn bánh tôm. Tôi và Khánh vừa ngồi ăn, vừa nói chuyện. Câu chuyện «đi và ở» lại được Khánh nhắc đến

— Này anh đừng có coi thường đấy nhé. Nếu cậu mợ anh nhất định vào Nam và thầy mẹ em không chịu đi hoặc sẽ về trở Tế Nam là chúng mình xa nhau vĩnh viễn đấy nhé !

Tôi nhìn Khánh thật lâu, đột nhiên, trong óc tôi nảy ra một ý nghĩ. Tôi nói giọng quả quyết :

— Khánh cứ yên trí. Chỉ có trời mới có thể bắt chúng mình xa nhau được mà thôi, anh nhất định sẽ không bao giờ chúng mình phải xa nhau nữa .

Khánh vẫn tỏ vẻ thắc mắc

— Làm sao anh dám nói quả quyết như vậy.

— Tại anh vừa có một quyết định.

— Quyết định gì vậy anh ?

Tôi nói với vẻ nghiêm trọng :

— Quyết định này quan trọng ghê lắm.

Khánh đã lộ vẻ sốt ruột nhìn tôi với ánh mắt trách móc :

— Quyết định gì sao anh không nói đại ra cho em biết với, anh làm em sốt ruột quá đi mất thôi.

Quả thật, chỉ ít phút trước đó, trong lòng tôi vừa nảy ra một quyết định. Tôi nghĩ thầm : «Nhất định không thể nào xa Khánh. Vì vậy, nếu thầy mẹ Khánh không chịu đi thì tôi sẽ lén trốn ở lại với Khánh ! »

Mãi đến khi Khánh gặng hỏi tôi đến lần thứ ba, tôi mới chậm rãi nói cho Khánh biết ý định đó của tôi. Khánh reo lên sung sướng :

— Hay quá anh nhỉ, có thể mà chúng mình không nghĩ ra. Anh sẽ ở với nhà em và chúng mình sẽ là anh em với nhau mãi mãi... Thích quá phải không anh ?

Khánh vừa nói, vừa cười thật tươi và nhìn tôi với

ánh mắt đầy vẻ thán phục Nhưng chỉ một thoáng sau, Khánh bỗng khẽ cau mày và lắc đầu.

Tôi ngạc nhiên hỏi Khánh :

— Có chuyện gì vậy em ?

Khánh vẫn lắc đầu, gương mặt Khánh bỗng đổi ra vẻ chán nản :

— Em vừa nghĩ lại rồi, không được đâu anh ạ !

Tôi kêu lên :

— Có gì đâu mà không được ?

Khánh chậm rãi nói

— Em chỉ sợ cậu mợ anh sẽ không cho phép anh ở lại với nhà em thì sao ?

Tôi lắc đầu:

— Không, em nghĩ sai rồi... Anh đã bảo trốn ở lại với em cơ mà ?

— Nghĩa là anh sẽ không nói cho cậu mợ anh biết

— Ủ, chớ sao ?

— Nhưng nếu cậu mợ biết trước sẽ không cho anh ở lại và giữ không cho anh trốn ở lại thì sao ?

— Làm sao cậu mợ có thể biết được ? Bộ em khai ra à ?

Khánh trả tiền bánh tôm xong, chúng tôi đi vòng lên phía Cồ Ngư vừa đi vừa tiếp tục bàn luận về chuyện tôi sẽ trốn ở lại với Khánh Tôi giải thích với Khánh :

— Em phải biết, nếu chúng mình không muốn xa nhau thì trước hoàn cảnh này, hoặc là anh phải trốn ở lại với em, hoặc là em phải trốn thầy mẹ để đi với anh.

Khánh kêu lên :

— Trốn thầy mẹ để đi với anh ? Em không đủ đảm và cũng không dám nghĩ tới.

— Vậy thì anh sẽ trốn cậu mợ anh để ở lại với em. Bề gì, anh cũng là con nuôi, nó dễ dàng hơn.

Cậu mợ tôi nuôi cả chục năm trời, tôi biết ơn đó đối với tôi rất nặng, nhưng không hiểu sao khi nghĩ đến chuyện sẽ trốn cậu mợ để lại với Khánh... tôi không hề cảm thấy một chút ân hận luyến tiếc.

Khánh bảo tôi :

— Nếu anh đã định như vậy thì phải làm sao cho khéo, để cậu mợ đừng biết.

Tôi nói với giọng hết sức quả quyết :

— Em đừng lo, anh sẽ nhất định ở bên em mãi mãi.

Chúng tôi tạm quên nỗi lo âu sẽ bị xa cách và cùng vui trở lại với niềm vui là hai đứa sẽ được ở bên nhau mãi mãi...

Sau lần tôi và Khánh bàn tính với nhau như vậy. Cái ý nghĩ và quyết định sẽ ở lại với Khánh chỉ là do một thoáng bông bột nhưng tôi giữ nguyên quyết định đó và nhất định sẽ trốn cậu mợ tôi để ở lại với Khánh.

Một tuần lễ sau ngày chúng tôi bàn tính với nhau

thì thầy mẹ Khánh bảo Khánh phải nghỉ học ở nhà. Ông bà Cả đã có một quyết định dứt khoát : ông bà sẽ trở về quê.

Ông Cả bảo cậu tôi

— Chúng tôi cnũg già cả rồi ông Tiến Phát ạ. Con người ai chả phải một lần chết. Thà được chết ở bên cạnh mồ mả tổ tiên, ở nơi chôn nhau cắt rún còn hơn là phải chết ở nơi đất lạ quê người.

Khi được tin thầy mẹ trở về quê. Khánh lo lắng hỏi tôi :

— Làm sao bây giờ hở anh ? Nay mai em sẽ phải theo thầy mẹ về quê. Còn anh ở trên này, rồi làm sau chúng mình còn liên lạc được với nhau ?

Tôi vẫn quả quyết :

— Khánh cứ về Tế Nam đi. Chỉ ít lâu sau là anh cũng sẽ về Tế Nam để tìm em.

— Thật nhé ? Anh nhé ?

Suy nghĩ một lát, Khánh lại bảo tôi

— Hay là... hay là ngay hôm thầy mẹ và em về Tế Nam anh cứ theo nhà em về luôn là xong ?

Tôi lắc đầu :

— Không được! Như vậy cậu mợ anh sẽ biết và sẽ bắt anh lại.

— Anh lén đi, làm sao cậu mợ biết được ?

— Biết chứ, nếu không cậu mợ cũng sẽ về Tế Nam

bắt anh lại. Hơn nữa chưa chắc thầy mẹ đã chịu cho anh theo. Thầy mẹ sẽ sợ cậu mợ anh giận và sẽ đuổi anh trở về cũng nên.

— Không, có em mà.

Tôi suy nghĩ một hồi, và thấy giải pháp của Khánh không mấy ổn thỏa. Tôi dặn Khánh :

— Khánh cứ yên lòng. Đề khi cậu mợ xuống tàu vào Nam, đến bến tàu anh sẽ lên trốn đi và lên xe về Tế Nam với em, như vậy cậu sẽ không còn thì giờ để đi bắt anh trở lại.

Gia đình Khánh dọn về Tế Nam vào đầu tháng tám năm 1954. Trước hôm tôi và Khánh tạm chia tay, tôi dẫn Khánh đi xem ciné ở rạp Olympia ở phố hàng da. Sau đó chúng tôi đi dạo phố.

Tôi mua cho Khánh một chiếc kẹp tóc và một chiếc khăn quàng cổ màu thiên thanh. Vì chỉ là một buổi tạm chia tay nên chúng tôi đều không có gì phải buồn rầu, bịn rịn. Tôi nói đùa với Khánh :

— Khánh còn nhớ không ? Trước đây em đã dám đòi chiếc kẹp tóc của em để lấy con điều cho anh chơi, bây giờ anh mua đèn cho Khánh chiếc kẹp tóc khác đó,

Khánh cười thật tươi :

— Đáng lẽ anh phải đèn gấp hai.

Tôi nói trêu Khánh :

— Nhưng nhớ về quê đừng đem chiếc kẹp tóc này đi đổi điều cho ai nữa đấy nhé.

— Em cứ đổi.

Tôi xụ mặt xuống vì câu nói đùa của Khánh. Chúng tôi giận nhau năm phút, Khánh làm hòa trước

— Thôi nhé, ngày mai chúng mình xa nhau rồi. Cấm giận dỗi đấy nhé. Làm vậy mất vui đi.

Chúng tôi lại nhìn nhau cười xòa.

Hôm đó ở nhà biết chúng tôi đi chơi với nhau, nên tôi đưa Khánh đi lảng quăng khắp nơi. Không sợ bị trễ giờ hoặc bị mắng khi bắt gặp nữa. Mãi đến khi thành phố đã lên đèn, tôi mới đưa Khánh trở về. Hai đứa chậm rãi đi bên nhau và vui vẻ vô cùng vì đây chỉ là một cuộc tạm chia ly.

Khi về đến ga hàng cỏ ; Khánh chợt hỏi tôi :

— À, mà anh có biết chừng nào cậu mợ vào Nam không ?

— Độ khoảng cuối tháng này.

— Như vậy là chúng mình phải xa nhau gần một tháng cơ à ?

— Ừ.

— Em sẽ viết thư lên cho anh.

— Nhưng nhớ đừng nói chuyện anh sẽ trốn cậu mợ

đề ở lại với em đây nhé. Nhớ cậu mà đọc được thư, thì là hồng hét đấy nhé.

Khánh cười gật đầu :

— Ừ nhỉ, anh không dặn thì em dám quên lắm đó.

Rồi Khánh lại dặn tôi

— Anh nhớ cậu mợ vừa đi là anh phải về Tế Nam với em ngay đây nhé. Đừng có thấy vui rồi ở nán lại đây chơi, em mong lắm đó.

Tôi kêu lên :

— Em thật đến hay, anh không về ngay với em thì còn ở nán lại trên này với ai ?

Tôi chợt nghĩ ra một điều, vội hỏi Khánh

— À, mà chuyện anh sẽ trốn cậu mợ anh để về Tế Nam với em, em có nói cho thầy mẹ em biết chưa đó.

Khánh lắc đầu :

— Chưa anh ạ,

— Ừ, như vậy càng tốt, đừng có nói trước. Nhớ thầy mẹ không bằng lòng và nói lại với cậu mợ anh thì nguy.

Khánh nói với giọng đầy vẻ tin tưởng :

— Anh đừng lo, thầy mẹ thương anh lắm. Nhất là mẹ, nếu mẹ thấy anh ở lại với em chắc mẹ sẽ mừng lắm.

Buổi đi chơi «Tạm chia ly» của chúng tôi thật là vui. Hai đứa thùng thảng đi bộ từ ga hàng cỏ về nhà.

Hôm gia đình Khánh trở về Tế Nam. Tôi và cậu mợ tôi tiễn chân ông bà Cả và Khánh đến tận bến xe Cầu gỗ. Khi xe sắp sửa chạy, Khánh đưa tay ra ngoài thành xe nắm lấy tay tôi, Khánh thì thầm :

— Nhớ về với em ngay anh nhé.

Tôi thấy ánh mắt của Khánh long lanh ươn ướt như sắp khóc, tôi khẽ gạt đầu quay đi. Tuy chỉ là buổi tạm chia ly, chúng tôi cũng không khỏi cảm thấy buồn buồn, nhớ nhớ. Trong khi đó, hai mắt của bà Cả đã đỏ hoe, bà luồn tay đưa chiếc vạt áo tứ thân lên để lau nước mắt.

Xe đã chạy vòng lên dốc cầu Long Biên, tôi còn thấy Khánh thò đầu ra ngoài cửa xe, ngoái cổ lại đưa tay vẫy vẫy tôi.

Ông bà Cả đi rồi, cậu mợ tôi cũng nghỉ bán và dẹp luôn cửa hiệu phở. Bao nhiêu đồ đạc, cái gì nặng nề, cậu mợ tôi đều bán tổng, bán tháo cho những người ở lại. Nhà rộng thênh thang tha hồ rảnh rỗi, không phải làm một việc gì.

Mấy bữa sau cậu tôi trả lại nhà cho chủ nhà và cả gia đình chỉ còn có vài cái rương nhỏ, một cái khăn gói, chúng tôi trở về ở nhà chú thím tôi để chờ ngày lên đường vào Nam.

Gia đình chú tôi cũng đã sửa soạn xong xuôi đâu vào đấy tất cả.

Mặc dù cố ý dò hỏi. Tôi chỉ biết trước ngày vào Nam có một buổi chiều. Trưa hôm đó, chú tôi từ sở trở về báo tin : « Ngày mai có tàu ».

Đêm hôm đó tất cả mọi người đều đi ngủ sớm. Tôi nằm trần trọc, thao thức không làm sao có thể chợp mắt được. Tôi tưởng tượng đến giờ này ngày mai tôi sẽ ở đâu ? Nhất định là giờ này ngày mai tôi sẽ có mặt ở Tế Nam, tôi sẽ gặp Khính, tôi tưởng tượng đến giây phút chúng tôi sắp sửa được hội ngộ với nhau, mừng mừng tủi tủi, vui thật là vui...

Tôi được đánh thức trở dậy vào lúc bốn giờ ba mươi sáng. Trời rét căm căm. Mợ tôi dúm vào tay tôi một gói xôi lạc

— Hoàng đi xúc miệng rửa mặt cho nhanh rồi ăn xôi đi. Tí nữa có xe đón ngay bây giờ.

Trống ngực tôi đập thành thịch. Tôi hỏi :

— Xe gì hả mợ ?

— Xe hơi ở sở của chú đến đón để đưa mình ra phi trường.

Tôi giật mình kêu lên

— Ô kìa ! mình đi bằng gì hả mợ ? Không đi tàu thủy sao ?

Mợ tôi lắc đầu :

— Không, nhờ có chú vận động ở sở của chú nên

đã xin được đi bằng tàu bay. Lát nữa mình sẽ được đi tàu bay. Độ khoảng quá trưa nay là mình vào đến trong Nam rồi.

Tôi hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

— Vậy chứ bến tàu bay ở đâu hả mợ ?

Mợ tôi phì cười :

— Thì ở phi trường Gia Lâm chứ còn ở đâu nữa ?

Tôi lắc đầu nghĩ thầm

— Ở phi trường Gia Lâm thì mình cũng cứ chuồn ra được như thường ! Mình sẽ làm bộ đi giải rồi vòng trở ra, lần đi luôn là xong.

Nghĩ như vậy rồi tôi yên trí và bình tĩnh ngồi ăn xôi để đợi xe đến đón.

Xe đến đón chúng tôi vào lúc năm giờ. Đó là một chuyến xe cam nhông lớn, trên xe đã chật ních những người là người. Tiếng nói chuyện, kêu réo vang lên từng bừng. Cậu tôi dặn tôi :

— Thằng Hoàng nhớ xách cái vali này và ngồi kế mợ mày kéo lúc xuống phi trường, đông người quá lại lạc nhau bây giờ.

Chúng tôi lần lượt leo lên xe. Xe chỉ có hai chiếc băng nhưng người ta đã ngồi chật ních như nêm. Còn ại mạnh ai nấy ngồi bệt xuống lòng xe.

Mãi tới lúc chiếc xe chuyển bánh, tôi mới nghĩ đến việc lát nữa đây, tôi sẽ phải chia ly với cậu mợ tôi. Lòng tôi dâng lên một chút buồn thương cảm nhưng rồi khi nghĩ đến hình ảnh của Khánh, chỉ một nụ cười của Khánh thoáng hiện ra trong trí tôi thôi bao nhiêu nỗi thương cảm đều bị tan biến ngay tất cả. Xe chạy qua cầu Long Biên đề sang phi trường Gia Lâm đúng như mợ tôi nói.

Trời Hà-Nội lúc đó vẫn hazy còn mờ sương, không khí buổi ban mai thật thanh tịnh, thật tinh khiết. Tôi hít một hơi thật dài, lồng ngực tôi phồng lên, lòng tôi lúc đó thật vô cùng khoan khoái.

Tới phi trường chúng tôi xuống xe, đi bộ vào bên trong phi trường để tới chỗ tàu bay đậu. Qua một chặng kiểm soát hành lý, chúng tôi được đưa vào sân bay. Máy người cảnh binh hướng dẫn chạy đi, chạy lại lằng lằng. Chúng tôi được đưa tới bên cạnh một chiếc phi cơ khá lớn để chất hành lý và ngồi đợi ở đuôi phi cơ.

Mãi tới lúc đó, tôi mới cảm thấy ý định và việc tôi sắp làm là mạo hiểm vô cùng. Tuy nhiên tôi đã nhất quyết. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh một vòng rồi bậm môi đặt chiếc vali hành lý xuống bên cạnh mợ tôi, tôi khẽ bảo mợ tôi

— Mợ ngồi đây chờ con đi giải một chút.

Mợ tôi gật đầu

— Ừ, đi nhanh lên, nhớ coi chừng kéo lạc đấy nhé !

Tôi dạ một tiếng rồi hấp tấp đi vòng trở lại. Tôi cố đi thật nhanh. Tôi định bụng sẽ thoát trở ra ngoài phi trường rồi lên xe trở lại Hà-Nội là xong.

Tâm thần tôi lúc đó thật vô cùng hoang mang. Mồ hôi vã ra ở hai bên thái dương. Tôi vừa đi vừa chạy như người bị rượt đuổi,...

Một bàn tay nắm mạnh bả vai tôi lôi tôi trở lại. Tôi giật mình đứng lại và định thần nhìn kỹ. Một người Cảnh binh đang đứng trước mặt tôi. Ông ta hỏi tôi

— Cậu này đi đâu đây ?

Tôi lúng túng, ú ớ đến cả phút đồng hồ mới trả lời được :

— Tôi... tôi quên một món đồ tôi chạy ra để lấy.

Người cảnh binh nhìn tôi với vẻ nghi ngờ :

— Cậu quên cái gì ? Để ở đâu ?

Tôi chưa kịp trả lời thì người cảnh binh hỏi đã dồn :

— Cậu vào đây làm gì ? Cậu đi với ai ?

Hai ba người cảnh binh nữa xúm lại quanh tôi. Tôi cố giữ bình tĩnh đáp :

— Tôi đi di cư, gia đình tôi sẽ di chuyển vào Nam bằng máy bay sáng nay. Cả nhà tôi đang ngồi ở trong kia.

Một người cảnh binh khác nói chen vào

— Bảo cậu ấy cho xem giấy tờ, coi chừng không khéo lại là các « Đồng Chí » trà trộn vào phá hoại đấy.

Tôi lấy thẻ học sinh đưa cho người cảnh binh xem. Ông ta hỏi tôi, giọng đã bớt gay gắt :

— Cậu trở ra làm gì nữa ? Chuyển tàu bay mà gia đình cậu sẽ đi sáng nay sắp cất cánh rồi, chỉ còn độ vài phút thôi.

Tôi nói thật nhanh

— Tôi có việc gấp lắm phải ra ngoài kia một chút, ông làm ơn cho tôi ra, tôi sẽ trở vào ngay.

Người cảnh binh lắc đầu :

— Tôi sợ không kịp đâu. Coi chừng phi cơ cất cánh phiền lắm đó. Họ không chờ ai đâu, đúng giờ là họ bay ngay. Thôi, cậu đi trở vào ngay cho kịp.

Tôi chưa kịp nói năng gì thì người cảnh binh đã cầm chiếc thẻ học sinh của tôi trở vào phía sân bay. Ông ta vẫy tôi :

— Cậu đi theo tôi, cậu vào một mình không có giấy vào sân bay, họ không cho cậu vào thì nguy lắm đó.

Tôi đứng lưỡng lự đến cả phút đồng hồ. Cồ họng tôi khô ran, miệng tôi đắng lại, trống ngực tôi đập như trống làng. Người tôi run lên trong một cảm giác sợ hãi đến kinh-khủng.

Người cảnh binh thấy tôi có cử chỉ lạ lùng như vậy. Ông ta không khỏi ngạc nhiên kêu lên :

— Ơ hay cậu này lạ nhỉ ?

Ông ta lại bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, dò xét.

Tôi đành miễn cưỡng bước trở vào sân bay theo ông ta. Khi đến cổng sân bay, tôi thấy cậu tôi đang hốt hoảng chạy trở ra. Mọi người đều đã lên phi cơ.

Thấy tôi, cậu tôi kêu lên

— Hoàng, có mau lên không ? Tàu bay sắp cất cánh rồi kìa ! Mà đi đâu vậy ?

Quả thật, chiếc tàu bay đang sắp sửa chạy ra phi đạo, động cơ đã nổ dòn và ba chiếc cánh quạt đang quay tít. Cửa phi cơ sắp sửa đóng lại. Người cảnh binh thấy vậy liền đưa lại cho tôi chiếc thẻ học sinh. Ông ta dục

— Thôi, chạy ra nhanh lên kẻo không kịp bây giờ.

Cậu tôi nắm tay tôi chạy ra phía chiếc phi cơ.

Chúng tôi hấp tấp leo lên. Cánh cửa phi cơ được đóng lại.

Mọi người xúm lại trách mắng tôi. Tôi ngồi im bất động. Tâm hồn điếng lạng đi vì sửng sò, tan nát...

Chiếc phi cơ rung lên rồi từ từ chạy ra phi đạo. Phi cơ cất cánh hồi nào tôi cũng không biết. Nhìn qua khung cửa kính, trời Hà Nội vẫn mù sương. Qua màn sương trắng mờ của buổi ban mai, những đốm sáng lấp lánh từ từ nhỏ dần... nhỏ dần... Tôi đã bỏ lại đằng sau tất cả. Vĩnh biệt Khánh... Vĩnh biệt Khánh ! Một sự vĩnh biệt tức tưởi mà ngay đến cả tôi cũng không ngờ không biết...!

oOo

Chúng tôi vào đến Saigon hồi 12 g 15. Phi cơ đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất, rồi từ đó, chúng tôi được đưa về nhà thương Bình Dân để tạm trú.

Tôi như người mất hồn, ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, ai bảo làm gì làm nấy. Tâm hồn tôi đã tan nát quá rồi. Tôi không còn muốn nhìn, muốn suy nghĩ bất cứ một chuyện gì nữa.

Cậu tôi đã vào Saigon buôn bán một hai lần nên cũng có một vài người quen ở trong Nam. Cậu tôi đã đánh điện nhờ thuê nhà hộ từ trước. Ngay chiều hôm đó, chúng tôi về thẳng nhà mới ở Thị Nghè.

Tôi không được một phút nào để rảnh rỗi. Những ngày sau đó chúng tôi làm việc quần quật để tranh thủ thời gian. Tôi và cậu tôi phải lo chuẩn bị để buôn bán trở lại hầu kếm tiền sinh sống vì số tiền vốn liếng của gia đình tôi chỉ còn lại rất ít.

Vào Saigon được gần một tháng thì mợ tôi ngã bệnh. Bà bị thổ huyết vì quá lao lực, phải nằm nhà thương, vì thế trong gia đình lại càng không có người và tôi lại phải làm việc nhiều hơn gấp bội.

Cậu tôi và tôi hì hục mua dụng cụ về đóng một chiếc xe. Đó là chiếc xe «Phở Tái Hà Nội» mà chúng tôi sẽ đứng bán mỗi ngày ở ngoài đầu đường Nguyễn văn Lạc Thị-Nghè. Bao nhiêu công việc đầu tắt mặt tối đều trút vào tôi trong khoảng thời gian đó.

Có lẽ vì là một món ăn lạ miệng nên xe phở của cậu tôi thật đông khách, chả mấy chốc mà việc làm ăn của cậu tôi đã có vẻ phát tài trông thấy. Nhưng, khách càng đông bao nhiêu, tôi càng cực nhọc bấy nhiêu. Tuy nhiên, cũng nhờ sự cực nhọc đầu tắt mặt tối đó mà tâm hồn của tôi cũng đỡ bứt rứt xáo trộn một phần nào ! Có thể nói hằng ngày tôi chỉ có thời gian để làm việc và số giờ để ngủ rất ít ! Ngoài ra, tôi không hề được rảnh rỗi lấy một phút nào, tôi như không có thì giờ để nghỉ ngơi và nhớ đến Khánh. Tuy nhiên hình ảnh của Khánh vẫn không thể nào mờ nhạt được ở trong lòng tôi. Chỉ một vài phút thoáng qua vừa chợt nghĩ, chợt nhớ đến Khánh là tôi lại cảm thấy đã đuối cả tâm hồn. Tôi không còn thích mơ ước hoặc thích bất cứ một chuyện gì nữa cả kể cả việc cậu tôi hứa hẹn sẽ cho tôi đi học trở lại khi nào mơ tôi khỏi bệnh hoặc việc buôn bán phát đạt hơn một tí nữa để có thể thuê thêm một người làm.

Một đêm, sau nhiều giờ làm việc mệt nhọc, tôi vừa nằm chợp mắt ngủ, tôi chợt nghĩ đến Khánh. Bên tai tôi dường như văng vẳng có tiếng khóc, tiếng trách móc của Khánh. Tôi giật mình ngồi vùng dậy ngơ ngác nhìn xung quanh.

Từ lúc đó, hai mắt tôi cay xè và tôi không thể nào ngủ lại được nữa. Cuối cùng, nằm trần trọc mãi chịu không được. Tôi liền chui ra khỏi mùng đi thắp một cây nến và chui xuống bếp, bắc một chiếc ghế đầu để ngồi viết cho Khánh một bức thư,

Bức thư đã được tôi gửi đi với một địa chỉ hết sức mơ hồ ! Vì Khánh ở trong làng nên không có địa chỉ rõ rệt, hơn thế nữa, chúng tôi không có tiền liệu sẽ phải viết thư cho nhau nên không đề ý đến chuyện địa chỉ của Khánh, vì vậy tôi gửi bức thư đi chỉ là gửi đề mà cầu may. Mặc dù đó là một bức thư dài tám trang giấy chứa đầy những giòng chữ nông nản,..tha thiết.

Tuy nghĩ là gửi cầu may nhưng tôi vẫn cứ hy vọng và trông chờ. Như bức thư đi mãi và đi luôn vì không có tin trở lại !

Tôi tuyệt vọng hoàn toàn trong việc tìm cách liên lạc với Khánh.

Bệnh tình của mẹ tôi mỗi ngày có vẻ một trăm trọng hơn. Bác sĩ bảo mẹ tôi phải tịnh dưỡng trong vài năm mới có thể bình phục trở lại được.

Việc buôn bán của cậu tôi mỗi ngày một phát đạt hơn. Có lẽ cậu tôi cũng động lòng thương xót khi thấy tôi đã lớn mà phải cực khổ, lam lũ quá nên một hôm, ông cho tôi biết là hãy đi kiếm trường để ông cho tôi đi học lại và ông sẽ đi thuê một người về làm phụ việc nhà.

Cái “người làm- phụ việc nhà” đó là một người đàn bà nhà quê khoảng ngoài hai mươi tuổi. Bà ta thật đảm đang, xốc vác tất cả mọi việc trong nhà. Từ ngày có bà ta tôi cũng đỡ cực khổ được một phần nào.

Gần một năm trước đó, người đàn bà kia bước

chân vào nhà là một người làm, giờ đây đã nghiêm nhiên thành bà chủ của gia đình. Mẹ tôi vẫn chưa khỏi bệnh và bà quyết định đi tu sau khi ưng thuận cho cậu tôi lấy người đàn bà nọ làm vợ lẽ.

Tôi xin đi học trở lại cũng được gần một năm. Tình cảm của cậu tôi với mẹ mỗi lúc một nhạt dần nhất là sau khi người vợ mới của ông có mang, và tôi chính thức rời khỏi gia đình của cậu tôi sau ngày bà vợ lẽ của ông sinh được một đứa con trai.

Câu chuyện thật giản dị: Bà vợ lẽ của cậu tôi vốn biết tôi chỉ là con nuôi. Từ khi bà trở thành di của tôi thì bà tỏ vẻ khó chịu ra mặt ! Lý do khó chịu của bà cũng thật dễ hiểu bà chỉ sợ tôi « ăn hết của cải » của con bà sau này.

Nhất là bà lại sắp có con với cậu tôi.

Qua những cử chỉ và những lời nói bóng gió của bà tôi lờ mờ hiểu rằng sự có mặt của tôi trong nhà lúc đó thật là thừa thãi.

Tuy nhiên, tôi vẫn còn chờ một quyết định cuối cùng của cậu tôi. Cái quyết định đó tôi đã được ông thông báo cho tôi biết bằng cách ông bảo tôi hãy nghỉ học để đi kiếm việc làm vì tôi đã lớn và « lúc này việc làm ăn lại bắt đầu khó khăn, cậu sợ không thể tiếp tục lo cho con đi học nữa ».

Tôi ngồi im nghe cậu tôi nói, không tủi hờn, không oán trách, vì tôi đã tiên liệu được chuyện này sẽ đến với

tôi. Ngay hôm sau, tôi nghỉ học. Tôi lại một tòa báo nhờ đăng hộ mấy giòng trong mục «tìm việc».

Một tuần lễ sau, tôi có việc làm. Một vị cha xứ của một họ đạo lớn ở trại định cư Cái Sắn gọi tôi xuống để trông coi một lớp học bình dân của họ đạo. Tôi cho cậu tôi biết là tôi sẽ đi Cái Sắn và sẽ ở dưới đó luôn.

Cậu tôi thản nhiên trả lời. «Con đã lớn rồi, cái đó tùy con».

Tôi rời Saigon một buổi sáng thật đẹp trời. Không để lại một chút kỷ niệm, cũng không một chút luyến tiếc nhớ nhung. Hình ảnh duy nhất ở trong tôi vẫn là một hình ảnh vô vọng không bao giờ còn có thể hy vọng một ngày tái ngộ với Khánh.

Tôi đến Cái Sắn vào khoảng gần hai giờ trưa. Ngôi Giáo Đường được cất đơn sơ bằng vật liệu nhẹ trên một giải đất thật rộng. Nhìn những thửa đất vừa được vỡ ra dưới những luống cày tôi thầm nghĩ : đây sẽ là quê hương của những người vừa phải lìa bỏ quê hương để ra đi. Đây cũng có thể sẽ là quê hương thứ hai của ta.

Tôi ghé vào một quán nước ăn một bát bún riêu rồi xách hành lý đi tìm vị cha Xứ. Buổi trưa, không khí thật vắng lặng. Xung quanh ngôi giáo đường chỉ là những giải đất đỏ vừa được xới lên nham nhở, không có lấy một bóng cây. Gót giầy của tôi xủi lên một lớp bụi mờ. Mấy con chim sẻ kêu líu lo rồi rít cất cánh bay lên nóc nhà thờ khi tôi xô cánh cửa gỗ để bước vào

bên trong. Ánh nắng loang lổ rọi qua những kẽ hở chạy loáng thoáng trên hai hàng ghế gỗ dài thẳng tắp. Trên bức cao, tượng đức Chúa đứng đóng đinh lặng im trên thánh giá. Ở hàng ghế trên cùng, một người đàn bà đầu vấn khăn trắng đang cúi xuống thành kính cầu nguyện.

Tôi đứng im lặng nhìn xung quanh rồi tưởng tượng đến ngôi nhà thờ đồ xộ và khang trang ở Tế Nam. Hình ảnh cô nhi viện An Lạc thoáng hiện qua trí nhớ của tôi thật mau.

Mới thoáng đó mà đã mười mấy năm qua...

— Dì An, Dì Cát v.v... không biết giờ đây các dì đang làm gì ? Đang ở đâu ? Hai hàng ghế tây của cô nhi viện An Lạc không biết giờ đây nó còn được tươi tốt như mười mấy năm về trước ? Những đứa bạn ở chung một viện với tôi năm xưa bây giờ chúng đã tứ tán ở những phương nào ?

Cứ thế, tôi đứng lặng người thật lâu, cuối cùng hình ảnh của Khánh lại hiện ra trong tôi, thật rõ ràng, thật linh động... Gần thật gần mà xa cũng thật xa.

Tôi đứng như vậy không biết là bao nhiêu lâu, cho đến khi có tiếng chuông nhà thờ reo vang đồ dờn rồi xung quanh tôi có tiếng cười nói lao xao. Người vào nhà thờ cầu nguyện bắt đầu mỗi lúc một đông...

Mãi tới lúc đó, tôi mới chợt giật mình như người vừa lạc ra khỏi một giấc mơ. Tâm hồn tôi thanh thản một cách lạ lùng. Khung trời ở đây như một khung

trời mới vừa đến với đời tôi và tôi, cũng đang bước chân vào một cuộc đời mới.

Tôi quay trở ra hỏi thăm một đứa bé để tìm nhà của Cha xứ, đứa bé nhanh nhẹn dẫn tôi đi.

Cha Xứ tiếp tôi thật niềm nở. Ông cho biết công việc hàng ngày của tôi là trông dùm ông hai lớp học mà học sinh có trình độ từ vỡ lòng đến lớp nhì. Những đứa trẻ này là con của đồng bào di cư định cư tại đây. Cha Xứ sợ chúng bị gián đoạn việc học trong khi chính phủ chưa kịp lập trường học nên ông tạm thời tự tổ chức lấy trường học và thuê người về dạy. Cha Xứ cũng cho tôi biết số tiền để trả lương cho tôi là do tiền của cha đi xin của những nhà hảo tâm góp lại nên sợ sẽ không được nhiều.

Tuy nhiên, cơm nước hàng ngày tôi sẽ ăn cùng với cha, cha sẽ cho tôi một căn phòng thật thơm mát và hàng tháng đưa cho tôi một số tiền để vừa đủ tiêu không đến nỗi thiếu hụt. Cha kêu gọi ở tôi một sự hy sinh tuy không có gì quá đáng. Nhưng Cha chỉ sợ những ngày ở đây buồn quá tôi có thể chán nản mà bỏ đi.

Về phần tôi, tôi cũng đang muốn sống một thời gian thật thanh tịnh để cho tâm hồn của tôi được thoải mái và nhất là để tôi có thể có thì giờ tự học thêm. Công việc của cha Xứ giao cho tôi lúc đó thật thích hợp với tôi nên tôi hứa với cha là tôi sẽ làm tròn nhiệm vụ và sẽ ở với cha thật lâu.

Trường học là hai gian nhà được làm bằng những mảnh ván thùng bằng gỗ thông ghép lại, một cái mái bằng tôn và một cái mái bằng tranh, những liếp cỏ tranh hãy còn tươi xanh được kết lên thật vội vàng. Bàn học cũng được đóng bằng ván thùng gỗ thông. Chiếc bảng là một tấm «Cạc tông» được sơn đen phớt qua đủ để ăn phấn.

Tôi khởi sự làm «Thầy giáo» của gần hai trăm đứa học trò lau nhau từ mười tuổi trở xuống. Đứa bé nhất chỉ mới độ 5, 6 tuổi.

Những ngày đầu tiên bước chân vào nghề «Thầy Giáo» tôi thật bận rộn. Tôi thiếu thốn đủ thứ nhưng cái gì Cha Xứ cũng đều chế biến và xoay ra bằng được cho tôi. Tôi phải thành thật phục cha là người có nhiều óc sáng kiến và vô cùng tháo vát, cha luôn luôn vượt qua mọi trở lực với một nụ cười tự tin nở trên môi. Khoảng hơn một tháng sau, hai lớp học đã bắt đầu có vẻ gọn gàng. Tôi đã phân chia được học trò ra từng lớp. Những đứa nhỏ học buổi sáng và lớp lớn học buổi chiều. Bọn học trò cũng đã bắt đầu mến tôi và những người dân trong vùng mỗi khi gặp tôi đều mồm nở thăm hỏi Cậu Giáo.

Cha Xứ có vẻ hài lòng về tôi lắm. Ông luôn luôn khuyến khích và sẵn sàng làm vừa lòng những điều tôi cần.

Thấy tôi có vẻ bận rộn, cha xứ cho một đứa bé đến ở với tôi «để cho cậu giáo cần gì thì sai bảo» thằng Tịnh — tên đứa bé — thật ngoan, nó mến tôi vô cùng và cũng hết sức chăm chỉ.

Hằng ngày tôi phải thức dậy vào khoảng năm giờ sáng. Tôi đem tập của những đứa học trò lớp lớn làm và nộp hồi chiều hôm trước ra chấm. Thằng Tĩnh đã dậy trước tôi và pha cho tôi một ấm trà. Trời vừa hừng sáng, nó bung lên cho tôi một bát cháo hoa và miếng đậu rán hoặc kho, có hôm nó đem một miếng bánh mì và một gói đường. Tôi ăn điềm tâm xong thằng Tĩnh chạy sang «trường học» ở cách đó khoảng vài trăm thước và đánh ba hồi kèn. Đám học trò đang chạy chơi đùa giỡn xung quanh đó lần lượt kéo nhau vào lớp. Hai lớp học ăn thông nhau. Tôi vừa bước vào thằng Tĩnh hô lớn «Cậu giáo đến» đám học trò cùng loạt đứng dậy nói như rập khuôn «Lạy cậu ạ».

Nhiều lúc tôi mỉm cười vu vơ tự mãn với mình trước cảnh tượng đó. Buổi học bắt đầu sau câu ra lệnh của tôi : «cho các em r gồi xuống».

Cha Xứ thấy tôi làm việc nhiều, ông sợ tôi bị lao lực nên đề nghị tôi nên bớt giờ dạy lại một chút và hằng tuần nghỉ thêm buổi chiều thứ năm, như vậy mỗi tuần trừ ngày chủ nhật tôi được rảnh rồi thêm buổi chiều thứ năm và buổi chiều thứ bảy.

Quần áo của tôi cũng đã có thằng Tĩnh giặt đủ. Thang bé thật là ngoan, nó biết ý tôi từ chút và chưa bao giờ tôi phải phật lòng vì nó. Những buổi tôi được nghỉ dạy, nó để tôi ngủ trưa đến bốn giờ, có khi trời nực quá nó ngồi quạt cho tôi ngủ và khi tôi trở dậy, nơi đầu nhà

đã có sẵn một thau nước mát và chiếc khăn mặt của tôi được vắt gọn gàng trên hàng rào. Khi tôi trở vào, trên chiếc bàn bằng gỗ tạp đã đề sẵn mấy chiếc bánh ngọt hoặc một vài thứ hoa quả hoặc một vài bắp ngô luộc.

Tôi ngồi đu đưa trên chiếc võng căng giữa nhà vừa ăn mấy thứ quà lặt vặt đó, vừa đọc sách. Những sách tôi đọc và những sách học tôi, đều được cha xức gửi mua ở tận Saigon. Nhờ vậy tôi cũng đỡ buồn được phần nào.

Ngày nghỉ nào tôi cũng chỉ quanh quẩn ở nhà và đọc sách, Thăng Tĩnh thấy tôi có vẻ buồn, một hôm nó rụt rè đề nghị với tôi hãy đi ra đồng chơi và đi câu cho vui.

Sáng kiến của thăng Tĩnh thật thích hợp với tôi. Tôi đồng ý ngay đề nghị của nó và hẹn với nó ngày chủ nhật sắp tới sẽ thực hiện ngay.

Thăng Tĩnh vui ra mặt khi thấy đã làm cho tôi hài lòng. Suốt ngày hôm sau, nó loay hoay sửa soạn cần câu, hộp đựng mồi và một cái giỏ đề... đựng cá.

Thấy nó sửa soạn cái giỏ đựng cá lớn quá, tôi kêu lên

— Mày có chắc câu được con nào chưa mà lo đem theo cái giỏ to tồ bố vậy ?

Đôi mắt thăng Tĩnh sáng ngời

— Chắc chứ cậu, ở đây câu dễ lắm, chỉ buông cần

câu xuống là giựt được cá lên rồi, có đưa nó câu không cần cả mồi mà còn được cá nữa là !

Nghe thằng Tĩnh nói mà tôi đâm nôn nóng, chỉ mong cho sớm đến sáng ngày chủ nhật.

Sáng hôm đó, thằng Tĩnh dậy thật sớm, nó đi xem lễ nhất và trở về lật đật sửa soạn bữa ăn sáng nó cho tôi, sau nó ra sau hè đào giun và rang một nắm gạo để giã làm thính.

Tôi và thằng Tĩnh lên đường vào khoảng chín giờ sáng.

Tôi hỏi thằng Tĩnh :

— Chỗ câu có xa lắm không ?

— Cậu muốn đi gần hay xa ? Cậu sợ mỏi chân hả ?

— Không, nhưng phải đi kiếm chỗ nào mát mát ngồi câu mới thích.

Thằng Tĩnh gật đầu

— Em sẽ dẫn cậu vào phía khúc sông ở trong làng trong kia. Chỗ đó toàn dừa nước, tha hồ cậu ngồi câu mát mẻ.

Tôi hăm hở đi theo thằng Tĩnh, lòng khoan khoái lâng lâng. Có thể nói từ ngày về Cái Sắn mãi tới hôm đi câu đó, tôi mới thực sự đi « thăm thú » quanh vùng.

Thằng Tĩnh dẫn tôi đi tuốt mãi vào phía trong bờ rào của một làng gần đó. Hai bên bờ đường là những ruộng mạ xanh rì, phía sau lưng tôi là những thửa đất hoang đang được các đồng bào di cư đến định cư cày sới đắp nền và trồng trọt cây cối.

Tôi đảo mắt nhìn một vòng bao quát. Mãi tới lúc đó tôi mới biết ngoài cái xóm đạo khang trang của cha xứ, xung quanh vùng đó, chỗ nào cũng đều có đồng bào di cư đang khần hoang.

Lúc đó, chỗ này một túp lều, chỗ kia một ngôi nhà đang được mọi người xúm lại dựng lên. Ở một chỗ khác, một đám người đang hì hục đốn cây và cày đất. Một vài luồng khói nhẹ nhàng tỏa lên giữa bầu trời xanh quang cảnh thật hiền hòa thật thanh bình. Tôi có cảm tưởng như ở đây vẫn là trời phương Bắc và những người dân quê đang sống như sống trên mảnh đất quê hương nơi chôn nhau cắt rốn của họ, và tôi cũng đang sống ở một miền quê của đất Bắc thân yêu, không chút ngỡ ngàng xa lạ.

Vừa đi vừa ngắm cảnh, chỉ thoáng chốc đã đến chỗ ngồi câu. Thằng Tĩnh thật thông minh, nó chọn chỗ ngồi câu thật lý tưởng. Trước mặt tôi, một con sông nước chảy lững lờ, những bèo lục bình trôi nhón nhơ trông thật thanh tịnh. Hai bên bờ sông, cây bần và cây dừa nước mọc xanh rì, chỗ thằng Tĩnh dừng lại là gốc một cây bần thật lớn, lá tỏa mát rợp. Những nụ hoa bần màu tím nổi bật giữa bầu trời xanh loang loáng ánh nắng ban mai.

Tôi gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Tôi hỏi nó :

— Sao mày biết chỗ này hả Tĩnh ? Chỗ này vắng vẻ ngồi câu sướng thật.

Thằng Tĩnh nghe răng cười

— Mấy thằng bạn của em nó rủ em đi câu nên, em mới biết đấy chứ. Tụi nó còn vào ở tận mãi trong kia kia ! Vui lắm cậu ạ,

Tôi gật đầu

— Thôi mình ngồi ở đây câu cũng tốt quá rồi.

Thằng Tĩnh bắt đầu gỡ ghề ra. Nó loay hoay móc mồi vào cần câu trao cho tôi. Tôi leo lên ngồi trên một trạc bần lớn dựa lưng vào thân cây bần thật thoải mái.

Sau khi ném xuống giòng nước một nắm thính thằng Tĩnh xoa hai tay vào nhau trịnh trọng

— Bây giờ thì cậu tha hồ mà giựt, mồi tay cũng không hết cá.

Thằng Tĩnh nói thật không ngoa. Chỉ một thoáng sau, cái phao đã thấy động đập. Thằng Tĩnh kêu lên

— Giựt đi cậu, nó dớp rồi đấy !

Con cá đầu tiên tôi câu được là một con cá to gần bằng nửa bàn tay. Thằng Tĩnh bỏ cá vào giỏ ngâm chiếc giỏ xuống nước cho cá khỏi chết. Nó cười hớn hở.

— Em đã nói mà, hôm nay nghĩa là cậu cứ giựt mồi tay thì thôi.

Thằng Tĩnh bỏ tôi ngồi câu một mình, nó loay hoay đi kiếm bần để hái và đi chặt dứa nước.

Trời xế trưa thì tôi câu cũng đã câu được gần nửa giỏ cá và tôm. Thằng Tĩnh hỏi tôi :

— Bây giờ về hay ở lại câu luôn tới chiều hả cậu ?

Tôi hỏi lại nó

— Mà muốn về hay ở đây chơi tới chiều ?

— Dạ, cái đó tùy cậu, nếu cậu ở lại thì để em về đem cơm ra đây cho cậu.

Tôi lắc đầu

— Thôi, như vậy thì phiền lắm. Thế xung quanh đây không có gì bán ăn được sao ? Mình mua cái gì ăn đi rồi câu luôn tới chiều cho vui.

Thằng Tỉnh chợt reo lên

— A phải rồi, để em đi mua ngô cho cậu ăn. Ngô luộc ngon lắm. Cậu có thích ăn ngô không ?

Ngô luộc, mà nhất là ngô non là món ăn khoái khẩu của tôi. Tôi đồng ý ngay. Tôi liền móc túi đưa cho nó tờ giấy bạc mười đồng. Thằng Tỉnh bỏ vào túi áo, xong, nó cởi quần áo cuốn tròn lại, để lên đầu và từ từ lội xuống nước. Tôi ngạc nhiên hỏi nó :

— Kìa, sao bảo đi mua ngô cơ mà.

Thằng Tỉnh gật đầu

— Dạ, em đi mua đây. Em lội sang bên kia sông mua rẻ lắm.

Khúc sông cũng không rộng mấy. Thằng Tỉnh bơi đứng, tay cầm bọc quần áo dơ lên khỏi đầu. Thoắt một cái, nó đã bơi sang tới bờ bên kia.

Nó nhìn sang phía tôi, nhe răng cười rồi mặc quần áo vào, co giò chạy biến.

Một lát sau, thằng Tĩnh từ bên kia sông chạy trở về. Nó cất tiếng gọi tôi và nói như hét vọng sang

— Cậu chờ em có lâu không ?

Vừa nói, nó vừa dơ ra một chùm ngô luộc rồi lạ, nhìn tôi nhe răng cười. Tôi hỏi nó

— Làm sao mày mang về được ?

Thằng Tĩnh không trả lời. Nó lại cởi quần áo ra và làm lại những cử chỉ y hệt hồi nãy. Lần này, chùm ngô luộc được thằng Tĩnh gói vào trong chiếc áo. Nó đội tất cả lên đầu và lội qua sông trở lại.

Vào đến bờ, thằng Tĩnh trao gói quần áo và ngô cho tôi. Nó lặn một hơi thật dài ra giữa sông cho ướt đầu rồi mới thông thả bơi trở vào bờ.

Tôi cười hỏi nó :

— Làm sao mày biết được cả ở phía bên kia nữa thế?

— Dạ, bọn em sang bên đó chơi thường lắm mà.

Vừa trả lời, nó vừa trao số tiền còn lại và lột ngô nhặt hết râu sạch sẽ rồi đưa cho tôi.

Tôi đưa lên miệng cắn, ngô non mới bẻ và luộc ngay nên ngọt lịm. Tôi xoa đầu thằng Tĩnh và khen nó :

— Thằng này giỏi thật, ở đâu cũng biết.

Thằng Tĩnh cười sung sướng

— Ở bên kia sông toàn là đồng bào mình định cư

cả mà Cậu. Bên đó họ còn làm cả ruộng nữa kia. Lúa được mùa lắm cậu ạ.

Tôi ngạc nhiên

— Vậy hả ? Vậy mà tao đâu có biết. Nếu vậy hôm nào rảnh m'ý dẫn tao sang bên đó chơi xem ruộng luôn thề nhé.

Thằng Tinh hăng hái gật đầu

— Dạ được mà cậu.

Tôi chợt nghĩ ra một việc, vội hỏi nó :

— O... nhưng mà...

Như hiểu ý tôi muốn hỏi nó đi bằng lối nào ? Không lẽ...Thằng Tinh vội xua tay

— Dạ, ở khúc trên kia có bắc cầu mà cậu. Gần đây lắm.

Thằng Tinh lại tiếp tục lệt ngô đưa cho tôi. Xong, nó đi lấy chiếc cần câu cuộn giấy lại rồi gác vào một nhánh bần. Tôi ngạc nhiên hỏi nó

— Kia, sao lại gác lên, đã về đâu ?

Thằng Tinh cười

— Buổi trưa cá nó đi ngủ hết, câu ít được lắm. Mình phải nghỉ một lúc rồi hẵng câu tiếp, với lại lát nữa mấy người ở trong xóm kia họ ra đây gánh nước, cá nó bị động, không chịu cắn câu đâu.

Tôi phì cười :

— Cá mà cũng biết ngủ trưa nữa cơ à ? À, sao mày biết người ở trong xóm ra đây gánh nước ?

— Dạ, trưa nào cũng vậy cậu ạ. Họ ra gánh nước với lại ra để giặt quần áo, rửa chén bát. Mình kiếm mấy nhánh cây nằm nghỉ một lát rồi hãy câu tiếp đi cậu.

Tôi làm theo lời thằng Tỉnh. Lần này, tôi leo lên một chạc bần lớn hơn và nằm ngả lưng nhắm mắt lim dim ngủ. Tôi dặn thằng Tỉnh :

— May đừng có bỏ đi đâu đấy nhé. Nếu tao có ngủ quên thì lát nữa nhớ gọi tao dậy nhé.

Thằng Tỉnh cười

— Cậu coi chừng! Cậu không nằm ngủ quên ở trên cây, nhớ ngả xuống thì nguy lắm đấy.

Tôi mỉm cười. Nằm ngủ trên cây là sở trường của tôi. Hồi còn ở trong cô nhi viện An Lạc, tôi leo trèo lên mấy cây găng Tây và nằm ngủ giữa hai chạc cây là thường.

Không khí buổi trưa giữa cảnh trời nước bao la đồng ruộng mênh mông thật trong lành, thật êm ả. Tôi hít bầu không khí thanh khiết ấy vào lồng ngực, và nằm lim dim, hai mắt nửa nhắm nửa mở, nửa ngủ, nửa thức, để tâm hồn buông thả một cách thanh thoi hòa cùng với bầu không khí thanh thản. Trong lòng tôi lúc đó, không gợn một chút suy nghĩ nào. Xa xa, tiếng một con chim «huýt cô» lâu lâu lại ngân lên một hồi dài, lúc nhặt lúc khoan như đưa cái bầu không khí im vắng đó thêm sâu vào cảnh im vắng, tĩnh mịch mông lung.

Tôi có thói quen hay nằm yên lặng «ngủ mười lăm phút» vào mỗi buổi trưa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tôi không thức hẳn, nhưng cũng không ngủ hẳn.

Chỉ một thoáng thôi, nhưng khi vươn vai ngồi trở dậy, tâm hồn tôi vô cùng sảng khoái như vừa trải qua một giấc ngủ dài, no mắt.

Và, trưa nay cũng vậy. Giữa lúc tâm hồn tôi đang mơ màng màng thì, có tiếng hát của một người con gái vang lên — tiếng hát thật trong, trong như một sợi cước — nổi lên rót vào tai tôi thật êm...

Người là người từ phương bắc đã qua giong sông... sông dài... tìm đến phương này...

Người con gái hát vừa dứt câu mở đầu của bài «khúc hát ân tình» thì tôi vụt choàng ngay dậy.

Tôi vội vã đến nỗi quên phứt là mình đang nằm giữa hai chạc cây bần, tôi chới với tí nữa thì ngã tùm xuống nước, nhưng tôi kịp thời đưa tay vịn lại được. Tôi đảo mắt nhìn vội sang bên kia bờ sông.

Tôi chưa kịp nhìn thấy rõ mặt người con gái có tiếng hát thơ đại đó, nhưng âm thanh của một âm hưởng dường như quá gần gũi với tôi và đã in sâu vào tiềm thức của tôi tự hồi nào. Cái âm thanh quá quen thuộc đó đã làm tôi nhớ ngay đến một người con gái. Tôi kêu lên :

— Khánh !

Tiếng «Khánh» thoát ra khỏi miệng rồi, tôi mới kịp nhận ra là mình quá bộp chộp, quá hấp tấp. Nhưng cũng vừa lúc đó, bên kia sông, người con gái đang khom mình nhận hai chiếc thùng xuống giong nước cũng vừa

ngưng tiếng hát, giật mình ngược nhìn lên, gương mặt của nàng hiện ra rõ ràng sau vành nón lá...

Tôi không nhớ rõ cảm giác của tôi lúc đó như thế nào. Hình như tôi có đưa tay lên dụi mắt một lần vì có lẽ tôi tưởng là tôi đang bị ảo giác đánh lừa hoặc bị hoa mắt ! Vì rõ ràng bên kia sông. Khánh đang đứng ngơ ngác nhìn quanh như để tìm xem ai vừa gọi tên mình...

Có lẽ đến hơn một phút sau tâm hồn tôi mới bình tĩnh được trở lại. Tôi vội vệt mấy cành bần sang một bên, nhô đầu ra và cất tiếng gọi lớn, giọng của tôi thật run :

— Có phải Khánh đó không ?

Người con gái ngạc nhiên nhìn về phía tôi. Có lẽ vì bị chói ánh mặt trời nên Khánh vẫn chưa nhận ra tôi. Nhưng rõ ràng là Khánh đã nhận ra tiếng nói của tôi. Gương mặt của Khánh lộ vẻ xúc động rõ rệt Khánh kêu lên :

— Ai đó ?

Nhưng rồi Khánh tiếp ngay

— Có phải anh Hoàng đó không ?

Không còn nghi ngờ gì nữa ! Vì đây là sự thật chứ không phải ảo giác và cũng không phải là một giấc chiêm bao ! Tôi nói như hét lên

— Phải ! Hoàng đây Khánh ơi !

Và tôi nhảy xuống đất nhanh như một con vượn. Lúc đó thì Khánh đã nhìn thấy tôi rõ rệt.

Hai đứa chúng tôi cách nhau có một giòng sông rộng không đầy bốn thước. Tôi nghe «ùm» một tiếng ! Khánh đã buông thõng cả chiếc đòn gánh và hai thùng nước đầy rơi xuống giòng sông...

Còn Khánh đứng thì đứng dựa vào một gốc cây bần ở ven bờ sông... hình như Khánh đang thồn thức khóc !

Tôi kêu lên :

— Em đứng đó đi, anh sẽ sang với em ngay bây giờ đây Khánh.

Rồi tôi cuống quít lớn tiếng gọi thằng Tĩnh

— Tĩnh ! Tĩnh ơi ! Mày ở đâu rồi ?

Không thấy thằng Tĩnh trả lời, tôi vụt cầm đầu chạy lên phía trên giòng sông, phía thằng Tĩnh chỉ cho tôi, chạy được một quãng thì thấy thằng Tĩnh đang đi thoắt hẳn trở lại. Nó ngạc nhiên hỏi tôi

— Thừa cậu, Cậu đi đâu vậy ?

Tôi thở mạnh mà chân vẫn không ngừng chạy,
Tôi nói thật nhanh với nó

— Mày trở lại đem đồ đạc về trước đi, chiều tao sẽ về.

Thằng Tĩnh kêu lên

— Nhưng...Cậu đi đâu ?

Tôi quay lại đưa tay sang phía bên kia sông :

— Tao gặp người quen ở bên kia. À, mà chiếc cầu có gần đây không ?

— Dạ, chiếc cầu kia kìa. .

Thằng Tĩnh vừa trả lời, vừa đưa tay chỉ cho tôi thấy

chiếc cầu gỗ bắc nối liền hai bên sông chỉ cách đó chừng mười thước.

Tôi lại cầm đầu chạy nhanh hơn, bỏ mặc thằng Tỉnh đứng ngơ ngác nhìn theo.

Tôi chạy băng qua chiếc cầu gỗ rồi chạy vòng trở lại phía Khánh đang đứng đợi tôi. Có lẽ trong đời tôi, chưa bao giờ tôi chạy nhanh được đến thế.

Khánh vẫn đang đứng dựa lưng vào một gốc cây, nàng đang cầm chiếc nón lá ở tay phe phẩy quạt.

Giữa bầu trời nước bao la mênh mông đó, tôi kêu lên thật to:

— Khánh ơi !

Khánh buông chiếc nón lá, toàn thân của nàng như đứng không vững. Khánh như muốn ôm chầm lấy tôi. Nhưng khi hai bàn tay của hai đứa nắm chặt lấy nhau, cả hai đứa như cùng vụt khựng ngay lại.

Tôi nhìn thật lâu vào đôi mắt của Khánh và Khánh cũng đứng nhìn tôi như vậy. Đôi mắt trong và đen của Khánh như rung rung nước mắt. Có lẽ nửa như Khánh đang muốn khóc mà khóc không ra tiếng và nửa như Khánh đang cố nén để khỏi bật khóc.

Trong những giây phút bị xúc động đến tột độ đó, tôi có cảm tưởng nếu ngay lúc đó mà hai chúng tôi có thể chết ngay được một lượt. Nếu được chết như vậy thì thật là sung sướng đến bậc nào ?

Chúng tôi—tay trong tay—cứ đứng lặng như vậy không biết là bao nhiêu lâu. Trong bầu không khí thanh thản của một buổi trưa thật đẹp. Trời thật xanh thật cao

ánh nắng thật hiền, trong không gian không một tiếng động chi phối, vắng vắng từ xa đưa lại, tiếng con chim « huyết cô » vẫn huyết lên từ hồi còi, thật đều đặn, thật nhịp nhàng, thật êm ái... Mãi cho đến khi có tiếng người nói chuyện xôn xao từ phía gần đó vắng lại chứng tỏ sắp có người đi về phía chúng tôi, tôi và Khánh mới cùng giật mình buông tay nhau ra. Ánh mắt của Khánh vẫn nhìn với vẻ mơ màng như người đang chấp chờn trong giấc mộng, Khánh hỏi tôi một câu thật... tiểu thuyết

— Mình đang sống trong sự thật hay trong mộng đây hả anh ?

Tôi nhìn Khánh không trả lời. Tôi hỏi lại Khánh :

— Còn em muốn đây là mộng hay sự thật ?

— Gì cũng được miễn là em gặp lại anh.

Hai đứa nhìn nhau mỉm cười, Khánh cúi xuống nhặt chiếc nón lá rồi chạy đi kiểm đôi thùng nước. Khánh kéo tay tôi

Đi, đi về nhà anh, mẹ mà gặp anh chắc là mẹ mừng lắm

Tôi chậm rãi bước theo Khánh. Hai đứa sóng vai đi bên nhau. Một luồng gió nhẹ thổi bay mấy sợi tóc của Khánh mơn man trên má tôi.

Mái tóc của Khánh thật dài, thật óng mượt. Khánh bây giờ đã hoàn toàn trở thành một thiếu nữ. Khánh chỉ thấp hơn tôi một cái đầu. Dáng điệu của Khánh thật nhẹ nhàng uyển chuyển, thanh nhã. Tôi kêu lên :

— Em lớn quá rồi Khánh.

Khánh cười :

— Anh thấy em có khác xưa nhiều lắm không ?

Không đợi tôi trả lời Khánh nói luôn :

— Còn anh, anh khác trước ghê lắm cơ. Tí nữa thì em nhận không được ra anh. Trông anh lớn quá ! Lại mập ra nữa.

Tôi cười

— Ghê thế cơ à ?

Mà Khánh nói đúng, tôi cũng đã trở thành một thanh niên và có vẻ đạo mạo nữa là đằng khác ! Vì bây giờ tôi đang là một cậu giáo !

Đi hết con đường mòn nhỏ từ bờ sông vào đến trong xóm, Khánh quẹo vào một con đường đất đỏ khác rộng hơn. Xung quanh đó là những mái nhà tranh có lẽ vừa được dựng lên, lác đác khắp nơi, mùi tranh hầy còn tươi như đượm lẫn trong bầu không khí. Hàng rào, hàng liếp phen dựng lên tứ tung.

Những dàn mướp, dàn bí, dàn bầu ở sau hè, ở trước sân của những gian nhà mới làm nổi bật lên giữa khung trời nắng đẹp với màu xanh tươi của lá và màu vàng huy hoàng của những cụm hoa.

Quang cảnh ở đây mang lại rõ ràng những nét đặc biệt của một vùng thôn quê của miền Bắc. Khánh dừng chân lại trước một trong những gian nhà đó. Vừa đặt hai thùng nước xuống. Khánh cất tiếng gọi thật lớn

— Mẹ ơi, mẹ !

Từ bên trong tiếng mẹ Khánh vọng ra ?

— Gớm cái gì mà rối lên thế, con gái con lú...
Giọng Khánh vẫn rồi rít :

— Mẹ ra đây mà xem, con đổ mẹ ai đây này !

Bà cụ từ trong nhà thủng thẳng bước ra, trên tay cầm một cái rá, có lẽ bà cụ đang nhặt thóc hoặc đang xay gạo. Bà mắng yêu Khánh :

— Đâu, ai đâu ?

Khánh chỉ vào tôi

— Con đổ mẹ ai đây ? Mẹ có biết không ?

Bà Cụ nhìn tôi trân trối, nét mặt bà lộ đầy vẻ sững sốt, mãi một hồi lâu sau, bà mới kêu lên được thành tiếng :

— Trời ơi ! Cậu Hoàng !

Tôi cười

— Dạ, thưa bác, bác hãy còn nhớ cháu ?

Bà cụ đặt chiếc rá xuống đất, chạy lại nắm tay tôi :

— Cậu Hoàng thật hả ? Trời ơi ! Sao lại may mắn đến thế này ? May gặp cậu ấy ở đâu vậy Khánh ?

Khánh vừa cười vừa gánh nước vào nhà sau. Mẹ Khánh cứ cuống cả lên. Bà vừa đưa vạt áo lên chấm nước mắt, vừa hỏi tôi

— Cậu Hoàng, thật là may mắn. Không ngờ vào đến trong này mà mình còn được gặp nhau. Tôi đã tưởng bây giờ chỉ còn có hai mẹ con tôi bơ vơ nơi đất lạ quê người này thôi... Cậu biết không ? Ông nhà tôi ông ấy mất rồi !

Tôi kêu lên sửng sốt. Khánh nắm lấy tay mẹ :

— Mẹ ạ, mẹ đừng khóc nữa, nhà đang vui, bề gì thì thầy con cũng đã mất rồi...

Tôi khẽ hỏi Khánh :

— Thầy mất hồi nào vậy em ?

Giọng Khánh u buồn :

— Vừa vào đến đây được mấy tháng thì thầy mất. Đề lát nữa thư thả em kể cho anh nghe. Một thầy chôn ở ngoài kia kia...

Mẹ Khánh cố gượng cười, bà bảo Khánh :

— Rót nước cho anh uống đi con. Cậu Hoàng đi đâu xuống đây vậy ? Sao, ông bà Tiến Phát có mạnh khỏe không ? Chắc ông bà ấy dạo này buôn bán phát tài lắm hả ?

Tôi nhớ đến hoàn cảnh hiện giờ của Cậu mợ tôi, không vui gì cả, vì vậy tôi không muốn kể lúc này. Tôi gật đầu nói cho qua

— Vâng, cậu mợ cháu vẫn thường thôi ạ.

Và tôi thông thả theo mẹ con Khánh vào nhà trong. Căn nhà được dựng sơ sài nhưng thật rộng, thật sạch sẽ và ngăn nắp. Đồ đạc trong nhà chỉ có mấy cái chõng tre, một bộ bàn ghế bằng gỗ mộc và một chiếc võng mắc ngay giữa nhà..Nhà bếp được làm riêng ở mãi tận phía sau. Mẹ Khánh bảo tôi

— Cậu Hoàng ở đây ăn cơm. Hôm nay có canh cua đồng ngon lắm. Tôi vừa mua được mớ cua có năm đồng bạc mà nhiều ghê.

Khánh ngắt lời mẹ :

— Anh Hoàng phải ở đây luôn chứ phải không mẹ ? Nhất định không cho anh ấy về mà cũng không cho anh ấy đi đâu nữa cả.

Quay sang phía tôi, Khánh đưa tay như giao hẹn

— Lần này, nhất định em sẽ không cho anh đi đâu nữa hết.

Nãy giờ, toàn mẹ con Khánh nói, và họ chưa biết tí gì về tôi cả.

Khánh chỉ chiếc võng bảo tôi :

— Anh ngồi võng đi, để em đi lấy nước mưa cho anh rửa mặt. Nước mưa mát lắm. Rồi em sẽ trở lại nấu canh riêu cua cho anh ăn. Canh riêu cua ăn với cà ghém, món ăn mà anh thích nhất, anh còn nhớ không ?

Bốn tiếng «Anh còn nhớ không» như một trời kỷ niệm mở rộng ra trước mắt tôi và làm cho lòng tôi nao nao.

Khánh bỏ chạy đi ra nhà sau, sau câu nói đó.

Mẹ Khánh đưa cho tôi một cốc nước trà. Bà nhìn tôi thật lâu

— Gớm, cậu Hoàng bây giờ lớn ghê. Tí nữa thì tôi không nhận ra được cậu nữa.

Bà vừa nói vừa nhìn tôi với ánh mắt thật trĩu mến chan chứa tình thương. Bà kể lể :

— Hồi mới vào, lạ nước lạ cái buồn ghê cơ cậu Hoàng ạ. Nhưng lâu dần rồi cũng quen đi. Nhất là xung quanh đây toàn là người ở ngoài mình, nó cũng đỡ bị lẻ loi phần nào. Nhiều khi tôi cứ tưởng như mình hãy còn ở Tế Nam, chả có khác gì ở ngoài ấy một tí nào cả !

Khánh đã trở lên, tay bưng một rổ rau mồng tơi, Khánh chìa cho tôi coi :

— Anh coi rau mồng tơi tốt ghê không này, của nhà mình trồng đấy ! Cả một vườn ở phía sau, anh ra mà xem.

Mẹ Khánh gật đầu bảo tôi

— Đấy, cậu thấy không ? Ở đây chả thiếu một thứ gì như ngoài mình cả. Thứ gì cũng có, cái thì nhiều vô số kể, đụng vào đâu cũng thấy cá. Cứ ở chỗ nào có nước là có cá...

Mãi đến khi ngồi vào bữa cơm, tôi mới có dịp đề cập cho Khánh và bà cụ nghe về trường hợp của tôi. Bà cụ nghe xong, khẽ thở dài nói

— Ông Tiến Phát như vậy thì cũng tệ thật, đem bà ấy vào đây, nơi đất lạ quê người mà lại nỡ bỏ bà ấy một mình bơ vơ...

Nói chưa dứt câu, như chạnh nhớ đến hoàn cảnh của mình, bà cụ lại rơm rớm nước mắt. Khánh phải gạt đi :

— Thôi mẹ đừng khóc nữa, cứ động một tí mẹ lại buồn lại khóc như vậy làm sao mà sống.

Khánh quay sang phía tôi giọng nàng thật tha thiết thật triu mến :

— Với lại, mẹ còn lo gì nữa, bây giờ nhà mình đã có thêm anh Hoàng như vậy là tha hồ vui vẻ rồi.

Bà cụ gật đầu.

— Trời cũng thật là có mắt. Không biết sao mà lại run rủi cho cậu Hoàng mò xuống mãi tận đây để dạy học.

Bữa cơm hôm đó kéo dài thật lâu, ba người nói hết chuyện nọ đến chuyện kia. Khánh kể cho tôi biết gia đình nàng vừa ở Hà Nội về Tế Nam được ít lâu thì ông cụ nàng bị bắt. Sau đó bị đem ra đấu tố vì bị liệt vào thành phần địa chủ. Nàng và mẹ nàng phải đem cúng hết tài sản ruộng đất để chuộc tội cho ông cụ. Sau đó, nhờ một đứa cháu làm cán bộ trong vùng thương tình nên giúp cho gia đình nàng trốn xuống được Hải Phòng. Gia đình nàng đi chuyển tàu cuối cùng để di cư vào Nam. Vốn liếng còn không tới ngàn đồng bạc.

Vào đến trong Nam, gia đình nàng được chính phủ đưa vào Cái Sắn và chia đất cho để khẩn hoang, nhưng ông cụ nàng vì bị đòn đấu tố nhiều quá nên ngã bệnh, phần bị lao lực phần quá buồn phiền, ông cụ thổ huyết mà mất. Mộ ông cụ chôn ngay ở thửa đất được chính phủ chia cho để canh tác. Tính ra ông cụ mất đã được hơn một năm.

Bữa cơm tàn thì trời cũng bắt đầu ngả về chiều. Tôi bảo Khánh ;

— Bây giờ anh phải về kéo ở nhà mọi người trông. Hồi này anh không nói rõ ràng với thằng Tĩnh. Sợ Cha xứ không biết anh đi đâu.

Khánh nghiêm nghị nhìn tôi :

— Đâu có được, em không cho anh về, không cho anh đi đâu nữa cả. Đây là nhà của anh. Hơn nữa, anh còn nhiều tội lắm, em chưa có thì giờ để hỏi tội anh.

Tôi cười

— Thế Khánh định bắt cóc anh luôn đấy à ?

Khánh thản nhiên gật đầu

— Nhất định là như vậy. Đố anh dám bước ra khỏi nhà một bước !

Tôi kêu lên :

— Eo ơi, em định làm gì vậy, đánh anh chắc ?

— Không những đánh mà còn trói anh lại nữa là đằng khác. Anh nhiều tội lắm.

Cuối cùng, tôi đành phải điều đình

— Thôi thế này nhé, bây giờ anh về báo tin cho Cha Xứ biết là anh gặp người quen. Tối nay anh qua ngủ đây và không ngủ nhà. Sáng mai anh sẽ trở về dạy học sớm. Phải trình bày cho cha biết để cha yên lòng. Như vậy em bằng lòng chứ ?

Khánh gật đầu

— Ừ, như vậy thì được, nhưng phải trở qua đây

liền đấy nhé. Em đợi đó, trời vừa tối mà anh chưa qua là em cầm roi đi kiếm anh đó.

Tôi le lưỡi lắc đầu

— Ghê quá. Thôi anh sợ rồi.

Bà cụ Khánh cũng cười, nói đùa :

— Mày làm cứ như là...ấy không bằng. Rồi cậu Hoàng cậu ấy sợ mày quá, cậu ấy không qua nữa thì mày đừng có ngồi đó mà khóc.

Chúng tôi nhìn nhau cười xòa.

Trên con đường trở về trường học, lòng tôi nhẹ lâng lâng. Tâm hồn tôi như mọc cánh, bay bổng lên tận chín tầng mây. Chờ bao giờ tôi cảm thấy yêu đời bằng lúc đó. Tôi như vừa đi vừa bay trên lối về. Định mệnh ? Lúc đó, tôi thầm nghĩ, nếu có định mệnh thì tôi là một kẻ tốt số đã được Thượng Đế an bài cho một định mệnh vô cùng đẹp đẽ.

Tôi hình dung lại gương mặt, giọng nói nụ cười của Khánh. Những nét thương yêu mà tôi tưởng chừng đã bị vĩnh viễn mất tất cả. Nhưng bây giờ thượng đế đã trả lại cho tôi thật bất ngờ, thật hi hữu !...

Tôi trở lại với Khánh vào lúc trời vừa nhá nhem tối.

Khánh đứng chờ tôi ở hiên nhà. Vừa thấy tôi, Khánh mỉm cười nói :

— Em đang vừa định xách roi đi kiếm anh thì anh tới. May cho anh lắm đó.

Tôi cũng cười

— Đ rợc rồi, bây giờ thì anh xin sẵn sàng nộp mạng để cho em đánh bằng mọi tay thì thôi.

Khánh lừ mắt nhìn tôi

— Nhưng bây giờ anh đến nộp mạng rồi, em lại không nỡ đánh anh nữa. Thôi cho anh chịu đó, 1 t nữa hỏi tội anh xong góp ba bốn tội lại đánh luôn một mẻ cũng chưa muộn.

Tôi đưa mắt nhìn vào nhà trong :

— Mẹ đâu rồi Khánh ?

— Mẹ đi ngủ rồi anh ạ.

Tôi kêu lên

— Trời ơi, ngủ sớm thế cơ à ?

— Ở đây thức đêm cũng chả làm gì. Vì vậy cứ vừa chạng vạng tối là nhà nào cũng sửa soạn đi ngủ để sáng dậy sớm đi làm.

Xung quanh chúng tôi, tiếng đọc kinh của những nhà hàng xóm nổi lên rầm rì. Khánh bảo tôi :

— Hôm nay trời sáng trăng, anh để em vào nhà đem cái chõng ra đây mình ngồi nói chuyện, vừa hóng mát luôn thế ?

Con trăng mười sáu đã lên được hơn một cây sào, trời xanh trong vắt, Khánh để một bình nước trà ở ngay giữa chiếc chõng tre, tôi phì cười hỏi nàng

— Sao em không kiếm chiếc điều cày đem ra đây luôn thề cho đủ bộ ? Vói lại cả coi trầu nữa chứ ?

Khánh nhìn tôi, ánh mắt của Khánh long lanh trong sáng :

-- Em không biết ăn trầu, còn anh ,bộ anh biết hút thuốc đấy à ?

Tôi làm bộ thản nhiên gật đầu:

— Biết chứ.

— Khiếp !

Chúng tôi cùng ngồi xuống chiếc chõng tre. Một luồng gió thổi qua mát rượi, Khánh đưa tay hất mớ tóc xõa ở trước mặt nàng ra phía sau :

-- Nếu vậy anh xuống đây dạy học được gần bốn tháng rồi cơ à ?

— Ừ, khoảng đó.

— Vậy mà mãi đến bây giờ hai đứa mình mới gặp được nhau.

— Thì anh có đi đâu đâu mà gặp. Cũng may hôm nay thẳng Tỉnh nó rủ anh đi câu, nếu không...

Khánh ngắt lời tôi

— Nhưng trời đã không nỡ vậy, trời đã cho chúng mình gặp lại nhau.

Khánh kể cho tôi nghe những nỗi khổ cực, nhớ nhung trong suốt những ngày tôi và Khánh phải xa cách nhau

Thình thoảng, Khánh lại chêm vào một câu hỏi tôi : «Còn anh lúc đó, anh làm gì? Anh có nhớ Khánh không?»

Sau đó, Khánh bắt đầu hỏi những chuyện của tôi :

— Bây giờ, anh phải kể cho em nghe tại sao anh bỏ đi luôn mà không nói thật cho em biết? Tại sao anh không về Tế Nam với em?

Chưa đề cho tôi kịp trả lời, Khánh tiếp luôn :

— Anh biết không? Em chờ anh đến mỗi cả mắt, chiều nào em cũng ra bến xe đợi anh. Đến khi nghe nói đã tiếp thu Hà nội mà anh vẫn không về, em biết là anh đi luôn rồi, em khóc mấy ngày đêm liền đến sưng cả mắt.

Giọng của Khánh như nửa phụng phịu, nửa như trách móc hờn dỗi. Tôi nắm lấy tay Khánh, và bắt đầu kể cho Khánh nghe câu chuyện buổi sáng toát mồ hôi lạnh ở phi trường Gia Lâm. Vừa nghe tôi kể dứt, Khánh bậm môi nói

— Cái ông cảnh binh ấy ác thật! Nếu không có ông ấy thì chắc chúng mình đã được gặp lại nhau từ lâu rồi phải không anh?

Tôi cười :

— Thì bây giờ chúng mình cũng đã gặp lại nhau rồi vậy?

— Nhưng với biết bao nhiêu buồn khổ.

Tôi an ủi Khánh :

— Nhưng có vậy thì bây giờ chúng mình mới được sung sướng chứ em ?

Chúng tôi ngồi thủ thủ tâm sự với nhau trong khoảng thời gian không biết là bao nhiêu lâu. Khánh kể cho tôi nghe những tâm sự của nàng và Khánh tiếp lời tôi

— Nếu không có chuyện may mắn bữa nay anh dám chán dạy học rồi bỏ về Saigon là chả bao giờ chúng mình gặp lại được nhau cả đấy anh nhỉ ?

Rồi Khánh lại bắt tôi tả cảnh Saigon cho Khánh nghe. Lâu lâu tới đoạn nào có vẻ ngộ nghĩnh, lạ lùng, Khánh kêu lên «Ghê quá cơ hờ anh ? Có thật vậy không hờ anh ? Anh không nói dối em đấy chứ ?»

Câu chuyện được tiếp tục mãi đến khi đêm đã khuya, sương xuống ướt đầm cả vai áo tôi. Có lẽ chúng tôi sẽ ngồi bên nhau như vậy suốt đêm nếu mẹ Khánh không giật mình thức giấc và ra giục chúng tôi đi ngủ.

Đêm hôm đó, tôi nằm ngủ trên chiếc võng mắc ở giữa nhà. Tâm hồn tôi lâng lâng như bay bổng lên chín tầng mây !

Một tuần lễ sau thì tôi chính thức dọn đồ đạc sang ở chung với gia đình Khánh. Đó là ý kiến của mẹ Khánh. Bà muốn trong nhà có một người đàn ông để cho đỡ trống trải và cho thêm «vui cửa vui nhà».

Từ ngày dọn về ở chung nhà, tôi mới biết rõ là gia đình Khánh vô cùng túng quẫn. Số tiền đem theo từ ngoài Bắc vào không được bao nhiêu cùng với số tiền

bảy trăm đồng mỗi đầu người mà chính phủ phát cho tổng cộng đem chi tiêu trong việc ma chay ông Cả gần hết. Chính phủ có chia cho một miếng đất nhưng nhà đơn người, không có ai cày cuốc để phá vỡ. Mới đầu bà Cả cũng toan cố gắng nai lưng ra khai khẩn để có một miếng đất trồng trọt. Nhưng vùng đất này là một vùng đất quá phì nhiêu màu mỡ. Đất vừa dỡ lên, chưa kịp cày thì cỏ đã mọc xanh um. Hai mẹ con Khánh vật lộn với thửa đất gần nửa năm trời không xong, cuối cùng phải cho một gia đình khác khai thác để chia chút đỉnh hoa lợi.

Hai mẹ con rút về trồng rau ở mảnh đất sau nhà và cả nhà sống nhờ vườn rau đó. Nhưng rồi nhà nào cũng có vườn, cũng trồng đủ các thứ rau, bầu, bí nên các thứ đó đem bán còn rẻ hơn bèo ! Cuối cùng, Khánh phải nhận việc khâu vá, may quần áo lật vạt của những người xung quanh đưa lại để mỗi ngày kiếm năm, mười đồng đi chợ sống cho qua ngày.

Từ ngày có tôi ở chung, gánh nặng gia đình mẹ con Khánh được nhẹ hẳn đi. Trước kia, mỗi tháng cha Xứ đưa cho tôi sáu trăm đồng tiền lương, nhưng khi tôi dọn sang nhà Khánh không còn ở nhà trường nữa, cha Xứ đưa cho tôi mỗi tháng một ngàn. Tôi giữ lại một trăm để tiêu vặt, còn chín trăm đưa cho Khánh. Chín trăm bạc thời đó, bữa ăn nào cũng có cá thịt và cuộc sống của chúng tôi đã có vẻ ung dung lắm rồi.

Hằng ngày, ngoài việc chợ búa nhà cửa, sáng sáng.

Khánh thay thẳng Tỉnh dậy sớm pha nước cho tôi. Những buổi sáng trời lạnh mà có được một cốc trà tươi nóng pha với vài muỗng đường, thật ấm lòng vô cùng.

Sau đó hai đứa chúng tôi ngồi chụm đầu bên nhau dưới ngọn đèn ba giây thắp bằng dầu lạc. Khánh phụ giúp tôi chấm bài lữ học trò nhỏ và dò lỗi chính tả của những quyển vở nộp buổi chiều hôm trước. Lâu lâu hai đứa lại ngước lên nhìn nhau và lặng lẽ mỉm cười.

Bữa nào học trò góp vở nhiều quá, buổi chiều tan học thẳng Tỉnh phụ tôi ôm về nhà cho tôi, còn buổi sáng, Khánh ôm vở qua trường trước, để lên bàn của tôi rồi đi chợ luôn thề, sau đó, tôi mới đứng đỉnh đi qua sau.

Những chuỗi ngày đó, đối với chúng tôi quả là những chuỗi ngày thần tiên hoa mộng. Những ngày được nghỉ, Khánh và tôi đưa nhau đi câu cá, hai đứa vào tuốt trong cánh đồng nước ở ven bờ làng thật xa để câu cá và để chặt dừa nước. Mẹ Khánh thấy chúng tôi quấn quýt bên nhau như vậy, bà chỉ âu yếm nhìn chúng tôi rồi mỉm cười bằng quơ hoặc mắng yêu.

— Gớm, tôi cũng sợ cô cậu luôn, đứa nào cũng lớn tồng ngồng ra rồi mà cứ như là con nít ấy.

Mẹ Khánh nói đúng, chúng tôi đều đã lớn; nhưng có lẽ chúng tôi được ở gần nhau từ thuở bé, tình thân của hai đứa đối với nhau quá đậm đà, còn hơn cả anh em, hơn nữa, giữa bầu không khí thanh thản, khoáng đạt

rất gần với thiên nhiên đó, lòng của chúng tôi như thênh thang; một nỗi thênh thang triền miên, làm cho chúng tôi có cảm tưởng «không cần nói với nhau một lời gì thêm, tỏ với nhau một cử chỉ gì thêm» hai đứa cũng đã là của nhau và mãi mãi sẽ là của nhau rồi..

Trong khoảng thời gian đó, tôi học thêm bằng cách nhờ cha Xứ mua dùm sách ở Sài Gòn. Còn Khánh, mỗi ngày tôi cũng kèm thêm Khánh một ít. Cậu giáo và cô học trò cứ mỗi buổi học thế nào cũng cãi nhau chĩ choé, đập chân đập cẳng nhau hoặc nguýt dài hờn mát. Lẽ dĩ nhiên, cậu giáo là kẻ thua cuộc và lại phải tìm cách làm hòa với cô học trò xinh đẹp để được nghe mấy tiếng nũng nịu «ghét anh ghê» và đề nhe răng cười trừ !

Những ngày thần tiên như vậy kéo dài gần nửa năm thì bà cụ mẹ Khánh thành linh ngã bệnh !

Hôm đó, vào một buổi trưa, chỉ còn mấy phút nữa thì đến giờ tan học. Tôi đang đập chiếc thước kẻ xuống mặt bàn để làm át bớt tiếng huyền não của đám học trò đang nhao nhao như đàn ong vỡ tổ, đứa đứng, đứa ngồi nhấp nhóm chờ tiếng keng báo hiệu giờ tan học của trường Tỉnh.

Giữa lúc đó thì Khánh bước vào. Mặt Khánh lộ vẻ hốt hoảng và tái nhợt như một tàu lá chuối non. Tôi giật mình hỏi Khánh :

— Có gì vậy em ?

Khánh vừa thở vừa nói :

— Anh... nguy quá anh ạ, anh về ngay... mẹ bị thổ huyết !

Tôi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Tôi lật đặt khoát tay ra hiệu cho đám học trò ra về, thu vội mấy quyển vở cắp vào nách rồi cùng Khánh đi như chạy về nhà.

Dọc đường tôi cố nín thở hỏi Khánh :

— Tại sao vậy hả Khánh ? Hôm qua mẹ vẫn hãy còn bình thường cơ mà ?

Khánh cũng vừa thở vừa đáp :

— Vâng, hồi sáng mẹ kêu chóng mặt, rồi mẹ bị mệt, tới gần trưa, tự nhiên mẹ ho khúng khoắng rồi thổ huyết..

— Thổ huyết ?

— Vâng mẹ ho rồi thổ huyết liên tiếp mấy lần liền !

Tôi liên tưởng tới cái bệnh mà trước đây ông cụ thân sinh của Khánh cũng đã mắc phải như lời Khánh đã kể lại với tôi.

Chúng tôi chạy về đến nhà, mấy người hàng xóm đang đứng xung quanh giường bà cụ liền dẫn ra. Một người nói

— Kia, Cậu giáo đã về.

Bà cụ nằm thêm thiếp trên giường, gương mặt xanh xao và hốc hác hẳn đi. Nếu tấm chăn đơn đắp chặn trên người bà cụ không hơi di động theo nhịp thở thì trông bà cụ chẳng khác gì một cái xác chết.

Khánh lo âu hỏi tôi :

— Làm sao bây giờ hở anh ?

Tôi hỏi lại Khánh :

— Đã cho mẹ uống thuốc gì chưa ?

Khánh lắc đầu

— Em biết thuốc gì đâu mà cho uống ? Mấy bác nhà bên cạnh có cho mẹ uống mấy thìa nước đường hòa với gừng.

Tôi đưa tay nắm lấy tay bà cụ. Bàn tay bà cụ lạnh ngắt như không còn lấy một chút sinh khí. Tôi cũng đâm ra cuống lên. Tôi nói vội với Khánh

— Ở đây có nhà thương nào không ? Phải đưa mẹ đi nhà thương ngay mới được !

Một ông hàng xóm vừa bước vào nói với tôi

— Cậu giáo đưa cụ ấy ra trạm y tế xin thuốc uống đỡ đi, rồi hỏi thăm xem sao, nếu bệnh của bà ấy nặng thì có khi phải đem lên tỉnh mới chữa được.

Tôi hỏi Khánh

— Trạm y tế có gần đây không em ?

Ông hàng xóm trả lời thay nàng

— Cũng không xa mấy đâu. Bây giờ phải kiếm một cái chõng để cụ ấy nằm mà khiêng đi mới được.

Tôi lấy cái chăn đắp lên người bà cụ xong ẵm thử lên, bà cụ vẫn nằm thềm thiếp và nhẹ bẫng. Tôi nói :

— Thôi để tôi ẵm như thế này cũng được, khỏi phải khiêng phiến phức, lòi thoi.

Ông hàng xóm tốt bụng gật đầu

— Vậy cũng được, để tôi dẫn cậu Giáo đi.

Tôi quay lại bảo Khánh

— Em lấy gạo nấu cho mẹ một miếng cháo.

Khánh cắt tiếng dạ nhỏ nhỏ, nước mắt chạy vòng quanh.

Trạm y tế chỉ có một ông « biết tí ti về thuốc» để trông coi chứ không hẳn là một ông y tá.

Ông ta lắc đầu bảo tôi

— Cái bệnh này nguy lắm, cậu giáo phải đưa ngay bà ẵm lên nhà thương ở trên tỉnh hay lên Saigon mà chữa thì may ra mới khỏi được ! Ở đây không có thuốc men để chữa nổi đâu.

Tuy nói vậy, nhưng ông ta cũng tiêm cho bà cụ một mũi thuốc khỏe và cho uống mấy viên thuốc. Bà cụ vẫn nằm mê man. Trước khi tôi đưa bà cụ về, người phụ trách trạm y tế lại ân cần dặn tôi

— Cậu giáo phải đưa ngay bà ấy lên Saigon đi. Chỉ các nhà thương ở trên Saigon người ta mới có đủ thuốc men để chữa cái bệnh này. Đừng có chần chờ, nguy lắm đấy ! Đề lơ mơ là có thể chết như chơi ! Phải lo chữa thật nhanh mới được.

Chiều hôm đó, tôi xin cha Xứ nghỉ dạy học một buổi và trình bày mọi việc với Cha. Cha ân cần bảo tôi :

— Thôi được, cậu cứ nghỉ ít bữa để lo cho bà cụ đi. Tôi có một người bạn làm bác sĩ ở nhà thương Bình Dân Saigon, để tôi viết cho cậu một cái giấy giới thiệu và sáng mai, tôi mượn cho cậu một cái xe để đưa bà cụ về Saigon.

Tôi trở về kể mọi việc cho Khánh nghe. Khánh bảo tôi :

— Em và anh cùng đưa mẹ lên Saigon. Một mình anh làm sao lo hết mọi việc được.

Tôi ngần ngừ hỏi Khánh

— Thế còn nhà cửa em định bỏ cho ai ?

— Thì gửi cho bác hàng xóm, ở đây lo gì ? Với lại nhà mình có cái gì quý giá đâu mà sợ mất !

Đêm hôm đó, bà cụ lại ho nhiều hơn và thở huyết thêm mấy lần nữa. Bệnh tình bà cụ càng lúc càng có vẻ nguy kịch hơn, chuyện phải đưa đi Saigon để chữa không còn trì hoãn được nữa.

Nhờ cha Xứ mượn hộ một chiếc xe, chiều ngày hôm sau, chúng tôi đã lên đến Saigon.

Tôi đưa bà cụ vào nhà thương Bình Dân. Vị bác sĩ quen với cha xứ cho tôi biết bệnh tình của bà cụ nếu đầy đủ thuốc men ít nhất cũng phải một năm mới khỏi và cần phải tịnh dưỡng nhiều, nhất là tránh không thông được lao tâm, lao lực.

Tối hôm đó, hai đứa chúng tôi lo âu ngồi bên giường bệnh. Khánh buồn rầu bảo tôi

— Bây giờ biết làm sao hả anh ? Nhà mình thì không có tiền, làm sao có tiền để chạy thuốc cho mẹ bây giờ ?

Tôi trầm ngâm giây lâu. Cuối cùng tôi quả quyết bảo Khánh

— Em đừng quá lo âu mà lại mang bệnh nữa thì khốn. Anh sẽ đi kiếm việc làm ngay ngày mai để lấy tiền lo thuốc thang cho mẹ.

Khánh lo lắng nhìn tôi :

— Nhưng... số tiền cần thì nhiều, anh định đi làm gì bây giờ ?

— Làm việc gì cũng được, miễn là có tiền.

Khánh đưa tay nắm chặt lấy bàn tay tôi. Khánh khẽ gọi tên tôi, một tiếng gọi vô cùng tha thiết :

-- Anh Hoàng !

Đôi mắt trong to và đen của Khánh nhìn sâu vào mắt tôi hệt lâu. Đôi mắt đẹp của người con gái sau mấy bữa lo âu, mắt ngủ đã bắt đầu có quầng đen, làm cho ánh mắt lại càng thêm vẻ sầu thảm. Ánh mắt của Khánh nhìn tôi lúc đó, có lẽ suốt đời tôi và cho đến khi nào tôi thở hơi cuối cùng trước khi lìa đời tôi sẽ nhớ mãi và mừng rỡ tưởng tới ánh mắt của người con gái tên Khánh đó trước khi tôi chết.

Tôi bảo Khánh

— Bây giờ việc quan trọng là chúng ta phải làm sao thu xếp để dọn nhà lên ở trên này luôn. Chứ nếu cứ đi đi về về thì chịu sao nổi. Hơn nữa, có ở dưới ấy cũng không được mà lại bất tiện vô cùng.

Khánh hỏi tôi

— Vậy anh tính sao ?

Tôi suy nghĩ một hồi rồi bảo Khánh

— Ngày mai, em đem mẹ trên này để anh trông nom cho. Em trở về dưới ấy đưa cho cha Xứ thư xin thôi việc của anh, sau đó em thu xếp đồ đạc, cái gì cần mang theo thì mang, càng gọn càng tốt. Còn bao nhiêu em gọi người lại bán đất bán rẫy tất cả cho họ để lấy một số tiền lên đây thuê một cái nhà để ở và có tiền tiêu tạm trong khi chờ lương của anh. Khánh kêu lên :

— Bán cả nhà cửa, ruộng vườn đất đai ?

Tôi gật đầu

— Chứ sao, mình lên Saigon ở luôn.

Khánh lo lắng :

— Nhưng anh liệu có việc làm không ? Em nghe nói trên đây làm ăn khó khăn lắm ! nhớ ra...

Tôi quả quyết

— Em đừng lo, trời sinh voi sinh cỏ, có ai chết đói đâu mà sợ ! Anh sẽ có việc làm rồi sẽ có tiền.

Khánh ngồi suy nghĩ một hồi lâu rồi bảo tôi

— Mà có lẽ cũng phải đến làm như vậy thật. Thôi được, ngày mai em trở về dưới ấy thu xếp. Em sẽ cố gắng lên thật sớm...

Hai đứa chúng tôi cùng nhìn nhau ngẫm hứa hẹn sẽ đi mãi bên nhau suốt đời, dù bão tố, dù chông gai đang chờ đón chúng tôi...

4

KHÁNH VỀ CÁI SẴN ĐƯỢC ÍT HÔM thì trở lên, Trong khoảng thời gian này, tôi ở luôn trong bệnh viện để trong nom săn sóc bà cụ.

Bệnh tình của bà cụ vẫn đứng y một chỗ, không thuyên giảm, nhưng bác sĩ cam đoan là bà cụ sẽ có thể qua khỏi. Khánh cho tôi biết cha Xứ rất tiếc vì sự thôi việc đột ngột của tôi, nhưng cha cũng rất thông cảm và chính cha là người đứng ra giới thiệu và thu xếp cho Khánh để Khánh có thể bán được tất cả mọi thứ ngay mà không bị bóp chẹt.

Khánh đưa cho tôi gói tiền và bảo :

— Đây, tất cả vừa tròn ba ngàn, anh cất đi. Bán mọi thứ được hai ngàn bảy, cha Xứ gửi biếu anh năm trăm em chi tiêu hết gần hai trăm, còn vừa chẵn ba ngàn.

Tôi cười bảo Khánh :

— Bây giờ em là tay nội trợ của gia đình thì tiền bạc em phải có bồn phận giữ chứ. Em mà giao cho anh giữ là anh tiêu hết ngay bây giờ đó.

Khánh cũng cười bảo tôi :

— Gớm, nghe anh dọa mà khiếp. Thôi được, nếu vậy thì để em giữ. Nhưng còn vấn đề nhà cửa, mình giải quyết làm sao bây giờ hở anh ? Chẳng nhẽ mình cứ ở lì trong nhà thương luôn như thế này à ?

Tôi bảo Khánh :

— Đâu có ! Ngày mai, em ở đây săn sóc mẹ. Còn anh sẽ đi kiếm nhà. Mình sẽ thuê đỡ một căn nhà tạm tạm nào đó để lấy chỗ ở đỡ, chứ ở lì hoài ở đây đâu có được.

Khánh lo lắng :

— Tốn tiền quá anh ạ.

Tôi cười

— Thì cũng phải chịu vậy chứ biết sao ? Không lẽ chúng mình kéo nhau ra chợ mà ở à ?

Khánh cũng cười :

— Ra chợ ở cũng được chứ sao, miễn là chúng mình luôn luôn được ở bên nhau mãi như thế này.

Tôi dọa Khánh

— Như vậy là em bằng lòng... ra chợ ở đấy nhé ?

Khánh hất mặt nhìn tôi ;

— Chứ sao ?

Nhưng rồi Khánh nghiêm nét mặt bảo tôi :

— Nói đùa vậy thôi, chứ thật tình có lẽ chúng mình nhất định phải cần cái nhà chứ cứ ở ba vạ như thế này hoài đâu có được ? À, mà anh nhớ thuê ở chỗ nào gần gần đây ấy nhé, để mình đi lại chăm sóc mẹ cho tiện.

Tôi ngần ngừ :

— Nhưng ở gần đây thì sợ lại đắt quá, mình thuê không nổi.

Khánh tỏ vẻ lo sợ :

— Đắt lắm hả anh ? Thôi, em để anh muốn liệu làm sao thì liệu.

Buổi chiều, sau khi bác sĩ thăm bệnh và tiêm thuốc xong, bà Cả ăn được mấy thìa cháo và nằm ngủ có vẻ yên giấc, Khánh và tôi cùng hơi mừng mừng. Khánh hỏi tôi :

— Vậy mấy bữa nay anh ăn uống ra làm sao ?

— Thì ăn... bánh mì hoặc cơm đĩa của mấy bà bán ở đằng trước đây.

Khánh cười bảo tôi

— Bữa nay mẹ hơi khỏe khỏe mà mình lại...đang có nhiều tiền, anh đưa em đi Saigon ăn cơm một bữa.

Tôi kêu lên :

— Chết thôi, cái điệu này thì em còn tiêu hoang hơn cả anh nữa.

Tuy nói vậy, nhưng buổi chiều, sau khi bà cụ ngủ yên, chúng tôi gửi bà cụ cho một cô y tá và cùng nhau đi ra phố. Khánh nhìn xuống bộ quần áo nâu lam lũ của mình, rụt rè hỏi tôi :

— Em ăn mặc như thế này đi ra đường người ta có... cười không hả anh ?

Tôi nhìn Khánh nói đùa :

— Ồ, ăn thua gì, người đẹp... thì mặc cái gì mà chả đẹp !

Đây là lần đầu tiên, tôi bạo dạn nói với Khánh một câu như vậy.

Khánh nguyền tôi, giọng có vẻ hờn dỗi :

— Anh thật kỳ ghê cơ ! Em cấm anh từ nay không được nói năng cái kiểu đó với em nữa đấy nhé ?

Tôi v i lảng sang chuyện khác

— Ừ, thì anh không nói nữa, nhưng em mặc như vậy từ Cái Sắn lên em đã thấy ai cười em chưa mà lo ?

Khánh cãi

— Nhưng ở Cái Sắn khác, còn ở trên này lại khác chứ !

Tôi nói bài này :

— Khác cái gì mà khác ? Ở đâu mà chả vậy.

Chúng tôi đi ngược đường Phan Thanh Giản lên phía ngã Bảy. Tôi đưa Khánh vào một hiệu cơm khách trú ăn cơm thổ và vịt tiềm.

Hai đứa ăn bữa cơm hết hai mươi chín đồng. Lúc ra về, Khánh khẽ nói với tôi :

— Cơm «hiệu» có khác, ngon quá anh nhỉ ? Nhưng mà đắt quá. Cứ ăn như thế này mãi thì chả mấy chốc mà mệt.

Hai đứa cùng nhìn nhau mỉm cười.

Căn nhà tôi thuê được là một căn gác xép ở đường Nguyễn đình Chiều, Tân định. Chủ nhà là một người đàn bà góa và hai người con nhỏ ở dưới nhà và cho thuê căn gác trống trên lầu. Bà chủ nhà có vẻ tốt bụng. Bà cho chúng tôi mượn luôn một chiếc giường và bộ bàn ghế cũ đã long sơn. Tiền nhà mỗi tháng có ba trăm và chỉ phải đưa trước có một tháng.

Chiều hôm đó, chúng tôi lếch thếch dọn về nhà mới. Tuy gọi là «dọn nhà», nhưng hành lý của chúng tôi chỉ có hai cái tay nải và một cái va ly nhỏ. Cũng may, bà chủ nhà cho mượn đỡ cái giường, chứ nếu không, có lẽ chúng tôi sẽ phải cùng nhau nằm ngủ ở dưới sên gác.

Nhờ có cái giường, căn gác mới có vẻ «Cái nhà» của một gia đình một chút. Tối hôm [đó,] chúng tôi lại cùng

tới nhà thương để thăm bà cụ và bàn tính công việc phải làm của những ngày sắp tới.

Khánh rất thực tế. Tối hôm đó, ngồi bên giường bà cụ, Khánh nghiêm nghị bảo tôi :

— Kể từ ngày mai, anh để một mình em lo săn sóc cho mẹ, còn anh phải lo đi kiếm việc làm ngay. Chậm một ngày là nguy thêm một ngày, anh mà lơ mơ là chết đói cả nút đó.

Tôi vẫn đầy vẻ quả quyết

— Em yên lòng anh sẽ lo ngay, không có chuyện chết đói đâu mà sợ !

Khánh lại tỏ vẻ lo lắng, ái ngại

— Nhưng anh liệu có kiếm được việc làm ngay không ? Liệu có kiếm được đủ tiền không ? Nào tiền nhà, tiền ăn, lại còn tiền thuốc của mẹ nhiều thứ tiền quá đi mất thôi, sao em lo quá anh ạ !

Tôi cười thật vui cho Khánh yên lòng :

— Em chỉ được cái lo hão thôi. Lo cái gì mà lo ? Lo con bò trắng răng ấy à ? Anh đã bảo anh sẽ xoay sở được mà ! Bộ em không tin anh sao ?

Khánh nắm lấy tay tôi

— Tin chứ, em tin anh lắm chứ, mà em cũng tội nghiệp anh lắm ! Em và mẹ làm cho anh khổ !

Tôi nghiêm mặt nhìn Khánh :

Khánh Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, anh cảm em không bao giờ được nói như vậy nữa.

Khánh thấy tôi có vẻ giận thật tình thì cuống quýt nói :

— Thôi, thôi, em xin lỗi anh, từ nay trở về sau, không bao giờ em dám nói như vậy nữa.

Tuy tôi nói với Khánh đây về quả quyết là sẽ kiếm được việc, làm nhưng thật tình, lúc bấy giờ tôi cũng chưa biết rõ tôi sẽ phải đi xin việc ở đâu và sẽ làm gì để có thể kiếm được ngay ra tiền.

Sáng ngày hôm sau, tôi dậy thật sớm và đi mua một tờ báo, tôi lật mục rao vặt để xem có nơi nào cần người kèm trẻ hoặc làm những việc gì hợp với tôi không ? Tôi thất vọng vô cùng khi thấy mục rao vặt của tờ báo chẳng có dòng chữ nào rao cần người làm.

Sau cùng, tôi đánh liều viết mấy hàng chữ «tìm việc» và đem thẳng đến địa chỉ của nhà báo để nhờ họ đăng hộ.

May mắn làm sao, khi tôi đến tòa báo nọ, tôi gặp ngay người quản lý. Ông ta hỏi tôi :

— Cậu đi tìm việc làm hả ? Cậu có thể làm được những việc gì ?

Trí óc của tôi làm việc thật nhanh. Tôi nghĩ thầm : mình đi xin việc làm mà lại trả lời chỉ có thể làm được việc này việc nọ, nhớ những việc đó họ đã có đủ người họ không cần thì sao, nghĩ như vậy rồi, tôi đáp liền

— Dạ tôi... làm việc gì cũng được.

Ông ta hỏi về sức học của tôi, khi nghe tôi trả lời là tôi đã học hết năm đệ Tam. Ông ta gật đầu

— Như vậy thì cậu cũng khá khá, ở đây tôi đang cần một người để sửa bài nhà in...

Nghe ông ta nói vậy, tôi mừng rơn. Tôi vội nói :

— Nếu vậy xin ông vui lòng làm ơn giúp tôi, tôi xin hứa sẽ hết sức tận tâm.

Ông ta suy nghĩ một lát rồi bảo tôi :

— Nhưng nếu muốn làm «Thầy cò» thì phải học việc mới được. Ngày mai cậu đến đây tập sự thử, nếu làm được thì một tuần sau tôi sẽ nhận cho cậu làm việc chính thức.

Tôi cảm ơn ông ta rồi rít và ra về với vẻ hân hoan, tôi tự khen thầm tôi là một kẻ khá may mắn.

Nhìn vẻ mặt hí hửng của tôi, Khánh mỉm cười hỏi

— Anh kiếm được việc làm rồi phải không ?

Tôi uốn ngực gật đầu !

— Chứ sao !

Khánh reo lên :

— May quá hả anh ? Mà việc gì vậy anh ?

— Sửa bài nhà in anh làm «Thầy cò».

Khánh nhìn tôi với vẻ thán phục

— Anh tài thật, mới đi có một buổi mà kiếm ngay được việc làm. À mà lương tháng bao nhiêu hả anh ?

Tôi cũng chưa biết là tôi sẽ được trả bao nhiêu lương. nhưng tôi cũng cứ nói đại cho Khánh yên lòng :

— Ít nhất cũng... mấy ngàn em ạ, thế nào cũng đủ để chi dùng.

— Bao giờ thì anh đi làm ?

— Ngay ngày mai.

Khánh lăm bằm

— Ngày mai ? Nếu vậy thì đầu tháng này là anh có lương rồi.

Tôi hỏi Khánh sơ qua bệnh tình của bà cụ, Khánh trả lời tôi xong, hỏi hả dục tôi về nhà nghỉ ngơi để lấy sức, sáng hôm sau đi làm.

Tôi chính thức được nhận làm việc tại tòa báo Tự Do sau hai ngày tập sự. Lương thầy cò của tôi một tháng được trả ba ngàn đồng. Ba ngàn đồng ! Một số tiền quá lớn ngoài sức ước mơ của tôi. Thật tôi cũng không ngờ sẽ được trả một số lương cao như vậy.

Khánh tính toán và phân chia ngay thật gọn về việc xử dụng số tiền này :

— Tiền nhà mỗi tháng ba trăm đồng, phần anh ít nhất mỗi tháng cũng phải tiêu mất độ ba trăm đồng, vì

chi là sáu. Tiền chợ mỗi ngày ba chục, tháng hết chín trăm là nghìn rưỡi, tiền gạo, muối nước mắm củi lửa linh tinh hết độ năm trăm nữa là hai nghìn, còn dư mỗi tháng một nghìn để lo thuốc thang cho mẹ. Một nghìn này chắc mình tiêu không hết đâu anh nhỉ ?

Nghe Khánh tính toán, tôi cũng đâm ra lạc quan

— Ừ, tiền thuốc men của mẹ mỗi tháng một nghìn thì làm gì hết. Như vậy là thế nào mình cũng có dư mỗi tháng mấy trăm rồi.

Khánh cười :

— Thì mình cũng có tiền để dành để phòng thân chứ, nhớ những khi có việc gì cần dùng mà không có tiền thì sao ?

Tuy nhiên trên «lý thuyết» thì thấy như vậy, nhưng đến khi thực hành thì mọi sự lại khác hẳn.

Mỗi buổi sáng tôi phải dậy từ bốn giờ rưỡi để đi làm, đến năm giờ tôi phải có mặt ở tòa báo. Tôi đón chuyển xe buýt đầu tiên để xuống Saigon. Mỗi ngày tiền xe buýt hết một đồng rưỡi.

Từ bến xe buýt Saigon tôi đi bộ xuống ngã Sáu để lại tòa báo. Tôi phải ăn mỗi buổi sáng bốn đồng bạc xôi hoặc bánh mì thịt mới có đủ sức để ngồi làm một việc lèo từ sáng sớm đến hai giờ trưa. Gần trưa, sau khi sửa xong bài của hai trang nhất và trang tư tôi phải chạy đi ăn sơ

sơ thêm một cái gì và uống một ly nước nữa hết một đồng tổng cộng “buổi ăn trưa lót dạ” này cũng mất bốn đồng có khi hơn nữa là đằng khác. Như vậy, số tiền mười đồng mỗi ngày của tôi coi như hết xoắn ! Buổi trưa làm việc xong, lẽ dĩ nhiên tôi phải cuốc bộ về nhà vì không có tiền đi xe buýt. Trưa nào tôi về đến nhà cũng mệt đừ người. Tuy nhiên để dấu Khánh, tôi vẫn làm ra vẻ thản nhiên, không để lộ vẻ uể oải, mệt nhọc để cho Khánh được yên lòng.

Mỗi ngày, chúng tôi chỉ ngồi ăn cơm chung với nhau vào buổi cơm chiều. Sau khi đi làm về, tôi ngủ cho đến năm giờ và Khánh đánh thức tôi dậy để ăn cơm rồi hai đứa cùng vào nhà thương thăm bà Cả, khoảng chín giờ, tôi trở về nhà một mình vì Khánh phải ở lại ban đêm để săn sóc mẹ.

Mặc dù cực khổ nhưng quãng thời gian này dù sao đối với tôi cũng là «những ngày thần tiên» hiếm có. Những lúc rỗi, bệnh tình bà có vẻ thuyên giảm, chúng tôi ngồi gần bên nhau bàn tính đến chuyện tương lai. Khánh bảo tôi :

Khi nào mẹ khỏi bệnh, chúng mình đưa mẹ về nhà rồi em sẽ đi buôn bán thêm cái gì hoặc kiếm việc gì làm để phụ thêm cho gia đình.

Tôi cười :

— Hay là chúng mình lại... trở về Cái Sắn lập nghiệp?

Không hiểu Khánh có biểu đồng tình với tôi về ý kiến này hay không ? Và câu nói của tôi thật tình chỉ là

một câu nói đùa. Nhưng mỗi lần như vậy, ánh mắt của Khánh long lanh lộ đầy vẻ tin tưởng nhìn tôi, tôi biết Khánh rất muốn về Cái Sắn để ở, để sống với vườn rau, ao cá với những người dân quê chất phác. Những lúc như vậy tôi lại càng cảm thấy thương Khánh vô cùng. Khánh đã lớn, đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp—vô cùng xinh đẹp là đằng khác—nhưng khuôn mặt của Khánh vẫn còn đượm những nét ngây thơ hồn nhiên.

Khánh không chút đòi hỏi phân bì hoặc so sánh mặc dù chúng tôi lên Saigon đã mấy tháng được và nhìn Khánh ít có ai ngờ được Khánh là một cô gái miền quê.

Thấy Khánh chỉ có mấy bộ quần áo cũ để thay đổi, một bữa đầu tháng, vừa lãnh lương xong, tôi bảo Khánh:

— Hôm nay anh dẫn em đi mua một ít vải thật đẹp.

Khánh tròn mắt nhìn tôi kinh ngạc :

— Để làm gì vậy anh ?

— May áo...

Khánh nhìn tôi, gật đầu

Đề may áo cho anh hả ? Ừ em thấy mấy cái áo của anh cũng đã sờn cả vai rồi, cả cái cổ áo cũng đã rách, nên may thêm mấy cái áo mới để đi làm.

Tôi lắc đầu

— Không, may cho em kia, áo của anh còn mặc được.

Khánh dấy nẩy lên:

— Trời ơi! Em thì làm gì mà phải may thêm áo cho

tốn tiền ? Em có khi nào đi đến đâu đâu mà phải cần có quần áo đẹp ?

Tôi phì cười

— Em trẻ con vừa vừa chứ, ở trên này ăn mặc như vậy hoài đâu có được người ta cười cho đấy.

Khánh vẫn quả quyết

— Kệ ! Ai cười thì cười miễn anh không cười là được rồi.

Tôi nghiêm mặt bảo Khánh :

— Này đừng có nói bài bây nhé, em là chúa hay nói bài bây không ai bằng...

Sau đó, tôi phải hết sức thuyết phục Khánh mới chịu may thêm hai bộ quần áo mới và một chiếc áo dài.

Có lẽ đó là chiếc áo dài đầu tiên trong đời Khánh.

Nhìn Khánh mặc chiếc áo dài màu tím hoa cà, tôi có cảm tưởng như Khánh không còn là Khánh của tôi nữa. Mái tóc dài óng ả kẹp buông lơ lửng ngang lưng cùng với nước da trắng mịn màng, đôi môi hình trái tim đỏ chót và hàm răng trắng đều, Khánh mang một nét đẹp vừa lộng lẫy, vừa hiền dịu. Một nét đẹp ngây thơ, học trò và tinh khiết.

Khánh thấy tôi nhìn Khánh với một vẻ như si mê ngây dại, hai gò má Khánh vụt đỏ bừng. Khánh quay đi chỗ khác cười khúc khích rồi hỏi tôi

— Sao anh nhìn em như vậy, em mặc áo dài trông không hợp phải không anh ?

Tôi lắc đầu, nói với Khánh hết sức thành thật

— Không, em có biết... em đẹp lắm không ? Đẹp vô cùng !

Khánh cười

— Đẹp ! Đẹp như cái tếp kho tương hay cái tếp kho cà ?

Tôi cũng cười

— Cả hai.

Hai đứa nhìn nhau cùng cười. Trong ánh mắt của chúng tôi trao cho nhau lúc đó, tôi nghĩ rằng chúng tôi không phải nói với nhau thêm một câu nào nữa, hai đứa cũng đã hiểu được ý nghĩ của nhau.

Nhờ bác sĩ hết sức tận tâm và có thuốc men đầy đủ gần hai tháng sau, bệnh tình của bà Cả đã có vẻ thuyên giảm rất nhiều.

Da mặt bà đã có sắc hồng, bà đã ăn được cơm và đi lại chút đỉnh, khỏi cần phải có người dìu.

Theo lời khuyên của bác sĩ, chúng tôi đưa bà Cả về nhà để tiện việc săn sóc, thuốc men của bà Cả đã có bác sĩ cho toa mua để uống và mời y tá hằng ngày lại thăm.

Bà Cả thấy tôi làm việc cả có vẻ lao lực quá, dường như bà thấy tôi gầy sút hẳn đi, bà bảo tôi

— Hoàng ạ, con đừng cố thức khuya dậy sớm quí nhờ lại ngã xuống ốm như mẹ nữa thì chết !

Từ ngày lên Saigon, bà Cả đã «vứt» bỏ tiếng «Cậu Hoàng» và thân mật gọi tôi bằng tiếng con như mỗi khi bà dùng đề gọi Khánh. Tôi cũng vậy, tôi không gọi bà bằng bác nữa mà gọi bằng mẹ. Dưới mắt bà Cả tôi kẻ như đã là con rể, là chồng của Khánh. Chỉ có điều chưa có hoàn cảnh thuận tiện để bà công bố ý nghĩ đó mà thôi.

Khánh cũng vậy, mỗi lần thấy tôi đi làm về, mặt mày phờ phạc, Khánh lo lắng nhìn tôi hỏi :

— Anh có mệt lắm không anh. Sao em... lo cho anh quá.

Mệt thì tôi có mệt thật, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt của Khánh và vừa nghe Khánh hỏi dường như cơn mệt của tôi bị tiêu tan ngay. Tôi nhìn Khánh rồi mỉm cười thật mãn nguyện, thật khoan khoái.

Một buổi tối, Khánh bỗng bảo tôi

— Anh ạ, nhà mình còn dư ít tiền, sao anh không mua lấy một cái xe đạp để đi làm có phải khoẻ hơn không ? Buổi sáng anh đỡ phải dậy sớm, trưa về cũng đỡ phải cực khổ.

Tôi cũng đã có ý định muốn mua một cái xe đạp để đi làm từ lâu. Nhưng, lương của tôi tháng nào hết gọn tháng đó nên chưa biết xoay tiền ở đâu ra để mua. Nghe Khánh nói vậy, tôi ngạc nhiên hỏi Khánh

— Nhưng. . nhà mình làm gì có tiền dư ?

Khánh mỉm cười nhìn tôi :

— Có chứ sao lại không ?

— Tiền ở đâu mà em nói có dư ?

— Thì mỗi tháng tiền anh đưa em, em dành dụm lại chút đỉnh, với lại còn gần hai ngàn tiền ở dưới Cái sắn em đem lên đã phải tiêu đến đâu.

Mãi đến lúc đó, tôi mới nhớ là còn số tiền đó. Tôi mừng rỡ kêu lên

— Ờ nhỉ !

Khánh dục đã

— Mua nhé ? Anh nhé ? Chủ nhật này anh đi mua đi ! Có xe đạp rồi, bữa nào rảnh, anh về sớm, đèo em đi Saigon chơi xem phố một bữa cho biết.

Tôi nhìn Khánh — nhìn vẻ mặt hớn hở của Khánh — tôi cảm thấy thương Khánh vô cùng. Từ ngày lên Saigon đến nay đã gần năm tháng trời, Khánh chỉ biết đi một con đường Phan thanh Giản, nhà thương Bình Dân đường Nguyễn đình Chiểu và chợ Tân định. Tôi bảo Khánh :

— Ừ mua thì mua, đề rồi anh sẽ tập cho em đi luôn.

Khánh nhìn tôi nói như khoe khoang

— Này, anh chê em nhà quê vừa chứ ? Em biết đi xe đạp rồi chứ không phải không đâu

Tôi ngạc nhiên nhìn Khánh

— Em biết đi xe đạp ?

Khánh gật đầu, cười thích thú :

— Chứ sao, ghê không ?

— Giỏi nhỉ ? Em tập đi hồi nào vậy ?

— Hồi ở dưới Cái Sắn ấy. Con bạn của em ở nhà bên cạnh, bố nó có một chiếc xe đạp, chiều hai đứa đem xe ra, đứa nọ đỡ tập cho đứa kia đi, em đi xe đạp giỏi lắm chứ anh đừng có chê em. Em lái được cả một tay nữa kìa.

Nhìn những nét ngây thơ của Khánh, nghe Khánh nói chuyện ít ai nghĩ rằng Khánh là một thiếu nữ ở lứa tuổi hai mươi.

Từ ngày có xe đạp, lâu lâu tôi lại chở Khánh đi chơi. Tôi đưa Khánh đi xem ciné, xem Kim Chung, đi ăn kem và đi dạo phố. Cuộc sống của chúng tôi thật hồn nhiên bình thản như giòng nước trôi lững lờ. Bệnh tình của bà Cả vẫn ngày một khả quan.

Những chiều thứ bảy rảnh rỗi, tôi đưa Khánh đi dạo phố lúc về trời chập choạng tối, chúng tôi đi bộ, hai đứa sóng vai nhau đi dưới những hàng me ngập lá vàng của con đường Tú Xương đề về nhà.

Con đường Tú Xương ở Saigon và con đường Trường Thi ở Hà Nội, có lẽ là hai con đường nhiều kỷ niệm nhất của tôi và Khánh. Đường Trường Thi Hà Nội đánh dấu buổi đi chơi đầu tiên của chúng tôi. Hai đứa nói dối nhà đi học để đi chơi bờ hồ. Đường Tú Xương thì thơ mộng hơn, chúng tôi không còn phải nói dối ai cả, tự do đi bên nhau. Những buổi chiều thật trong, thật mát, thật đẹp, thật thơ mộng, chúng tôi đi hết con đường

Tình lộ tôi đã tự đặt thềm cho con đường T. Xương, cái tên thơ mộng đó—lại quay trở lại và Khánh khe khẽ hát bên vai tôi. Khánh hát thật hay nhưng chỉ hát cho một mình tôi nghe mà thôi. Những bài hát phải nhiều Khánh đều thuộc khi nghe qua làn sóng điện của chiếc radio cũ xi ở nhà. Bài mà Khánh hát hay nhất có lẽ là bài «Khú chất ân tình»...

Nếu lúc đó, số lương của tôi độ bốn ngàn, nếu mẹ Khánh khỏi hẳn bệnh, có lẽ chúng tôi đã chính thức lấy nhau.

Chỉ có một điều, kể cũng hơi lạ, trong những lúc hai đứa cảm thấy thương nhau, mến nhau, chúng tôi chỉ nói với nhau bằng ánh mắt. Những ánh mắt thật âu yếm, thật triu mến, chúng tôi chưa bao giờ dám nói với nhau một tiếng «YÊU», mặc dầu hai đứa cùng hiểu rằng hai đứa đã yêu nhau, yêu nhau từ lâu lắm rồi.

Ngày bệnh tình bà Cả bắt đầu bước sang giai đoạn khả quan, nghĩa là gần như khỏi hẳn thì Khánh cũng đã gần hết vẻ «quê» của một cô gái nhà quê. Một hôm, tôi vừa đi làm về, Khánh đơn đả bảo tôi

— Em có một chuyện này vui lắm, lát nữa, em mới nói cho anh nghe.

Tôi mỉm cười

— Thì chuyện mẹ nói về «việc hai đứa chúng mình» chứ gì ?

Gương mặt của Khánh đỏ hồng lên. Ánh mắt của Khánh sáng long lanh, Khánh ngáy yêu tôi

— Anh thì chuyên môn vậy không à ! Chuyện này... là chuyện khác chứ không phải chuyện đó đâu.

Cho đến khi ngồi vào mâm cơm, Khánh mới cho tôi biết là Khánh có ý định đi học may để kiếm tiền giúp thêm cho gia đình và Khánh đã xin học may ở hiệu may ngay ngoài đầu ngõ. Sau khi Khánh nói cho tôi biết xong, Bà Cả cũng nói xen vào

— Cái Khánh nó lớn rồi, phải cho nó biết một nghề gì chứ, không lẽ ăn rồi ở không mãi như thế này coi sao được.

Thấy tôi có vẻ chấp thuận việc đi học may, Khánh mừng lắm. Khánh cười bảo tôi

— Mai mốt, quần áo của anh em sẽ may được hết, rồi mình để dành tiền mua lấy một cái máy may, em đi lãnh vải về may hoặc may đồ con nít bán lại cho các sạp ở ngoài chợ, như thế tiện lắm. Với lại em đã hỏi thăm rồi, họ bán coi bô đắt hàng lắm.

Khánh đi học may được gần một tháng thì bà Cả ngã bệnh trở lại ! Lần này, thật bất ngờ, không những bà bị thổ huyết trở lại mà còn bị bệnh thủng nữa. Hai bắp chân và mặt bà phù lên như bị mọng nước.

Bác sĩ giải thích cho tôi biết là bệnh của bà Cả lần trước chưa được coi là khỏi hẳn mà chỉ là thời kỳ không bị hoành hành. Nhìn vẻ mặt bi quan của vị y sĩ, tôi đoán có lẽ lần này bệnh của bà bộc phát nặng lắm.

Mà lần này bà Cả đau nặng thật ! Nặng gấp mấy lần trước Bà thổ huyết liên miên và hôn mê suốt ngày đêm, chỉ lâu lâu mới tỉnh một chút.

Khánh phải ngưng ngay việc đi học may, còn tôi, ngoài giờ đi làm, tôi cũng luôn luôn túc trực bên cạnh giường bệnh đề cùng Khánh săn sóc bà Cả.

Những ngày đầu tiên khi bà Cả lâm bệnh trở lại chúng tôi tiêu tiền như nước. hết toa thuốc này lại đến toa thuốc khác, có ngày mua thuốc mất cả mấy trăm. Bao nhiêu số tiền đề dành dụm chỉ trong vòng chưa đầy một tháng trời chúng tôi đã tiêu hết sạch, không còn dư lấy một đồng.

Qua tháng thứ hai thì chúng tôi bắt đầu khò sở vì đồng tiền. Tôi đã phải làm đơn vay trước ở tòa báo nửa tháng lương nhưng rồi mấy ngày sau số tiền đó cũng hết nhãn.

Mới đầu tôi và Khánh cùng cố tránh nói với nhau về chuyện tiền nong. Nhưng cuối cùng, thực tế phũ phàng vẫn bắt chúng tôi phải bàn với nhau về sự thật đau lòng đó.

Tôi bảo Khánh :

— Tiền là cần, mà nhất là mẹ đang đau nặng, không có tiền để mua thuốc thì nguy hiểm lắm, thôi anh bán cái xe đạp đi làm bằng xe buýt như cũ cũng được chứ gì.

Khánh phản đối

— Đừng anh ạ, anh mà bán rồi là không thể nào mua lại được. Anh lại cần phải có xe để đi...

Chúng tôi cứ bàn cãi với nhau mãi về vụ nên hay không nên bán chiếc xe đạp. Chiều hôm đó tôi định đem xe đạp đi bán, Khánh chợt vui vẻ bảo tôi :

— Thôi, anh khỏi tính bán xe nữa, em có tiền rồi.

Khánh vừa nói, vừa đưa ra trước mặt tôi một xấp bạc mới tinh.

Tôi kinh ngạc hỏi Khánh :

— Tiền ? Mà em lấy ở đâu ra vậy ?

Khánh ngập ngừng một hồi mới đáp

— Dạ, em vay.

Tôi kêu lên :

— Em vay ? Mà vay của ai ? Ở đâu ? Ai quen em mà cho vay ?

Khánh khẽ thì thầm :

— Anh nói khẽ chứ làm gì mà la lớn vậy ? Cái chị Vân ở bên hiệu may trước ngõ nhà mình ấy, coi vậy mà chị ấy tốt ghê.

Vân là cô gái con ông chủ tiệm may mà Khánh đã xin học may hồi tháng trước đây. Tôi đã hiểu một phần nào. Tôi hạ thấp giọng hỏi Khánh :

— Thì ra cái cô Vân ấy cho em vay ?

Khánh gật đầu

— Vâng, nghe em than túng, chị ấy đưa cho em vay hai ngàn để tiêu đỡ. Hồi trưa này, chị ấy cũng mới đi theo em vào nhà thương thăm mẹ.

Ngừng một chút Khánh tiếp :

— Anh biết không ? Chị Vân còn hứa sẽ đưa em đi làm nữa.

Tôi cau mày tỏ vẻ thắc mắc. Khánh giải thích :

— Thật đấy mà anh. Chị ấy tốt lắm. Chị ấy bảo nếu em muốn đi làm chị ấy sẽ giới thiệu cho.

Tôi nhìn Khánh phân vân

— Nhưng .. đi làm gì mới được cơ chứ ?

Khánh lắc đầu

— Em cũng chưa được biết rõ nữa, nhưng nghe nói hình như chị ấy đang làm ở một phòng trà nào đó. Chị ấy ngồi thu tiền anh ạ.

Thấy tôi có vẻ không được vui. Khánh an ủi tôi

— Anh đi làm một mình vất vả quá, đề em xem nếu chị ấy giới thiệu được một việc gì vừa với sức em làm thì em cũng tính đi làm thêm để có tiền phụ vào trong việc chi tiêu gia đình với anh.

Thấy Khánh nói có lý, nhưng tôi vẫn do dự :

— Nhưng... ai sẽ săn sóc mẹ nếu em cũng đi làm ?

— Thì,.. như vậy mới khó, nhưng theo chị Vân

nói, chị ấy có thể xin cho em đi làm một buổi thôi. Làm một buổi thì ít lương, nhưng thà ít còn hơn không có phải không anh ?

Nguyên buổi tối hôm đó tôi nằm trần trọc suy nghĩ về việc Khánh sẽ đi làm. Càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy mình bất lực trong vấn đề này. Gia đình hiện đang cần nhiều tiền. Bệnh tình bà Cả cần phải có nhiều thuốc mà toàn là những thứ thuốc thật đắt tiền !

Phải có đủ thuốc may ra bà Cả mới qua khỏi được. Số tiền cần đó, tôi liệu sức, tôi không thể nào kiếm đủ ! Hai ngàn đồng bạc nợ mà Khánh vừa cho tôi biết đó, tôi đang tự hỏi không biết sẽ phải lấy tiền ở đâu để trả ?

Chiều hôm sau trong lúc dọn cơm cho tôi ăn, Khánh nói như khoe với tôi

— Chị Vân xin việc làm cho em được rồi đấy anh ạ.

Tôi trầm ngâm nhìn Khánh :

— Nhưng việc gì vậy em ? Và làm ở đâu ?

Khánh vẫn không dấu được vẻ hớn hởi vì chuyện sắp có việc làm. Khánh cười thật tươi :

— Thì ở phòng trà của chị ấy chứ còn làm ở đâu ?

Tôi kêu lên :

— Em cũng ngồi thu tiền như chị ấy ?

Khánh bấu môi :

— Làm gì mà được oai vậy ? Chị ấy xin cho em cái chân... chạy bàn với lại tính tiền. Anh biết không ? Mỗi ngày chỉ phải làm từ bảy giờ chiều đến mười một giờ đêm mà lương tháng những ba ngàn rưỡi ! Chị ấy còn bảo nếu mai mốt em làm quen việc lương còn có thể tăng hơn nữa ! Thật may quá phải không anh ?

Thấy gương mặt của tôi có vẻ không được vui. Khánh ngạc nhiên nhìn tôi, Khánh khẽ cất tiếng hỏi giọng lo lắng :

— Anh... anh làm sao vậy ?

Tôi cố gượng mỉm cười

— Ờ... không có gì đâu em ?

Thật ra, lúc đó trong lòng tôi buồn vô cùng. Có một cái gì lo lắng vẫn vờ đang len lén nhen nhúm trong lòng tôi. Dường như Khánh hiểu và đoán được sự lo lắng đó của tôi. Khánh nhìn tôi mỉm cười :

— Em đã lớn rồi chứ còn nhỏ nhít gì nữa đâu mà anh cứ lo cho em một cách vờ vờ như vậy ?

Tôi lắc đầu :

— Không, anh có lo gì đâu ? Ừ, dù sao thì em cũng đã lớn rồi...

Câu nói của tôi lúc đó là một câu có ý hờn mát với Khánh. Nhưng rồi tôi nghĩ lại ngay, tôi thấy sự giận dỗi của tôi đối với Khánh thật hết sức vô lý. Sở dĩ Khánh

phải đi làm là vì cần phải có tiền, mà tôi thì không thể nào kiếm ra được số tiền cần phải có để chi tiêu hằng tháng trong lúc đó. Nghĩ như vậy rồi, đột nhiên tôi bỗng cảm thấy thương Khánh vô cùng. Một người con gái đẹp như Khánh lẽ ra không phải đi làm những công việc hạ tiện như việc «chạy bàn» mà Khánh sắp sửa sẽ phải làm ! Tôi càng nghĩ, càng cảm thấy xót xa và tủi thẹn với chính mình. Tôi bất tài, tôi không bảo đảm nổi cho Khánh một tương lai, dù chỉ là một tương lai tối thiểu, khiêm nhượng.

Buổi chiều thấy Khánh sửa soạn đốt than để ủi chiếc áo dài độc nhất để buổi tối mặc đi làm, tôi bảo Khánh

— Tối anh sẽ đưa em đi làm, khuya anh sẽ đi đón em về...

Khánh nhìn tôi có vẻ phân vân

— Dạ... Dạ... Nhưng... tối nay thì em phải đi với chị Vân để chị ấy còn giới thiệu em với ông chủ của chị ấy. Chị ấy sang ghê, đi làm bằng xe taxi thuê tháng đấy anh ạ.

Tôi khẽ cau mày nhìn Khánh

— Nhưng... anh cũng phải biết em làm ở đâu chứ ?

Khánh trả lời thật ngoan

— Vâng, vậy tối mai anh sẽ đưa em đi làm nhé !

Thực ra, lúc đó, tôi cũng không hiểu sao tôi lại có

về khó chịu và hậm hực về việc Khánh đi làm. Trong khi trên thực tế, nếu Khánh có việc làm tức là Khánh đã gھẻ vai chia với tôi phân nửa gánh nặng của gia đình, nhờ vậy, tôi đỡ lo lắng về chuyện tiền nong và nhất là mỗi ngày, khi nhìn lên «măng xết» của tờ báo để sửa nhích thêm lên một ngày tôi đỡ phải có cảm giác ngày một «sao chưa đến cuối tháng» ?

Mãi sau này, khi lòng tôi hoàn toàn bình thản và thảnh thoả những chuyện cũ lần lượt phớt qua trong trí nhớ của tôi như những trang sách kỷ niệm trong tập «lưu bút ngày xanh» của một cậu học trò, tôi mới biết lúc đó, nếu tôi có ý không hài lòng về việc Khánh đi làm, thật ra, chỉ vì tôi đã bị mặc cảm, kể từ khi Khánh đi làm, tôi không còn là kẻ độc nhất kiếm ra tiền trong gia đình, cùng với cái cái mặc cảm tôi tự cho tôi là một gã con trai bất tài, không bảo vệ nổi một cái gia đình nhỏ bé.

Đêm đầu tiên Khánh đi làm, tôi thức đợi Khánh thật khuya, đến mãi gần một giờ khuya, Khánh mới về.

Mọi đêm, tôi đi ngủ thật sớm để sáng dậy đi làm sớm, nhưng không hiểu sao, đêm hôm đó tôi không thể nào ngủ được. Tôi ngồi mở mắt thao láo nhìn chiếc bóng đèn tỏa ánh sáng vàng vọt. Tôi đã toan đi ngủ mấy lần nhưng tôi tự biết tôi không thể nào đánh lừa nổi tôi. Thà ngồi đợi như thế này còn hơn là nằm trần trọc. Tôi cố không nhìn vào hai chiếc kim của chiếc đồng hồ báo thức để trên mặt bàn, tôi cũng nhất định nhủ thầm là sẽ không sốt ruột, không chờ đợi gì cả, và cũng nhất định không thêm nhớ đến giờ Khánh về nữa !

Mặc cho tự tôi khuyên nhủ tôi, nhưng tự trong tận đáy tiềm thức tôi, hình như nó vẫn hành động một cách khác và trái với tất cả những gì tôi muốn, tôi nghĩ... Một bước chân đi, một tiếng động lạch cạch nhỏ cũng làm cho tôi giật mình dỗi ánh mắt ra phía cửa. Tôi đã bị hồi hộp hão và "tẽn tò" một mình không biết bao nhiêu lần, mặc dù lúc đó, kim đồng hồ chỉ chưa đầy mười một giờ... Cái thời gian mà chắc chắn chưa phải là thời gian của tiếng chân Khánh vang rộn trong con ngõ cụt để bước vào nhà.

Vậy mà tôi vẫn cứ chờ đợi... !

Trong khoảng thời gian im vắng đó, mỗi tiếng động lạ tai vang lên tôi lại nín thở để nghe ngóng, tôi chỉ hy vọng tiếng nói quen thuộc và thân yêu của Khánh vang lên «Anh ơi, mở cửa cho em với» tôi chờ tiếng nói đó, chờ biết bao nhiêu giờ, bao nhiêu phút, và rồi cả bao nhiêu giây, bao nhiêu... bao nhiêu...

Tôi cũng không biết trong khoảng thời gian chờ đợi đó tôi đã thở dài tất cả bao nhiêu lần !

Tôi thở dài, rồi chắt lưỡi. Tôi cười nhạt, tôi tự cay đắng một mình tôi. Chưa bao bao giờ tôi cảm thấy tôi bất lực bằng lúc đó.

Nhưng rồi tôi lại tự an ủi tôi «Ừ thì Khánh xin đi làm đi sao ? Đi chết ai ? Dễ thương ai đi làm cũng, lấy cả sao»

Nhưng đó chỉ là một lập luận để tôi tự an ủi tôi, tự nà cho tâm hồn tôi bớt rời rã, vì chỉ vài phút sau, tôi,

lại tự hiểu ngay : Tất cả những gì đang xảy ra lúc đó đối với tôi đều bình thường và cũng đều... bất thường. Nó ở ngoài tầm kiểm soát của tôi. Nó là định mệnh chứ không còn phải là những điều mà tôi muốn !

Và rồi, tôi lặng lẽ ngồi lắng tai chờ nghe tiếng chân Khánh trở về.

Mãi cho đến khi nghe tiếng nói quen thuộc của Khánh vang lên : « Anh ơi, mở cửa cho em, anh ngủ rồi đấy à ? » Tôi cảm thấy như tâm hồn tôi, tứ chi của tôi gần như bị rời rã hoàn toàn, nhưng đồng thời, bao nhiêu buồn phiền, hờn giận, bức tức đang tích lũy ở trong tôi cũng bỗng như tiêu tan tất cả. Thần kinh của tôi lúc đó như một sợi giây đàn được lên quá thẳng, hoặc sẽ đứt một tiếng « phùng » hoặc sẽ nhão ra, không còn dùng được nữa ! Và tôi vụt bật dậy như một chiếc lò xo.

Tôi chạy ra kéo chiếc then cài cửa. Rõ ràng là tôi còn nhớ rõ bàn tay của tôi lúc đó hơi run — Tại sao tay của tôi lại phải run ? Khánh hiện ra ở khung cửa quen thuộc đó, dưới ánh đèn vàng...

Khánh nhìn tôi mỉm cười, nụ cười thật tươi và thật... lạ

— Anh chưa đi ngủ à ?

— Chưa !

Khánh bước vào nhà, rõ ràng là Khánh có một vẻ mặt vui vẻ khác thường. Hình như Khánh không buồn chú ý đến vẻ mong chờ Khánh của tôi.

Khánh bước vào bên trong thay áo. Hồi lâu Khánh trở ra. Khánh thản nhiên hỏi tôi

— Anh thức chờ em đó à ?

Tôi đáp cộc lốc

— Không.

Khánh kinh ngạc nhìn tôi :

— Vậy chứ làm sao anh chưa đi ngủ ?

— Tại bữa nay không hiểu tại sao không ngủ được ?

Khánh đã sửa soạn chăn màn cho tôi. Hai đứa chúng tôi một đứa ngủ trên giường, một đứa ngủ dưới sàn nhà. Người ngủ dưới sàn nhà là tôi. Khánh vẫn nói chuyện hết sức thản nhiên :

— Em đãng trí quá, kể từ mai trước khi đi làm em phải sửa soạn mắc màn cho anh trước mới được.

Tự nhiên, tôi giận sôi lên. Tôi thức, tôi mỗi mồn đợi Khánh mà lúc về Khánh lại có thể vô tình với tôi được như thế sao ? Tôi hỏi Khánh với giọng thật lạnh lùng

— Chắc em đi làm vui lắm hả ?

Khánh cười

— Vui cái gì. Nhưng em mừng vì có việc làm thì có. May quá anh ạ, vừa được chị Vân giới thiệu, ông quản lý nhận cho em làm ngay.

Tôi hỏi Khánh, giọng thật nghiêm

— Em vẫn chưa nói cho anh biết, em đi làm ở đâu?

Khánh nhìn tôi cười

— Dạ thì em đang định nói với anh đây. Gớm cái phòng trà ấy đông khách quá anh à. Mười hai giờ đêm rồi mà vẫn chưa hết khách. Mà rồi em lại quên, cái phòng trà gì anh nhỉ ? Em chỉ nhớ là ở đường Bùi Viện.

Khánh ngáp dài rồi chui vào mùng :

— Thôi đi ngủ đi anh. Em buồn ngủ rồi. Anh không chịu đi ngủ đi, thức khuya quá làm sao sáng mai anh đi làm, à, sáng anh đưa em lại nhà thương thăm mẹ luôn nhé ?

— Ừ.

Khánh ngủ thật ngon ngay sau đó.

Tôi cũng chui vào trong mùng, tôi cố nằm thật yên, không trăn trọc. Mắt tôi nhìn sững lên đỉnh mùng. Tôi không hiểu tại sao lòng tôi nặng trĩu những suy tư.

Khánh đi làm thì đâu có gì mà phải lo như vậy ? Phải bức mình, phải khổ sở như vậy ? Tôi trách tôi, tự an ủi tôi, nhưng nỗi suy tư, bức bối vẫn ở nguyên trong lòng tôi và càng làm cho tôi bức bối nhiều hơn.

Ngủ không được, tôi ngồi dậy bật đèn, qua ánh đèn, tôi thấy Khánh nằm ngủ bình thản, yên lành, đôi môi hình như đang mỉm một nụ cười hồn nhiên. Khánh ngây thơ quá, vô tư quá. Người con gái kết chặt cuộc đời với tôi từ khi tôi lên bảy tuổi. Bây giờ, Khánh nằm đây, trong một giấc ngủ thiên thần, vô tư, Khánh vẫn là của

tôi, hoàn toàn là của tôi, vậy thì làm sao tôi phải ưu tư lo lắng.

Nhưng rồi mặc cho tôi tự biện bác, nỗi bức bối buồn phiền vẫn còn nguyên ở trong tôi .. Suốt đêm hôm đó, tôi không làm sao ngủ được.

Mãi cho đến gần sáng, mệt quá, tôi mới thiếp đi trong một cơn mơ chập chờn... nặng nhọc.

Trong cơn mê hoảng, nặng nhọc đó bên tai tôi bỗng văng vẳng có tiếng gọi của Khánh

— Anh Hoàng, Anh Hoàng.

Tôi chống tay ngồi dậy. Đầu tôi nặng như búa bõ, mắt tôi hoa lên cùng với những hoa đèn lung linh. Trong cái lung linh đó, một khuôn mặt diễm ảo, đẹp như một nàng tiên nữ trong các truyện cổ tích đang nhìn tôi với một vẻ hết sức âu yếm tha thiết. Khuôn mặt đó là khuôn mặt của Khánh.

Người con gái có nhiều nét đẹp, đẹp nhờ son phấn đẹp, nhờ quần áo diễm trang. Nhưng muốn biết người con gái đó có thật đẹp hay không ta cần phải được ngắm cô gái đó lúc cô ta vừa tắm xong hoặc khi vừa mới ngủ dậy.

Vì những lúc đó là lúc gương mặt thật của nàng mới hiện ra nguyên hình, không chút dấu diễm. Gương mặt diễm ảo đó làm cho tim óc tôi tỉnh táo lại được một phần nào. Tôi hỏi Khánh :

— Máy giờ rồi em ?

— Dạ, gần năm giờ.

— Em sửa soạn vào nhà thương thăm mẹ đó à ?

— Dạ.

Những tiếng dạ của Khánh thật thanh thoát, thật ngọt, hiền.

Tôi nghĩ thầm : Tiếng dạ đó là tiếng dạ Khánh dành cho riêng tôi, cả đời tôi sẽ mãi mãi được nghe tiếng dạ đó của Khánh và chỉ một mình tôi mới được nghe tiếng dạ có âm hưởng của sự nửa như phục tùng nửa như nũng nịu đó của Khánh mà thôi.

Mỗi khi nói chuyện với mẹ, Khánh cũng dạ nhưng tiếng dạ đó lại có một âm hưởng khác không như tiếng dạ Khánh dạ với tôi, mỗi khi hai đứa nói chuyện với nhau.

Tôi bảo Khánh :

— Đề anh đưa em đi

Buổi sáng hôm đó, khi Khánh ngồi đằng sau yên chiếc xe đạp của tôi để tôi chở Khánh vào nhà thương thăm bà Cả. Gió ban mai cùng với bầu không khí trong lành buổi sáng làm cho lòng tôi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái một cách lạ thường và tâm hồn của tôi bỗng nhẹ lâng lâng không một chút phiền muộn, ưu tư. Tâm trạng của tôi lúc đó đúng là tâm trạng của một gã con trai hết hờn, hết giận sau những nỗi hờn giận vu vơ...

Trên bầu trời cao và trong vài ngôi sao khuya hazy còn lấp lánh chưa kịp lặn. Gió thổi thật nhẹ, như mơn trên làn da, vài sợi tóc của Khánh lòa xòa bay theo chiều

gió cọ nhẹ vào má, vào gáy tôi, Khánh ngồi sát bên tôi, đầu Khánh nghiêng nghiêng trên vai tôi.. hơi thở của Khánh thật thơm tho, thật ấm.

Tôi bảo Khánh :

— Chúng mình đi kiếm cái gì ăn đã rồi hãy vào nhà thương cũng được em ạ, hãy còn sớm lắm.

— Dạ tùy anh.

Tôi đưa Khánh lại một xe phở ở đầu đường Hai bà Trưng xe phở bán thật sớm lúc tôi và Khánh lại đã thấy có khách ngồi ăn và nồi nước dùng đang bốc hơi nghi ngút.

Trong khi ngồi ăn phở tôi hỏi Khánh :

— Tối nay em cũng đi làm đấy chứ ?

Khánh gật đầu

— Vâng, phải làm cả tuần lễ anh ạ, thứ bảy, chủ nhật cũng không được nghỉ ngày nào.

Tôi nhìn Khánh tư lự :

— Cực quá em nhỉ. ?

Khánh cười :

— Thì phải tập cho nó quen đi chứ anh!

Tôi cũng cười

— Thôi được, từ nay mỗi tối anh sẽ đưa em đi làm và khuya anh sẽ đi đón em về.

Tôi nhận thấy ánh mắt của Khánh sáng rực lên

nhưng rồi Khánh lại tỏ vẻ ngại ngùng. Khánh dụt dụt hỏi tôi :

— Nhưng.. liệu như thế có tiện không anh ?

Tôi kêu lên

— Ở kia, em nói gì vậy ? Sao lại không tiện ?

Khánh vội vã nói

— Em chỉ sợ, mỗi ngày phải đưa đón em như vậy, anh mệt anh ốm hoặc anh đi làm không nổi đó thôi.

Tôi nói với vẻ quả quyết :

— Không, em đừng lo, anh khỏe như trâu ấy mà.

oOo

Khánh làm trong một phòng trà ở đường Bùi-Viện. Tôi chưa vào trong phòng trà đó một lần nào, nhưng qua lời Khánh kể lại, tôi biết có lẽ khách hàng của phòng trà «ái mộ» nàng lắm. Khánh bảo họ kỳ ghê anh ạ, năm chị chứ đâu phải một mình em, vậy mà họ cứ chờ em lại họ mới gọi nước, hoặc gọi tính tiền, nhiều khi bức mình thật là bức đó. Bấy nhiêu lời tiết lộ đó của Khánh cũng đủ cho tôi biết Khánh rất «ăn khách».

Tôi đưa đón Khánh được đúng ba hôm. Buổi tối tôi đưa Khánh đến đường Bùi Viện, nàng xuống xe, nhìn tôi mỉm cười rồi đi bộ lại phòng trà. Chỗ nàng làm việc cách đó một quãng ngắn.

Tôi đạp xe đi long dong hoặc chui vào rạp hát hoặc về nhà nằm khoèo đọc sách đọc báo, hoặc vào nhà thương

nói chuyện lảng nhãng với bà Cả để giết thì giờ. Mười hai giờ kém mười lăm khuya—Nửa đêm—ô! đạp xe lại đứng ở đầu đường để đón Khánh.

Từ chỗ đợi, tôi nghe tiếng nhạc tiếng trống, bập bùng vọng ra hòa cùng với những tiếng la hét thènh một âm thanh hỗn loạn. Tuy từ xa vắng lại, nhưng tôi vẫn cảm thấy ngột ngạt khó chịu.

Bởi vì trong bầu không khí ngột ngạt, ồn ào, ăn chơi đó có sự hiện diện của Khánh.

Thường thường tôi đến chỗ đợi vào khoảng mười hai giờ

Nhưng, hôm nào, ít nhất tôi cũng phải đợi Khánh hơn nửa tiếng đồng hồ. Từ đầu đường Bùi Viện tôi đứng ngó mông về phía phòng trà. Lác đác một vài tốp khách bước ra, trong đám khách đó có những lão già tóc bạc trắng, lẫn lộn những cậu bé con mặt mũi non choẹt tất cả đều có vẻ phồn phơ cười cười nói nói huyên thuyên.

Lẫn lộn trong đám khách đó là những tà áo màu và trong những tà áo màu đó, tôi cố phân biệt để xem có Khánh ở trong đám người vừa bước ra đó không?

Thật ra, hễ Khánh bước ra là tôi nhìn thấy ngay. Nhưng không hiểu tại sao lần nào thấy một tốp khách ra, tôi cũng cứ nhìn chùng vào như để nhận diện.

Hôm nào cũng vậy, Khánh ra sau thì khách đã về khá nhiều. Khánh đi như chạy về phía tôi. Lại gần, Khánh nhìn tôi mỉm cười, vẻ mặt Khánh hình như lộ vẻ ái ngại — Anh chờ em có lâu không? — hoặc anh chờ

em đã lâu chưa ? lâu lắm rồi hả ? — Rồi không đề cho tôi trả lời, Khánh lại phân trần « Gớm hôm nay khách đông quá, thành ra, dẫu có muốn về sớm cũng không được. Em biết anh chờ em ở ngoài này, em càng sốt ruột lắm chứ nhưng cũng phải chờ khách vắng mới dám về kẻo không ông quản lý ông ấy buồn chết.

Những câu nói đó, Khánh nói với tôi sau khi ngồi vào đằng sau yên xe kèm với một câu d. c « đi lẹ đi anh » và tôi lặng lẽ quay đầu xe, cúi khom lưng đạp chiếc xe máy cái cho có trốn đề chờ Khánh về nhà.

Nhiều buổi tối trong lúc đề chờ đến giờ đi rước Khánh, tôi tự nhủ thầm một mình : Tại sao tôi chỉ dám đưa Khánh đến đầu đường và cũng chỉ dám đứng chờ Khánh ở đầu đường ? Tại sao tôi không dám ngang nhiên đến trước cửa phòng trà để đứng đón Khánh. Tại sao tôi không dám quăng chiếc xe ở đâu đó rồi vào phòng trà, gọi một ly cà phê đá ngồi nghe nhạc đề chờ Khánh ? Tại sao ? Tại sao và tại sao ?

Tự tôi, tôi không thể nào trả lời được cho tôi. Tôi đã trốn tránh, không dám nhìn nhận sự thật — Nhưng, từ tận trong một cõi vô thức nào đó, hình như có một tiếng nói văng vẳng đề trả lời cho tôi. « Tại mày nhất, tại mày mặc cảm ! ».

Mà có lẽ đúng như vậy, nhìn những chiếc xe hơi bóng loáng, những chiếc xe Vespa, xe gắn máy và cùng lắm là một chiếc Velo Solex của những gã khách đi chơi đêm, tôi tự cảm thấy chiếc xe đạp cũ của tôi—lâu lâu lại kêu lên cọt kẹt mỗi khi chở nặng hoặc thỉnh

thoảng lại bị tuột xích vì đã quá «nhão» nó...lép vế quá
Đó là cái nguyên cớ tại sao tôi không dám ngang nhiên
chạy lại thẳng trước cửa phòng trà để chờ, để đón
Khánh đi làm về !

Cái công việc đưa đón của tôi kèm theo với những
tự ti mặc cảm xáo trộn trong tâm thức của tôi cứ nhu
vậy kéo dài vừa đúng ba hôm thì tôi đành phải bỏ cuộc

Lý do bỏ cuộc của tôi thật vô cùng giản dị Sức
người có hạn. Sức tôi đâu phải là... sức voi. Chỉ mới có
ba hôm mà người tôi rạc hốc hác hẳn ra! Một sự hốc hác
«bắt buộc» vì tôi bị thiếu ngủ ! Và, vì tôi phải lo nghĩ
buồn phiền quá nhiều !

Hình như Khánh hiểu điều đó. Khánh nhìn tôi với
vẻ lo âu ái ngại. Qua đến tối hôm thứ tư, khi thấy tôi
sửa soạn dắt chiếc xe đạp ra để đưa Khánh đi làm, Khánh
dứt dè nói với tôi

— Anh ạ, em thấy anh mỗi tối phải đưa đón em như
thế này cực anh quá đi mất.

Tôi gượng mỉm cười

— Cái gì mà cực, thì cũng như anh đi... chơi mát
vậy mà

Khánh lờm tôi

— Chơi mát cái gì anh phải thức đến khuya để
đợi giờ đi đón em.

Tôi vẫn quả quyết :

— Không sao đâu em ạ rồi anh sẽ quen,

Tôi thấy Khánh muốn nói với tôi một điều gì. Mãi một hồi lâu sau, Khánh mới hình như cố gắng “đánh bạo” để nói với tôi :

— Thôi có lẽ anh khỏi phải mỗi tối đưa đón em nữa, em...

Tôi kêu lên :

— Nếu vậy, em đi bằng gì ?

Khánh nhìn tôi mỉm cười như để vuốt ve tôi

— Chị Vân chị ấy nói sẽ cho em đi nhờ xe Taxi của chị ấy. Xe chị ấy thuê tháng, có thêm em đi thì cũng chẳng tốn thêm đồng nào.

Tôi nhìn Khánh phân vân

— Nhưng liệu như vậy có phiền chị ấy không ?

Khánh biết là tôi đã có vẻ xiêu lòng nên lắc đầu :

— Không đâu anh ạ. có gì đâu mà phiền ? Với lại chị ấy tốt lắm, anh đừng có ngại.

Tôi ngần ngại một chút rồi tắc lưỡi :

— Ừ thôi được, nếu vậy thì... tùy em.

Tia mắt của Khánh nhìn tôi thật nồng nàn :

— Vâng thôi anh ở nhà em đi làm nhé. Anh đi ngủ tề lấy sức khỏe. Anh phải nghe lời em. Không em giận đấy.

Khánh nói với tôi với giọng nói thật thân mật chan chứa yêu thương, giọng nói như tiếng một cô vợ trẻ ngoan ngoãn nói với chồng « Không em giận đấy » trong âu dọ ầy mới thật âu yếm thật tình tứ làm sao ! Đã ừ lâu rồi, chúng tôi chưa có dịp để giận nhau.

Từ ngày bà Cả ngã bệnh trở lại đến giờ những cơn giận hờn mát đề điểm trang cho tình cảm giữa hai đứa chúng tôi hình như chưa có dịp đề bộc phát. Tôi thêm được hưởng những cơn giận như vậy. Vì có giận thì mới có làm lành và sau mỗi lần làm lành lại với nhau chúng tôi lại có vẻ quyến luyến với nhau nhiều hơn.

Thế là từ đó Khánh đi làm chung với cô Vân hàng xóm tốt bụng mà Khánh thường ca tụng.

Nhờ có Khánh đi làm tiền bạc khá đầy đủ, bà Cả nhờ vậy mà thuốc men không bị thiếu thốn. Bà hoàn toàn bình phục trở lại vào khoảng thời gian hai tháng sau ngày Khánh đi làm.

Trong khoảng thời gian đó tôi thấy Khánh hình như cũng đã biến đổi khá nhiều. Trong khi tôi vẫn ý ạch là một gã thầy cò, sáng năm giờ đạp xe đi ăn xôi, làm việc bù đầu, chiều hơn bốn giờ đạp xe về nhà nằm lăn ta thở, ăn cơm, ngủ, quần áo vài ba bộ quần vải Kaki áo trắng màu cháo lòng có cái xệ vai có cái đã sờn cổ ! Ngược hẳn lại với tôi. Khánh như đã bước một bước dài như một kẻ đi hia bầy dậm. Khánh đã may thêm được mấy chiếc áo dài mới, quần mới, giày dép cũng mới và Khánh đã bắt đầu biết trang điểm.

Càng ngày Khánh càng lộng lẫy hẳn ra, Nhiều khi ngắm Khánh ngồi thoa một lớp phấn mỏng trước khi đi làm tôi phải ngăn người ra: Khánh của tôi đấy ư? Khánh đẹp quá ! Đẹp ! Đẹp thật là đẹp ! Tôi chỉ biết tự nhủ thầm như vậy và ngồi nhìn Khánh với ánh mắt si dại tôn thờ.

Mặc dù đã bước chân vào tuổi trưởng thành, nhưng tôi hoàn toàn là một gã con trai mới lớn—Mít đặc về tất cả mọi vấn đề—trong khi đó, từ sau ngày đi làm một thời gian, Khánh đã tỏ ra trội hơn tôi về tất cả mọi mặt ! Mọi phương diện.

Khánh bắt đầu có khiêu thầm mỹ hơn tôi ! Khi tôi may cho Khánh chiếc áo dài đầu tiên trong đời nàng, hai đứa chúng tôi đã phải bàn cãi nhau cả đến nửa ngày ! May gì Khánh cũng kêu chói quá, sắc sỡ quá ! Bây giờ tự ý đi lựa hàng lấy một mình. Khánh may hồi nào tôi cũng không hay. Cho đến khi Khánh mặc vào người và nghe tôi hỏi « Em lại may áo mới đó hả ? » Khánh mới nhìn tôi gật đầu mà hỏi lại tôi « Anh xem màu này mặc có được không anh ? »

Từ ngày đi làm Khánh có vẻ dư tiền mua sắm lung tung. Mãi sau này tôi mới biết, ngoài số tiền lương cố định hằng tháng. Mỗi tối Khánh đều được khá nhiều tiền thưởng « Buộc Bo » của các đấng khách hào hoa phong nhã !

Trong khi tôi vẫn dậm chân tại chỗ thì Khánh mỗi ngày một tiến nhanh. Tuy nhiên tình cảm của tôi và Khánh vẫn nguyên vẹn không chút mất mát hoặc sút mẻ. Khánh vẫn một mực hết sức kính mến tôi, chiều chuộng tôi và luôn nhìn tôi với ánh mắt chan chứa yêu thương lẫn tình cảm đó của Khánh làm cho tôi cảm động không t. Những ngày chủ nhật, tôi vẫn đưa Khánh đi chơi và chúng tôi vui vẻ bên nhau như một đôi chim sơn ca.

Có điều Khánh từ chối không chịu cho tôi chở nàng

đi chơi bằng chiếc xe đạp của tôi. Chúng tôi đi bằng xe Taxi. « Đi xe đạp nắng lắm anh ạ, mất cả vui đi, với lại bây giờ mình cũng hơi có tiền một chút tại sao mình không lâu lâu tiêu hoang một tí phải không anh? » Khánh khéo léo bào chữa để bắt tôi phải chiều theo ý nàng và cố tránh cho tôi khỏi bị mắc cảm. Càng ngày, tôi càng nhận thấy Khánh có vẻ khéo léo hơn, ngay cả việc Khánh yêu cầu tôi hãy đi may thêm mấy bộ quần áo mới, tôi cũng cảm thấy là Khánh có lý và tôi sốt sắng làm theo lời nàng.

Một hôm, tôi thấy Khánh ôm về nhà một tập dĩa côm toàn là những bản nhạc. Những ngày sau đó, chiều nào tôi đi làm về cũng bắt gặp thấy Khánh đang ngồi trước những bản nhạc hoặc đang tập hát. Khánh hát khá hay. Giọng của Khánh thật trong, quyến rũ một cách ngây thơ. Giọng hát của Khánh có vẻ hợp với những bản nhạc buồn. Nhiều khi tôi đứng im để nghe Khánh hát và sau khi nàng hát dứt một bài tôi thành thật khen ngợi nàng. Những lúc đó Khánh lộ vẻ sung sướng vô cùng. Ánh mắt của nàng nhìn tôi ngời đầy những vẻ tin tưởng, Không biết tại giọng hát của Khánh đã quyến rũ tôi hay là tại lúc đó tôi là một thằng con trai ngu quá ngu, ngu hơn con bò—nên tôi không hề cảm thấy có vẻ gì khác lạ hoặc tỏ ý thắc mắc gì về cái sự ngày nào cũng chăm chỉ tập hát đó của Khánh. Mãi cho đến một hôm...

Hôm đó như tất cả mọi buổi chiều bình thường khác vừa hết việc ở tòa báo, tôi gò lưng đạp xe về nhà. Khi tôi vừa ghé chiếc xe đạp vào đầu hời nhà thì chợt nghe thấy từ bên trong nhà có tiếng đàn vọng ra.

Đó là tiếng đàn Tây Ban Cầm.

Tôi ngạc nhiên xô cửa bước vào. Khánh đang ngồi ở bàn, trên mặt bàn là một trống bản nhạc và trước mặt Khánh là một gã đàn ông — một gã con trai — gã ăn mặc khá bảnh bao và trên tay gã đang ôm một cây đàn Tây Ban Cầm. Gã đang dạo đàn từng nốt chậm vừa đủ để cho Khánh bắt giọng và tập hát cho ăn nhịp với tiếng đàn.

Gã con trai ngồi quay lưng ra phía cửa. Nghe tiếng xô cửa gã ngừng đàn quay lại nhìn tôi. Khánh cũng nhìn tôi, mỉm cười.

Sau đó. Ánh mắt của Khánh hướng về gã con trai, Khánh đưa tay chỉ về phía tôi để giới thiệu

— Anh Văn, đây là anh Hoàng... anh của em.

Ba tiếng “anh của em” Khánh nói với gã con trai thật tự nhiên, không một chút ngập ngừng.

Rồi Khánh ngược nhìn tôi tươi cười

— Anh ạ, đây là anh Văn, anh ấy là nhạc sĩ đấy, anh ấy đàn hay lắm. Anh ấy lại dợt cho em tập hát.

Gã con trai hơi có vẻ như muốn đứng dậy. Gã ngược mắt nhìn tôi, gã chìa tay ra để bắt tay tôi.

Tôi bắt tay gã với một vẻ không mấy được niềm nở. Khánh kéo chiếc ghế ở bên cạnh Khánh rồi bảo tôi :

— Anh, anh ngồi nghỉ đi, anh có mệt lắm không ?

Không hiểu sao, tôi cảm thấy giọng nói của Khánh nói với tôi lạ hẳn đi hình như đầy vẻ khách sáo.

Tôi hát hàm hỏi Khánh

— Mẹ đâu... em ?

Lẽ ra tôi định chỉ hỏi Khánh bằng hai tiếng «mẹ đâu»? nhưng tôi cảm thấy ngay sự không ổn với một câu hỏi hơi cộc lốc như vậy nên tôi phải thêm ngay tiếng «Em» thành ra tiếng em của tôi phát âm lúc đó hình như có vẻ hơi kéo dài một cách khôi hài.

Khánh vẫn nhìn tôi và giữ nụ cười trên môi

— Dạ, mẹ đang ở trong buồng đó anh.

Tôi bảo với gã con trai

— Xin phép anh, mời anh ngồi chơi, tôi phải vào thay đồ.

Gã con trai nhìn tôi với vẻ thân thiện, gã gật gật cái đầu và mỉm cười với tôi.

Tôi đi thẳng vào nhà trong thay áo. Bà Cả đã nghe thấy tiếng tôi, bà vội vã bước ra, bà hỏi tôi với một giọng thật ân cần.

— Con đã về đó hờ Hoàng?

Rồi bà đi ngay xuống bếp để lo dọn cơm cho tôi.

Đáng lẽ ra những công việc này hàng ngày do Khánh làm. Và trong khi tôi ngồi ăn cơm thì Khánh đứng ở bên tôi để chuyện trò. Trọn một ngày quãng thời gian này là quãng thời gian chúng tôi được ở bên nhau, nói

chuyện với nhau một cách thoải mái nhất. Có bữa Khánh ngồi ăn cơm chung với tôi. Chúng tôi quần quýt bên nhau cho đến khi Khánh sửa soạn đi làm vào khoảng bảy giờ tối.

Nhưng hôm nay Khánh có khách, bà Cả phải dọn cơm cho tôi, hình như bà Cả nhìn tôi với vẻ mặt đượm nét lo âu. Tôi biết bà Cả sợ tôi nổi giận vì Khánh đã không lo săn sóc tôi.

Tôi vừa tắm rửa xong bà Cả cũng đã hâm nóng những món ăn. Tôi ngồi vào bàn ăn lòng trống rỗng tự lự, Khánh bước xuống đứng bên cạnh tôi hồi nào tôi cũng không hay.

Mãi đến khi tôi nghe thấy trên nhà hình như không còn tiếng dạo đàn và im vắng một cách kỳ lạ, tôi mới kịp nhận ra là Khánh đang đứng nhìn tôi.

Tôi ngược lên, thản nhiên :

— Kìa sao em không ở trên nhà tiếp khách ?

Khánh đáp thật nhỏ nhẹ

— Anh ấy về rồi anh ạ,

Rồi, không đề cho tôi hỏi. Khánh nói như đề phân trần

-- Em đã nói em hát không được mà chị Vân chị ấy cứ nói mãi cả mấy anh ở trong ban nhạc nữa các anh ấy bảo em cố gắng tập hát, các anh ấy sẽ «lăng xê» cho

Tôi nói, nhưng lúc đó nhất định không phải là tiếng nói hoặc ý nghĩ của tôi, do tôi điều khiển nữa

— Em hát hay lắm chứ, em có thể trở thành một ca sĩ.

Đôi mắt Khánh mở lớn nhìn tôi

— Thật hả anh?

Giọng tôi lạnh và sắc :

— Thật chứ ?

Tôi không biết lúc đó Khánh không nhận ra phản ứng tiêu cực đó của tôi hay là Khánh nhận ra nhưng cứ làm bộ tảng lờ đi như không biết. Khánh cuống quýt nói với tôi

— Nếu vậy anh cũng bằng lòng cho em hát thử hả ?

Tôi cười :

— Anh không cho em hát thử mà là cho em,..hát thật.

Có lẽ nãy giờ ở trên nhà bà Cả lắng tai nghe câu chuyện giữa hai chúng tôi. Bà chậm rãi bước xuống nhìn tôi như trách móc

— Sao ? Anh cũng bằng lòng cho nó đi hát nữa à ?

Tôi nhìn bà Cả, rõ ràng bà Cả đang nhìn tôi như nhìn một kẻ có thẩm quyền trong gia đình, có thẩm quyền với Khánh hơn cả bà. Bà đã coi tôi như chồng chính thức của Khánh. Tôi trả lời bà

— Khánh có giọng hát thì cứ để cho Khánh hát chứ mẹ.

Khánh quay lại nhìn mẹ nói như khoe khoang

— Đó, mẹ thấy không ? Con biết ngay là anh Hoàng sẽ bằng lòng cho con đi hát mà.

Bà Cả hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Khánh. Dường như bà hoàn toàn bất lực trong vấn đề này. Hồi lâu bà bước lên nhà trên bà nói dối một câu

— Đó, thôi mặc kệ chúng mày muốn làm sao thì làm.

Bà Cả bước lên nhà trên rồi, Khánh kéo một chiếc ghế, và ngồi xuống bên cạnh tôi, nàng xới cơm và gấp món ăn cho tôi thật tự nhiên. Lúc này, dưới mắt tôi, nàng vẫn hoàn toàn là một cô bé Khánh hiền thực, thơ ngây, không chút gì đổi thay khác lạ...

Chúng tôi ngồi bên nhau im lặng đến mấy phút. Cho đến khi tôi cảm thấy phải phá bỏ cái bầu không khí nặng nề ngọt ngào đó. Tôi hỏi Khánh

— Bao giờ thì em hát ? Hát ở đâu ?

— Dạ có lẽ vài bữa nữa, cũng ở trong phòng trà đó. Như vậy có kỳ không hả anh ?

— Kỳ cái gì ?

— Thì hồi trước mình...bây giờ mình lại thành...ca sĩ, mình lên hát như vậy, em cũng không hiểu có tiện hay không nữa.

Tôi nói :

— Tiện hay không, cái đó không thành vấn đề. Điều cần thiết là em có tài hay không liệu em có hát được hay không ?

Khánh hỏi tôi, giọng Khánh lộ vẻ lo lắng

— Nhưng theo ý anh thì em hát như thế nào ? Liệu có được không ? Chị Vân và các anh ở đằng ấy đã nghe em hát với một số người và người nào cũng khen em hát hay, nhất là những bản buồn, phải không anh ?

Tôi trả lời Khánh :

—...Ừ...có lẽ...hồi nãy em đã nói với anh rồi mà ?

Khánh hỏi gặng :

— Nhưng...nghĩa là làm sao ?

— Thì...em hát hay chứ sao ! Nhưng thật ra, anh chưa bao giờ được nghe em hát hết một bài ?

— Vậy đề bây giờ em hát cho anh nghe nhé.

Tôi ngồi im, không phản đối, cũng không trả lời.

Khánh chạy lên nhà trên đem tập bản nhạc xuống.
Khánh riu rít hỏi tôi :

— Anh thích nghe hát bản gì nào ?

Tôi phải trả lời. Và tôi trả lời một cách miễn cưỡng :

— Bản gì cũng được ?

Khánh lấy ra một bản nhạc

— Đề em hát cho anh nghe bài này. Bài « Tủ » của em đây.

Giọng hát của Khánh nhẹ nhàng cất lên. Bản « Đêm Giã Từ » được Khánh diễn tả bằng một giọng hết sức

buồn. Nhưng trong cái buồn như có pha trộn chút nũng nịu, mời mọc. Quả đúng như vậy, nếu Khánh lên sân khấu và hát với giọng hát này giọng hát của Khánh thế nào cũng sẽ được sự chú ý của người nghe.

Bản hát dứt. Khánh thở phào một hơi dài, Ánh mắt Khánh nhìn tôi đầy vẻ lo lắng :

— Sao anh ?

Tôi nói thật

— Tuyệt ! Em hát hay lắm. Nhưng em nên nhớ, khi lên sân khấu, em coi chừng em có thể bị « khớp »

Khánh mừng rỡ :

— Thật hả anh ? Em cũng sợ như vậy, nhưng anh Văn anh ấy bảo đề khi em lên hát, sẽ bớt ánh sáng đi và sẽ chỉ dùng ánh sáng dịu như vậy em đỡ sợ bị bối ngỡ và được tự nhiên hơn.

Buổi chiều đã đổ sụp xuống. Tôi ngược lên nhìn khung trời nhỏ thấp thoáng qua cành lá của cây vông trong hiên nhà. Những chiếc hoa vông nở đỏ ối đã ngã sang màu sẫm. Trong cảnh tranh tối tranh sáng ấy. Tôi cảm thấy nhịp thở của Khánh nhẹ nhàng cùng nhịp tim đập thật chậm và rõ ở bên tôi.

Tôi quay lại nhìn Khánh ánh mắt của Khánh hình như rực sáng hơn, nổi bật giữa khung trời sấm tro. Khánh ơi, em có biết rằng anh thương em đến ngần nào không? tôi muốn nói với Khánh một câu như vậy.

Một câu nói đáng lẽ suốt đời tôi không cần phải nói

với Khánh nhưng Khánh vẫn phải biết. Vẫn phải hiểu. Tôi cũng muốn nói với Khánh một câu nữa «Khánh, em nhiều tham vọng quá» nhưng tôi nghĩ câu nói đó, nếu bây giờ tôi đem ra nói với Khánh là cả một sự bất lợi, bất lợi cho tôi hay cho Khánh? Tôi bâng khuâng tự hỏi tôi như vậy và cảm thấy tâm tư tôi lúc đó dường như không được tỉnh và hơi có vẻ hồ đồ.

Đã tới giờ Khánh sửa soạn đi làm.

Khi Khánh vừa bước chân ra khỏi nhà, bà Cả đã hỏi tôi ngay :

— Anh định để con Khánh đi hát thật đó à ?

Tôi trả lời giọng thật thản nhiên :

— Dạ, có sao đâu mẹ ?

Bà Cả thở dài :

— Tội nghiệp, nó chỉ sợ mẹ lại bị đau, nó muốn kiếm nhiều tiền để có tiền để dành phòng hờ. Nó bảo với mẹ nếu nó đi hát và hát được thì lương sẽ được nhiều hơn và... nổi tiếng nổi tiếng cái gì nữa đó !

Thấy tôi vẫn im lặng, bà Cả nhẹ nhàng tiếp

— Mẹ biết nó thương mẹ nên mới chịu thương chịu khó như vậy, nhưng thật lòng mẹ, mẹ không muốn nó làm vậy...

Bà Cả còn nói với tôi nhiều nữa, nhưng tôi vẫn nằm im lặng. Trí óc tôi lúc đó dường như đang bị xáo trộn một cách kỳ lạ. Tôi nghĩ thật nhiều đến trường hợp của tôi và Khánh, tôi muốn phân tích thật rõ, nhưng

tôi không biết nên bắt đầu phân tích từ khúc nào đoạn nào và phản ứng ra sao cho thật hợp lý.

Cho đến khi bà Cả hỏi tôi : « Con ngủ rồi đấy à ? » Tôi mới chợt giật mình và tôi mới biết rằng lúc đó tôi đang thức.

Tôi khẽ trở mình nhưng không trả lời bà Cả. Bà bước lại kéo chiếc chăn đơn đưa đắp lên ngang người tôi rồi xuống nhà dưới giặt dũ quần áo.

Tôi cứ nằm im như vậy thật lâu, hai mắt mở lớn nhìn vào khoảng không. Rồi đây Khánh sẽ đi hát. Khánh sẽ trở thành một nữ ca sĩ nổi tiếng. Rất có thể Khánh sẽ trở thành một thần tượng của một lớp người nào đó. Giọng hát của Khánh và Khánh sẽ làm cho nhiều kẻ phải say mê nàng. Biết bao nhiêu kẻ lăm bạc nhiều tiền, những chàng trai hào hoa phong nhã sẽ vây quanh nàng đề diu dặt, tán tụng nàng. Khánh sẽ ngang nhiên bước lên đài danh vọng và sẽ dần dần — và dần dần một cách hết sức tự nhiên — Xa tôi... Khánh đang bước đi những bước thật lớn thật dài trong cuộc đời, con tôi đang dậm chân tại chỗ, nếu không nói là thụt lùi dần.

Tôi nghĩ đến cái tình của Khánh đối với tôi — chữ Tình viết hoa — tôi thấy thủy chung vẫn không có một chút gì đồi bại. Khánh vẫn đối với tôi thật tha thiết nồng nàn, thật hiền thật ngoan. Cái tình của Khánh dành cho tôi là một thứ tình đậm đà hơn tình cảm của một người em gái dành cho một người anh và chừng mực hơn tình của một người vợ đối với chồng. Nhiều khi tôi thấy Khánh tỏ ra ân cần với tôi và săn sóc tôi như một

cô vợ trẻ săn sóc cho chồng, những lúc đó, Khánh làm cho tôi cảm động và quên hết tất cả những nỗi lo âu, phiền muộn.

Nhưng ngược lại, tất cả những điều mà tôi vừa nghĩ, — trong cái tình đó, trong khi đó — thì Khánh lại cũng đang từ từ — thản nhiên — thoát dần khỏi vùng ảnh hưởng của tôi, bước dần quá khỏi tầm tay với của tôi.

Điều đó là điều làm cho tôi đau khổ và buồn phiền nhiều nhất !

Thà là Khánh đột nhiên tỏ ra ghét tôi, trở mặt với tôi, gạt bỏ tất cả những liên hệ tình cảm với tôi một cách thật phũ phàng, thật tàn nhẫn ! Nếu Khánh làm vậy tôi biết là tôi sẽ đau khổ vô cùng. Đau khổ đến tuyệt đỉnh, đau khổ đến nỗi có thể chết đi được. Nhưng nếu tôi được Khánh đối xử như vậy, tôi nghĩ, tôi sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng ! Thoải mái trong sự buồn phiền chua chát !

Tâm trạng của tôi lúc đó, thật chẳng khác gì tâm trạng của một gã bị tội tử hình. Biết mình sẽ chết, nhưng lại không biết mình sẽ phải chết vào lúc nào ? Giờ nào ? Và chỉ còn cách ao ước được chết ngay, chết thật nhanh cho xong ! Vì đằng nào cũng phải chết ! Để đỡ phải sống những giây phút trống rỗng, thần kinh căng thẳng đến tột cùng trong một sự chờ đợi ân xá hồi hộp và vô vọng.

Nhưng tại sao Khánh lại đối xử với tôi như vậy ?

Tôi thấy trong Khánh hình như có hai con người :

— Một con người của tôi một cô Khánh dễ thương, ngoan ngoãn và hiền thực dành riêng cho tôi—và đồng thời một cô Khánh đầy những tham vọng và khác lạ—Cái cô Khánh đó tôi cảm thấy tôi bất lực và không sao kiểm soát nổi !

Tôi thiếp đi hồi nào không biết. Trong một giấc ngủ nặng nhọc với những ý nghĩ quay cuồng, xáo trộn đó.

oOo

Tất cả những sự việc lần lượt xảy ra sau đó thật hợp lý, thân nhiên và lạnh lùng đối với tôi. Cho đến một hôm, trước khi đi làm, Khánh ầu yểm bảo tôi :

— Anh ạ, ngày mai em bắt đầu hát.

Câu nói đó Khánh nói với tôi bằng một giọng hết sức thân mật, thân mật đến nỗi tôi cảm thấy như Khánh đang nói thì thầm bên tai tôi và làm cho tôi rợn người.

Tôi nhìn Khánh thật lâu :

— Thế à ?

Giọng của Khánh không thay đổi :

— Anh... anh chọn cho em một cái tên anh nhé. Các anh ấy mỗi người đều có đặt cho em một cái tên, tên nào nghe cũng kêu, cũng đẹp và lạ tai lắm, nhưng em không thích. Em muốn cái tên của em phải do chính anh đặt cho em cơ...

— Các anh ấy ?...

— Dạ, thì những anh ở trong ban nhạc, như anh Văn chẳng hạn ấy mà !

Khánh trả lời tôi không một chút bối rối.

Tôi bảo Khánh :

— Còn em, em có định đặt cho em tên gì chưa ?

Khánh nhìn tôi mỉm cười

— Em định ghép tên của anh và tên của em vào với nhau. Tên của hai đứa chúng mình ghép lại thành Hoàng Khánh, như vậy được không anh ?

Tôi lắc đầu :

— Hoàng Khánh ? Tên đó không phải là tên của một nữ ca sĩ nổi danh ! Nghe nó... lạ tai quá !

Khánh kêu lên

— Anh lại định chế riều em rồi đấy nhé ?

Tôi nghiêm nét mặt nhìn Khánh

— Không, anh nói thật đấy! Em phải kiếm một cái tên nào nghe cho nó có vẻ thanh thanh mới được. Cái tên coi vậy cũng quan trọng lắm đấy nhé, em đừng tưởng đùa mà coi thường.

Khánh nói với tôi như nũng nịu

— Vậy thì anh hãy đặt cho em đi.

Tôi suy nghĩ một hồi rồi nói nhanh :

— Sao em không lấy lên là Mỹ Khánh ? Mỹ có nghĩa là đẹp, Mỹ Khánh là cô Khánh đẹp... được không ?

Khánh nguyền tội

— Anh là chúa hay trêu em thôi. Ủ, nhưng mà cái tên Mỹ Khánh nghe cũng hay lắm đấy chứ anh nhỉ?

— Chứ lại không hay à ?

— Vậy anh đặt cho em tên Mỹ-Khánh nhé ?

— Ủ, và tôi hỏi lại :

— Như vậy, là ngày mai em bắt đầu hát à ?

Khánh gật đầu, giọng Khánh thật ngoan :

— Vâng anh ạ.

Theo lẽ, Khánh chỉ nói một tiếng «vâng» không thôi cũng đủ rồi, Khánh lại nói thêm hai tiếng «anh ạ» như đề ve vuốt tôi.

Rồi Khánh chợt nhìn tôi với một ánh mắt thật lạ, đầy vẻ tha thiết nồng nàn. Khánh khẽ nói với tôi :

— Tối nay mình đi chơi một bữa đi anh ?

Tôi ngạc nhiên nhìn Khánh :

— Em không đi làm à ?

Khánh lắc đầu

— Hôm nay em muốn nghỉ một bữa để đi chơi với anh. Anh sửa soạn đi, chúng mình ghé qua phòng trà một lát để em xin phép... à mà hay thôi không cần, anh để em chạy sang nói với chị Vân nhờ chị ấy xin phép hộ em. Tối nay anh đưa em đi chơi nhé ?

Ánh mắt của Khánh nhìn tôi lúc đó thật nồng nàn, thật tha thiết.

Không đề tôi trả lời, Khánh bỏ đi thật nhanh, vừa đi vừa nói với lại với tôi :

— Anh sửa soạn đi, em sang chị Vân một tí rồi về ngay.

Tôi đứng băng khuâng nhìn theo Khánh lòng tràn ngập một cảm giác lâng lâng kỳ lạ.

Tôi vừa xỏ chân vào đôi giày xong thì Khánh đã trở về. Khánh nhìn tôi cười khênh khách :

— Em nhờ chị Vân rồi, bây giờ chúng mình đi anh nhé ?

Tôi mỉm cười, vui lây với cái vui bất ngờ của Khánh.

— Ừ, đi em.

Khánh chặn lại khoát tay

— Khoan đã, anh đợi em một tý thôi.

Nói rồi Khánh đi nhanh vào buồng trong. Một lát sau, Khánh trở ra, Khánh vừa thay một chiếc áo dài mới may, trông Khánh càng thêm lộng lẫy.

Khánh ghé sát vào tai tôi thì thầm

— Đi với anh, phải diện mới được, không người ta cười em chết.

Tôi cúi xuống nhìn bộ quần áo mới may còn nguyên nếp của tôi.

Tôi nhìn Khánh mỉm cười :

— Em sợ người ta cười anh hay cười em ?

Khánh hơi có vẻ xịu mặt xuống. Tôi vội nói lảng sang chuyện khác :

— Áo này em lại mới may nữa à ?

— Dạ, em mới may thêm mấy cái áo mới để đi hát. Cái này em định để tối mai mặc đây. Nhưng hôm nay em cứ mặc để đi chơi với anh đã sao, phải không anh ?

Khánh nói với tôi bằng một giọng hết sức nhí nhảnh, thân mật. Một sự thân mật gần như hơn hẳn mức bình thường.

Hai đứa chúng tôi sóng vai nhau đi ra khỏi nhà. Lần đầu tiên tôi đi chơi với Khánh mà không có ý định toan vác chiếc xe đạp «cà là di» đi theo.

Khi leo lên xe Taxi tôi mới hỏi Khánh :

— Bây giờ mình đi đâu hả em ?

Khánh trả lời thật buông thả, thật táo bạo :

— Đi đâu cũng được anh ạ, tùy anh.

Tôi bảo xe chạy thẳng lên Saigon.

Tôi đưa Khánh vào một hiệu kem có ca nhạc và chọn một bàn thật khuất trong bóng tối.

Vài gã con trai thấy Khánh bước vào lần lượt quay lại nhìn. Có gã huýt lên vài tiếng sáo nho nhỏ hoặc chụm đầu lại thì thầm với nhau.

Cũng may, ánh sáng được tắt bớt liền ngay lúc đó. Trên sân khấu, một cô ca sĩ hiện ra dưới ánh đèn màu rực rỡ. Tôi ghé sát vào tai Khánh khẽ thì thầm :

— Ngày mai, trong vùng ánh sáng đó sẽ có sự xuất hiện của em.

Khánh quay lại nhìn tôi mỉm cười, ánh mắt của Khánh long lanh rực sáng một cách khác thường. Gương mặt Khánh hình như hơi lộ vẻ xúc động.

Chúng tôi ngồi bên nhau nghe nhạc gần một tiếng đồng hồ. Khánh chăm chú nhìn lên sân khấu như để muốn tìm thêm một vài kinh nghiệm trong lúc hát của các cô ca sĩ. Hồi lâu Khánh khẽ bảo tôi

— Mình đi chỗ khác đi anh, ở đây ồn ào quá.

Tôi trả tiền và dìu Khánh ra ngoài. Lúc đó, trời vẫn hãy còn sớm. Khánh bảo tôi :

— Mình đi xem ciné, đi anh ?

Tôi tuân lệnh Khánh như một cái máy.

Khi tôi và Khánh chìm vào vùng bóng tối của rạp chiếu bóng. Tôi nắm tay Khánh, khẽ hỏi :

— Khánh ạ, sao hôm nay anh thấy em có vẻ vui một cách lạ lùng ?

Trong bóng tối thấp thoáng. Tôi thấy Khánh nhìn tôi bằng một ánh mắt lạ, thật khác thường. Bàn tay có những ngón tay búp măng thon thon của Khánh vẫn nắm gọn trong tay tôi.

Khánh nhẹ ngả đầu vào vai tôi, Khánh nói thật nhỏ, thật tha thiết

— Anh...hôm nay...em muốn dành tất cả cho anh.

Mùi thơm từ mái tóc, từ da thịt của Khánh tỏa ra, một mùi hương thơm thật lạ lùng, thật quyến rũ làm cho tôi ngây ngất cả người. Tôi lặng người đi một lúc lâu rồi nhẹ nhàng hỏi Khánh

— Hôm nay ? Chỉ hôm nay thôi sao em ? Còn kể từ ngày mai thì sao ?

Câu hỏi bất ngờ đó của tôi có lẽ làm cho Khánh hơi bị lúng túng. Khánh lờm nhẹ rồi cắn khế vào tay tôi. Giọng Khánh thật nũng nịu :

— Anh nói đến hay thôi. Em vẫn mãi mãi là của anh. Lúc nào cũng vậy, Khánh chỉ là Khánh của Hoàng.

Tôi nhìn sâu vào mắt Khánh :

— Thật nhé ?

Khánh dấu mặt vào ngực tôi :

— Dạ.

Tôi nhẹ cúi xuống hôn. phớt lên mái tóc óng mượt của Khánh. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi hôn nàng.

Khi chúng tôi ra khỏi rạp chiếu bóng thì trời đã khuya. Khánh hỏi tôi

— Anh mệt không ?

Tôi mỉm cười ;

— Đi với nữ ca sĩ thì làm sao mệt được.

Khánh có vẻ không bằng lòng vì câu nói đó của tôi. Nhưng Khánh chỉ khế cau mày làm rồi thính. Tôi vội nói dả lả :

— Lại sắp giận đấy phải không? Nói đùa vậy thôi, anh khỏe lắm. Bộ em định rủ anh đi đâu nữa hay sao ?

Khánh ngập ngừng :

— Em muốn anh và em đi bộ về nhà... cho mát.

Tôi cười :

— Liệu em đi bộ nổi không mà dám rủ anh ?

Khánh nói thật tình tứ :

— Đêm nay, em sẽ đi bên anh cho đến sáng !

Câu nói đó Khánh nói với tôi bằng giọng nói đầy vẻ xúc động chân thành. Tôi cũng bị xúc động vì câu nói đó. Tôi nắm nhẹ tay Khánh :

— Không, đi suốt đời em ạ.

Khánh nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời :

— Dạ.

Chúng tôi chậm rãi đi song song bên nhau. Tôi toan đốt một điếu thuốc, Khánh xua tay :

— Gớm khiếp, anh cũng bày đặt, hút thuốc nữa à ?
Em sợ nhất là khói thuốc !

Tôi cười :

— Buổi sáng, đi làm sớm không hút thuốc lạnh lắm.

Tôi toan quăng điếu thuốc đi, nhưng Khánh níu tay tôi lại :

— Không, anh hút đi. Em chiều anh đó.

Tôi dìu Khánh đi về phía công viên Tao Đàn.

Lúc đó, trời đã khá khuya, đường phố vắng và êm ả một cách nên thơ. Gió khuya mơn man làm tôi cảm thấy tâm hồn sáng khoái một cách lạ lùng. Chúng tôi tay trong tay đi sát vào bên nhau. Đầu Khánh như nhẹ dựa vào vai tôi.

Khánh khẽ nói với tôi

— Chúng mình đi với nhau như thế này... thơ mộng quá phải không anh ?

Tôi cũng khẽ thì thầm nói với Khánh

— Suốt đời chúng mình sẽ đi bên nhau Khánh nhé ?

— Dạ...

Chúng tôi vào một vùng bóng tối mờ ảo, ánh đèn đường loáng thoáng chạy trên vai áo Khánh, Khánh nói thật nhỏ

— Đề em hát cho anh nghe một bài, sao tự nhiên em bỗng thèm được hát cho anh nghe lạ.

Tôi lặng im nghe tiếng hát của Khánh văng nhẹ bên tai. Âm thanh thật mơ hồ, huyền ảo như từ một cõi xa xăm nào văng lại.

Lúc đó, hai chúng tôi đang đi trên đường Tú Xương. Con đường mà tôi đã đặt tên là «Tình lộ». Mùi hoa Hoàng Lan từ đâu bay thoang thoang len vào sương đêm. Khánh hát liên tiếp mấy bài liền, đầu Khánh ngã vào vai tôi và chúng tôi như vừa đi, vừa dìu nhau.

Chợt Khánh ngừng lên ngơ ngác

— Trời ơi, đã sắp về đến nhà rồi đấy hả anh ?

Tôi cười ;

— Em mỗi chân chưa?]

Khánh không trả lời tôi mà nói như nuối tiếc :

— Sao mình đi mau quá vậy anh ? Chỉ mới đây...

— Tại mình không để ý nên thấy vậy đấy em ạ.

Khánh rủ tôi

— Mình đi... trở lại một vòng nữa đi anh ? Về nhà làm gì vội ? Em chưa thấy buồn ngủ.

Tôi dìu Khánh đi vòng trở lại.

Khánh nắm tay tôi khẽ kéo nhẹ :

— Anh ạ, tối mai anh đưa em đi làm nhé ?

Tôi ngạc nhiên trước đề nghị đó của Khánh, giọng tôi có vẻ ngần ngại :

— Em... Em không đi làm chung với chị Vân nữa à ?

— Dạ có chứ, nhưng... riêng tối mai, em muốn có anh ở bên em...

— Để nghe em hát ?

Giọng Khánh như có vẻ trách móc :

— Thế anh không thích thấy em hát ?

Tôi bào chữa :

— Thích chứ...

Lần này, Khánh như có vẻ nài nỉ tôi

— Vậy tối mai anh đưa em đi làm nhé ? Nếu anh có một thì hôm sau nghỉ đi làm một hôm cũng chẳng có sao mà !

Thấy tôi im lặng không nói gì, Khánh tiếp :

— Anh biết không, khi em lên hát, nếu em biết có anh ở bên em, em sẽ cảm thấy yên tâm hơn. Em sẽ có cảm tưởng là em đang hát đề cho anh nghe, đề riêng cho một mình anh nghe mà thôi.

Giữa bầu trời đêm êm vắng. Tiếng của Khánh vang nhẹ bên tai tôi như những lời ước hẹn, thề thốt. Tôi bồi hồi khẽ nói :

— Khánh ạ, anh cũng chỉ ước muốn được như vậy và anh hứa sẽ sẵn sàng chiều em... chiều em tất cả.

Chúng tôi dừng lại dưới một bóng cây, ánh mắt của Khánh ngời sáng lên như hai vì sao đêm...

5

TÔI NGỘP NGƯỜI GIỮA NHỮNG tiếng vỗ tay cổ vũ khen ngợi Khánh khi nàng xuất hiện lần thứ ba trên bục gỗ.

Trước đó, trước khi Khánh cất tiếng hát trên sân khấu với cái tên Mỹ Khánh được anh chàng hoạt náo viên giới thiệu một cách trịnh trọng, hoa hòe hoạ sỏi, nào là một tài năng mới, một khám phá vô cùng độc đáo v.v... tôi nghĩ rằng Khánh sẽ thành công với giọng hát đặc biệt của nàng nhưng thật tình tôi không có thể nào ngờ Khánh lại được hâm mộ đến như vậy ! Khánh hiện ra giữa vùng ánh sáng mờ ảo với một vẻ đẹp liêu trai, nhưng là một thứ liêu trai kêu gọi, như một trái chín đỏ mọng ở trên cành.

Và Khánh đã thành công ngay với bài hát đầu tiên đó của nàng. Khánh được «bis» liên tiếp và phải hát

tuôn một hơi hai bài nữa, rồi lần thứ hai, lần thứ ba, cứ cách khoảng một lát khán giả lại la lớn «Mỹ Khánh, yêu cầu Mỹ Khánh ra hát nữa».

Tôi ngồi thu mình trong một vùng bóng tối hơi khuất để chiêm ngưỡng Khánh, để chiêm ngưỡng sự thành công của nàng và cũng để được vô tình nghe «thiên hạ» bàn tán về nàng

— Con bé có giọng hát tuyệt quá !

— Trông em «kháu» quá phải không mày ?

— Mới hôm qua em còn là «chiêu đãi» hôm nay em đã vọt lên thành ca sĩ rồi ! Mẹ, ghê thật !

— Ghê cái gì mà ghê ! Em đáng là ca sĩ lắm !

— Trông cái môi của em, tao thèm quá chúng mày ạ !

— Ở đời nhiều chuyện lạ thật. Hôm nay mà thằng nào còn «làng chàng» gọi em tính tiền đề... sàm sỡ là vỡ mặt đấy nhé !

Tôi ngồi im lặng thính để đón nhận những lời nói đó. Một hai câu nói của các «cậu khách» ở những bàn gần tôi văng lại có thể làm cho tôi nóng mặt ! Nhưng không hiểu sao, tôi cảm thấy tâm hồn tôi thản nhiên một cách lạ lùng !

Có lẽ tôi cũng đã một phần nào bị lôi cuốn vào sự thành công của Khánh, Khánh hát đến bài thứ bảy thì đã có vẻ mệt, Khánh phải từ chối lời yêu cầu hát tiếp của khán giả và chạy trốn vào phía trong sân khấu,

Tôi đứng dậy, đi vào phía hậu trường để tìm Khánh.

Khánh đang đứng nói chuyện với hai gã con trai, một trong hai gã đó là gã đã lại nhà tập hát cho Khánh. Gã đang đứng bên cạnh Khánh và dùng một bản nhạc để phe phẩy quạt cho nàng.

Tôi toan lên tiếng gọi Khánh nhưng bị khựng lại trước cảnh đó. May sao, Khánh cũng vừa trông thấy tôi. Khánh kêu lên :

— Anh !

Khánh lách qua hai gã con trai và chạy về phía tôi.

Ánh mắt của Khánh đầy vẻ hân hoan. Khánh cười thật tươi :

— Nãy giờ anh có nghe em hát không ?

Tôi sửng sốt vì câu hỏi đó của Khánh nhưng tôi chưa kịp nói gì với Khánh thì hai gã con trai cũng đã tiến lại. Gã nhạc sĩ mà Khánh đã giới thiệu với tôi hôm nọ vội vã đưa tay bắt tay tôi, gã kêu lên :

— Trời ơi, nãy giờ anh cũng ở đây à ? Sao không vào trong này chơi ?

Rồi gã quay sang trách Khánh :

— Em tệ thật, có... anh lại mà sao em không cho anh biết ?

Khánh nhìn gã mỉm cười. Gã lại quay sang phía gã con trai đang đứng bên cạnh :

— Này toa, đây là anh của Mỹ Khánh đấy.

Gã quay sang phía tôi giới thiệu tiếp :

— Giới thiệu với anh đây là anh Hoàng Long trưởng ban nhạc của chúng tôi.

Hoàng Long đưa tay bắt tay tôi, môi gã hơi nhếch lên:

— Hân hạnh biết anh.

Tôi nhận thấy giọng của gã đầy vẻ «trịch thượng» rõ ràng là gã đang lên mặt... đàn anh với tôi. Gã quay sang hỏi Khánh :

— Bây giờ em định đi đâu vậy ?

Khánh đáp :

— Dạ thưa anh, em định đi về ạ.

Hoàng Long cau mày :

— Làm gì về sớm thế ? Em không ở lại chơi, lát nữa mình đi ăn mừng à ?

Khánh cười nhẹ

— Ăn mừng gì anh ?

Gã xum xoe

— Thì ăn mừng sự thành công của em hôm nay chứ còn ăn mừng gì nữa ?

Gã nhạc sĩ tên Văn cũng xen vào

— Phải đó Khánh ạ, hôm nay em bỏ về như vậy thì đâu có được, phải đi ăn mừng với bọn anh một bữa chứ. Gớm, chưa gì mà đã khó thế à !

Hai gã nói chuyện với Khánh phăng phăng và coi như không cần biết đến sự có mặt của tôi,

Khánh có vẻ nề hai gã này, nàng luống cuống đưa mắt nhìn Hoàng Long rồi lại quay sang nhìn tôi hồi lâu, Khánh ấp úng :

— Dạ, nhưng em còn...

Tôi biết ngay sự hiện diện của tôi lúc đó là thừa thãi và bất lợi cho Khánh. Tôi vội lên tiếng :

— Thôi em cứ ở lại đi đề anh về trước cũng được. Với lại anh cũng định đi đến đây có tí việc.

Ánh mắt của hai gã con trai như sáng lên mừng rỡ vì đã tổng cò được tôi đi chỗ khác. Hoàng Long quay sang tôi, gã nói vuốt đuôi một câu :

— Ấy không, đề mời anh cùng đi chơi với tụi này chứ !

Tôi lắc đầu, cố giữ một nụ cười xã giao :

— Thôi cảm ơn anh, xin phép anh hôm nay tôi hơi mắc bận.

Cả hai gã con trai cùng không nói thêm một câu nào nữa. Tôi thấy ánh mắt của Khánh nhìn tôi với vẻ đầy ái ngại. Tôi cố làm ra vẻ thản nhiên và bắt tay hai gã con trai rồi quay đi. Khánh thỉnh thoảng chạy theo gọi tôi :

— Anh...

Tôi hơi dừng lại cố lấy giọng bình tĩnh

— Gì vậy em ?

Khánh ấp úng :

— Anh về đó à ?

— Ủ, anh về.

Khánh nhìn tôi phân trần :

— Anh biết không, họ có công «lăng xê» mình thành thử ra...

Tôi đã hiểu ý Khánh muốn nói gì, tôi xua tay và cố ra vẻ thản nhiên nói với Khánh :

— Anh hiểu rồi, thôi để anh về.

Khánh nói với theo tôi :

— Anh về nhé.

Tôi bước đi như chạy trốn ra khỏi chỗ đó.

Ra đến ngoài đường tôi cảm thấy hai mắt cay xè nước mắt—nước mắt sống—đã ứa ra khỏi mí mắt tôi tự hồi nào.

Tôi biết mình đang uất hận và tủi nhục đến cực độ. Tôi cố nuốt nước mắt để cho khỏi chảy thêm ra như nuốt tất cả nỗi uất hận chua xót vào lòng. Tôi cố đi thật chậm lại, hai vai giữ thật thẳng và nện mạnh gót giầy xuống mặt đường, và nghĩ thầm ý nghĩ của tôi lúc đó thật trẻ con « dù sao mình cũng phải giữ tác phong một tý vì biết đâu chúng nó đang đứng nhìn theo mình để cười với những nụ cười chế giễu khinh miệt».

Tôi đi như vậy, hết đường phố này sang đường phố khác như một kẻ mất hồn. Cho đến khi tôi đột đến đầu thuốc cuối cùng để gắn lên môi, tôi mới chợt giật mình sự tỉnh «Mình đi đâu đây ? »

Tôi tới một ngã tư nhìn tấm bảng ghi tên đường để tìm đường đi về nhà.

Khi tôi về tới đầu ngõ thì kim đồng hồ đã chỉ gần hai giờ sáng. Tôi tần ngần đứng một hồi rồi đi vào nhà. Tim tôi đập thật mạnh, tôi hồi hộp và hy vọng Khánh đang đứng chờ tôi ở trước cửa nhà với vẻ lo âu. Nhưng, tôi bị thất vọng ngay khi thấy trong nhà vắng lặng, không một ánh đèn, chứng tỏ người trong nhà đã đi ngủ. Tôi đưa tay lên gõ cửa, tôi lo lắng bồn chồn không hiểu Khánh đã về chưa và tôi lại hy vọng người ra mở cửa cho tôi sẽ là Khánh.

Nhưng không, người mở cửa là bà Cả. Tôi vừa toan lên tiếng hỏi bà, «Khánh đã về chưa hả mẹ»? thì bà đã hỏi tôi trước với giọng đầy vẻ ngạc nhiên :

— Ủa ? Còn con Khánh đâu còn ?

Câu hỏi của bà Cả làm cho tim tôi vụt thất lại. tôi cố gượng giữ giọng bình tĩnh để trả lời bà

— Dạ, Khánh về sau mẹ ạ ?

Bà Cả trừng mắt nhìn tôi

— Sao lại về sau ? hồi nãy hai đứa chúng mày đi với nhau mà ? Sao hai đứa lại không về cùng một lượt ? Nó làm gì mà hôm nay mãi đến giờ này vẫn chưa về ?

Tí nữa thì tôi nổi sùng và lớn tiếng với bà Cả. Nhưng tôi kịp thời nhận thấy sự vô lý của mình và vội trả lời bà thật nhỏ nhẹ

— Dạ hôm nay Khánh bắt đầu hát nên phải về trễ hơn một tí mẹ ạ. Con về trước đề mai còn đi làm chứ.

Bà Cả có vẻ không bằng lòng, bà nói bằng giọng đầy bức bối

— Hát với lại chả. Hừ ! Sao không chịu khó ở nán lại một chút nữa rồi hai anh em cùng về có phải vui hơn không ?

Tôi phải tìm cách chống chế

— Không hiểu sao hôm nay con buồn ngủ quá mẹ ạ.

Và để chạy trốn những câu hỏi của bà Cả, tôi chui ngay vào chiếc mùng bà đã mắc sẵn cho tôi.

Tôi cố nằm thật yên như người ngủ say nhưng tâm hồn tôi trống rỗng một cách kỳ lạ. Tôi cứ thao thức với những ý nghĩ băng quơ và lộn xộn, hai mắt tôi mệt mỏi nhưng mệt mỏi trong một trạng thái tỉnh táo lạ lùng. Tôi cố dỗ giấc ngủ nhưng không làm sao nhắm mắt ngủ được. Tôi biết, tôi không thể nào dấu diếm lòng tôi được, tôi đang thao thức để chờ đợi Khánh về...

Bà Cả cũng đã trở vào giường nằm. Có lẽ bà không ngủ được nên tôi thấy bà trăn trở hoài. Lâu lâu tôi lại nghe bà nhẹ thở dài.

Tôi cũng muốn được cựa quậy, trăn trở như bà để cho lòng bớt bức bối nhưng tôi không dám. Nếu bà Cả biết tôi còn thức thế nào bà cũng sẽ lên tiếng hỏi tôi và tôi sợ nhất những câu của bà Cả trong lúc này.

Tôi cứ nằm yên chịu trận như vậy không biết đã bao lâu và cho mãi đến khi có tiếng giầy trên nền đất khô vang lên giữa đêm trường tịch mịch, có ít nhất là tiếng bước chân của hai người đang đi vào trong ngõ. Tôi biết Khánh đã về và có một gã đàn ông nào đó đã đưa Khánh về.

Tiếng giầy chợt im bật, có lẽ Khánh và gã đàn ông đang đứng ở ngay ngoài hiên nhà. Tiếng của gã đàn ông nói thật khẽ trong đêm

— Thôi, anh về nhé chúc, em ngủ ngon.

Tiếng Khánh đáp cũng thật khẽ

— Dạ, cảm ơn anh.

Sau đó chừng nửa phút im lặng trôi qua, tiếng giầy của gã đàn ông lại lạo xạo vang lên gã, đang đi trở ra ngoài ngõ.

Bà Cả vẫn còn thức chờ và không đợi Khánh cất tiếng gọi, bà đã lên tiếng hỏi trước :

Mày về đó hả Khánh.

— Dạ, mẹ mở cửa cho con đi mẹ.

Bà Cả bước xuống giường bật đèn rồi lật đật đi ra mở cửa.

Khánh vừa bước vào trong nhà đã vội hỏi bà Cả :

— Anh Hoàng về chưa mẹ ?

— Rồi.

— Anh ấy về lâu chưa mẹ ?

— Mới hồi nãy nhưng chắc nó ngủ rồi.

Khánh đi vào trong thay áo. Bà Cả bước theo hỏi
Khánh

— Bộ hai đứa chúng mày giận nhau hả ?

Khánh cười :

— Dạ đâu có mẹ.

Giọng bà đầy vẻ nghi ngờ

— Thế sao nó không đợi mày mà bỏ về trước mặt
mình ? Hồi nãy tao có hỏi nó, nhưng nó không có nói
gì cả.

Khánh đáp ứng

— Dạ... tại...tại bữa nay con còn bận phải ở lại có
chút việc mẹ ạ. Mẹ biết không ? Ông trưởng ban nhạc
bảo con ở lại để thảo luận việc ký hợp đồng, kể từ nay
con chính thức đi hát luôn rồi đấy mẹ ạ

Bà Cả vốn rất thương và chiều chuộng Khánh. Nhất
là từ ngày Khánh đi làm có tiền, bà lại càng có vẻ nể con
gái. Ít khi bà lớn tiếng la mắng hoặc nói nặng lời với
Khánh nhưng hôm nay nghe Khánh khoe sẽ đi hát luôn
bà Cả hình như có vẻ không vui bà chắc lờ lững nói

— Hát ? ừ thì mày làm cái gì tùy mày đó. Lớn rồi,
có thân phải lo. Hơn nữa, tao cũng chẳng biết gì về việc
làm ăn của mày đâu mà khuyên bảo mày. Nhưng có việc
gì mày hãy hỏi qua thằng Hoàng một chút, bề gì thì nó
cũng sẽ là...

Khánh cướp lời mẹ

— Mẹ kỳ ghê, mẹ cứ hay nói chuyện đó hoài...!

Giọng bà tha thiết

— Con biết không ? Con đã lớn khôn rồi... Con... Con..

Hình như bà cả xúc động và bà sắp sửa muốn khóc.

Khánh vội cười thật dòn đẽ chặn cơn khóc của mẹ,
Khánh nói để bà Cả yên lòng

— Mẹ biết không ? Anh Hoàng anh ấy bằng lòng cho con đi hát, con mới dám đi đấy chứ !

Bà Cả hỏi gặng lại Khánh

— Nó bằng lòng cho mày đi hát thật à ?

Khánh quả quyết :

— Con nói dối mẹ làm gì ? Không tin mai mẹ hỏi anh ấy coi.

Tiếng cười hiền từ của bà Cả nổi lên :

— Lạ thật, cái thằng lành... thật là lành...

Khánh dục mẹ :

— Thôi mẹ đi ngủ đi, làm gì mà mẹ thức khuya quá vậy. Nhỡ lại ốm nữa thì khổ.

Tiếng bà Cả

— Ừ, thôi đi ngủ đi, đừng có nói ồn quá thằng Hoàng nó giật mình thức dậy lại mất giấc ngủ của nó bây giờ. Hồi nãy mẹ cũng đã định ngủ, nhưng chưa thấy con về, mẹ không sao ngủ yên được. Nhất là lại thấy thằng

Hoàng về trước một mình, tao chỉ sợ hai đứa chúng mày giận nhau thôi.

Khánh cười, nàng làm nũng với mẹ ;

— Mẹ thì cái gì mẹ cũng chỉ lo cho anh Hoàng thôi. Nhiều khi con thấy mẹ thương anh Hoàng hơn cả thương con nữa.

Bà Cả cũng cười

— Thì mẹ bây giờ chỉ còn có hai đứa là con của mẹ. Mẹ thương hai đứa như nhau, nhưng dạo này mẹ thấy thằng Hoàng hình như nó không mấy được vui nên mẹ thấy thương nó quá...nhất là...từ ngày con đi làm kiếm được tiền. Lẽ ra, như vậy con lại phải càng tỏ ra thương yêu chiều chuộng nó hơn nữa, để cho nó đỡ phải nghĩ ngợi nọ kia. Con trai nó hay suy tính, mẹ chỉ sợ nó tủi thân...

Bà Cả ngừng lại một chút rồi chép miệng tiếp :

— Con phải biết thằng Hoàng nó khá lắm, chứ không như những đứa con trai khác đâu. Mẹ có được đứa con rể như nó cũng hả lòng, mát dạ. Mặc dầu các con chưa chính thức nên vợ nên chồng với nhau, nhưng lúc nào mẹ cũng coi con và thằng Hoàng như đã là hai vợ chồng. Mẹ vui trong sự hạnh phúc và tình yêu thương của các con...

Có lẽ bà Cả sẽ còn nói nhiều nữa nếu Khánh không gạt đi :

— Mẹ kỳ quá cứ nói đến chuyện đó hoài con...

Con. thôi mẹ đi ngủ đi, khuya lắm rồi. Con cũng buồn ngủ quá rồi đây này.

Bà Cả cười

— Hừ, rõ thật là con gái ! Mà con gái lớn nào không phải lấy chồng. Mà và thằng Hoàng có duyên nợ với nhau từ thuở nhỏ...

Khánh lại phải nói gạt đi một lần nữa, bà Cả mới chịu im.

Tôi nằm lặng thinh trong bóng đêm nghe bà Cả và Khánh nói chuyện.

Tôi thấy thương bà Cả vô cùng. Bà hết lòng thương tôi và chỉ muốn cho tôi và Khánh sớm chính thức trở thành vợ chồng. Nhưng... Khánh ơi, liệu anh có giữ nổi em trong vòng tay con trai vụng dại của anh không ?

Mà tôi không giữ nổi Khánh thật !

Sau ngày Khánh đi hát, tôi và Khánh dần dần xa nhau. Không biết giữa tôi và Khánh ai là kẻ thay đổi tính tình. Khánh ít khi nói chuyện thân mật với tôi hoặc nói một cách khác Khánh ít khi có nhà đề ở bên tôi. Hai đứa không còn những giây phút ngồi tâm sự—tình tự—bên nhau như hồi Khánh chưa đi hát. Còn tôi có lẽ vì mặc cảm hèn kém, vì tự ái, tôi cũng tìm cách hoặc cố ý để tránh mặt Khánh.

Tôi và Khánh như mặt trăng và mặt trời. Buổi sáng

tôi đi làm sớm thì Khánh hãy còn ngủ. Khánh đi làm rất khuya. Buổi chiều khi tôi về đến nhà thì Khánh đã đi tập hát hoặc sắp đến giờ Khánh sửa soạn đi làm. Bà Cả cho tôi biết mỗi tối Khánh phải hát ở ba nơi chứ không phải một nơi như trước kia. Mỗi khi gặp nhau, mà có khi đến hai, ba ngày, thời gian mới cho phép chúng tôi chạm mặt nhau một lần ! Mặt dù hai đứa ở chung một nhà !

Câu chuyện giữa tôi và Khánh đã mất vẻ tự nhiên ! Có lẽ tôi là kẻ cảm thấy bị mất tự nhiên với Khánh nhiều hơn, nhưng cử chỉ lạnh nhạt cũng do ở tôi biểu lộ với Khánh nhiều hơn là Khánh biểu lộ với tôi ! Nhiều khi tôi vẫn nhận thấy Khánh tỏ ra thân mật và săn sóc tôi, nhưng những lần như vậy, tự nhiên, tôi bỗng dưng ra cái kình, hoặc có khi thì gắt gỏng và lạnh lùng với Khánh !

Những thái độ của tôi làm cho Khánh cũng dưng ra e dè đối với tôi. Cái hố sâu giữa tôi và Khánh cứ thế, mỗi ngày một sâu thêm, không thể nào lấp kín được !

Tôi bắt đầu đi chơi. Nhất là từ khi bà Cả cho tôi biết số lương hàng tháng của tôi, tôi có thể giữ lấy tất cả để mà tiêu dùng riêng vì lương của Khánh hát ở các phòng trà, ở đài phát thanh, và đôi khi ở các chương trình đại nhạc hội vào mỗi buổi sáng chủ nhật đủ để chi tiêu trong gia đình một cách dư dả quá dư dả—là đằng khác.

Mới đầu bà Cả thấy tôi đi chơi khuya có khi hai ba ngày mới về nhà, bà có vẻ buồn và nhỏ nhẹ khuyên nhủ

tôi, nhưng sau bà thấy tôi không những không nghe lời mà còn tác tệ hơn, bà đã biết là bà bất lực đối với tôi. Tôi biết bà buồn vì những hành động của tôi lắm, nhưng tôi không thể nào làm khác hơn ! Mỗi khi về đến nhà, thấy vắng bóng Khánh là tôi cảm thấy như muốn nổi điên lên, tôi không thể nào ngồi yên chịu đựng cái không khí vắng lặng cô quạnh đó. Và tôi phải mặc quần áo để đi ra khỏi nhà ngay ! Dù không biết là sẽ đi đâu !

Nhưng tôi cũng cứ phải đi để cho vui bớt nỗi buồn !

Có nhiều hôm, tôi đi lang thang như một kẻ mất hồn. Trước kia tôi không hề biết uống rượu, nhưng lúc đó, "để quên sầu" tôi có thể uống cả chục chai la ve là thường.

Uống rượu xong tôi tấp vào một xó xỉnh nào trong tòa báo nằm ngủ vùi, hoặc lại nhà của mấy thằng bạn trong tòa báo nằm ngủ nhờ. Trong đời tôi có lẽ đó là thời gian tôi khổ nhất, nhưng cũng có lẽ cũng là thời gian tôi sung sướng vì nhờ vậy mà tôi mới biết được cảm giác thế nào là « ốm tương tư ».

Không lúc nào tôi dám để cho tâm trí bình tĩnh cả. Mỗi lần đầu óc hơi có vẻ sáng suốt một chút là tôi cảm thấy trong lòng trống rỗng một cách kỳ lạ và tôi phải tìm quên trong cơn say... hoặc quên trong những giấc ngủ nặng nề cùng những giấc mơ quái gở.

Có thể nói, hằng ngày, ngoài những giờ làm việc ở tòa báo, ít khi nào tâm trí tôi được tỉnh táo. Ngay cả

trong lúc làm việc tôi cũng chỉ làm việc như một cái máy và tâm hồn tôi luôn luôn ở tận đâu đâu.

Tôi bỏ sót những cái lỗi «morace» to tồ bố ngay trên trang nhất. Tôi bắt cần ! Tôi không còn ham thích làm việc nữa. Làm việc để làm gì trong khi mà tôi không còn lý do hăng say để làm việc ?

Nhiều khi tôi muốn dọn ra đi khỏi nhà—đi luôn—tôi tự nhận thấy sự hiện diện của tôi trong gia đình lúc đó thật vô cùng thừa thãi, nhưng khi nghĩ đến bà Cả, tôi lại tội nghiệp bà vô cùng. Vì vậy, tôi chỉ dùng dằng nửa ở nửa đi và tôi sống trong tình trạng «gần mặt nhưng xa lòng» với người mà tôi yêu thương với Khánh.

Có lẽ bà Cả báo động sự bê tha của tôi với Khánh.— Bà Cả biết tôi đau khổ và bê tha, chỉ vì Khánh — hoặc có thể «Khánh đã nghĩ lại» nên một buổi sáng Chủ nhật, tôi vừa ngủ dậy thì thấy Khánh đang ngồi bên cạnh. Khánh nhìn tôi mỉm cười. Một nụ cười mà đã lâu lắm, tôi mới được Khánh ban cho, được thấy trên đôi môi của người con gái mà tôi yêu thương : của Khánh.

Khánh hỏi tôi, thật âu yếm

— Anh đã dậy đấy à ? Khiếp, làm gì mà ngủ muộn thế, anh làm em chờ anh mãi nhưng không dám đánh thức anh.

Tim tôi đập rộn ràng vì những lời nói yêu thương đó của Khánh.

Cõi lòng đang tan nát của tôi như bừng sống dậy,

Tâm hồn của tôi như một thửa đất cằn cỗi bị hạn hán lâu ngày vụt được hưởng một trận mưa rào. Tuy nhiên tôi vẫn cố làm ra vẻ lạnh lùng, tôi cau mày hỏi Khánh :

— Em chờ anh ? Để làm gì vậy ?

Khánh vẫn nhìn tôi với ánh mắt chan chứa yêu thương và nụ cười âu yếm. Khánh nói giọng thật ngoan :

— Ơ hay, hôm nay chủ nhật, anh không nhớ à ?

Tôi cười khô khan

— Ừ hôm nay chủ nhật, nhưng sao ?

— Em... em muốn hôm nay anh đưa em đi chơi một bữa. Đã lâu lắm anh không đưa em đi chơi, chúng mình không có dịp đi chơi với nhau. Anh không nhận thấy như vậy sao ?

Tôi kêu lên :

— Đi chơi ? Em... bảo anh đưa em đi chơi ?

Khánh cũng kêu lên

— Ừ như vậy thì... có gì lạ lùng đâu mà anh sửng sốt như vậy ?

Tôi nhìn Khánh, dè dặt :

— Hôm nay em không đi hát đại nhạc hội à ? Mọi lần mỗi sáng chủ nhật em hay đi hát đại nhạc hội cơ mà ?

Khánh lắc đầu

— Không ! mà từ nay trở đi có ai mời hát đại nhạc hội, em cũng sẽ từ chối. Em đề dành ngày chủ nhật để chúng mình đi chơi với nhau. Anh có bằng lòng không ?

Khánh đầu môi và liếc nhìn tôi với ánh mắt thật tinh nghịch dễ thương sau câu hỏi đó. Nếu nói một cách nôm na tôi có thể diễn tả một cách chân phương là tôi cảm thấy «mát lòng, mát dạ» vô cùng sau câu hỏi đó ! Tâm trạng của tôi đúng là tâm trạng của một anh chàng si tình vừa được ban bố chút tình yêu và trở nên hết hồn hết giận ngay, sau khi được nàng đoái thương trở lại. Tôi ngập ngừng hỏi Khánh bằng một câu thật... nhà quê :

— Thật nhé ?

Khánh ghé sát lại bên tôi, bằng một cử chỉ thật táo bạo và thì thầm

— Dạ, em xin hứa với anh.

Rồi Khánh nói như trách móc tôi

— Anh... dạo này anh là chúa bê bối nhé ? Anh làm mẹ buồn vì anh ghê lắm đấy, anh có biết không ? Mẹ ở nhà cứ lo trông chờ anh hoài ! Anh làm gì, đi đâu mà những ba bốn hôm mới về đến nhà một lần ? Lại còn bày đặt rượu chè say sưa nữa ? Chắc... lại đi chơi với cô nào rồi chứ gì ?

Tí nữa thì tôi oà lên khóc, vì xúc động, vì sung sướng. Tôi cố nén nỗi cảm xúc để nói với Khánh :

— Khánh... em có biết... anh khổ vì em lắm không ?

Khánh cũng lộ vẻ xúc động không kém gì tôi. Khánh nói thật nhỏ, như van vỉ tôi ;

— Dạ... em biết. Em xin lỗi anh. Xin lỗi anh. Xin anh tha lỗi cho em !

Tôi lắc đầu :

— Không, em không có lỗi gì cả. Mà thôi, bỏ qua đi, chúng mình đừng nhắc đến những chuyện không vui đó nữa thì hay hơn. Từ bây giờ trở đi, chúng mình sẽ sống những ngày mới.

Khánh hỏi như reo

— Ừ... Như vậy anh nhé, thôi anh đi tắm rửa đi em cũng đi sửa soạn đây. Hôm nay chúng mình phải đi chơi với nhau một bữa cho thật đã thật vui nghe anh.

Khánh vừa toan quay đi, tôi chợt nhớ đến bà Cả, tôi vội hỏi Khánh :

— Mẹ đâu em ?

— Dạ, mẹ đi chùa với bà Tư bên cạnh anh ạ, hôm nay em nghe mẹ nói mẹ đi chùa đề cúng sao, có lẽ đến chiều mới về.

Tôi nói

— Em biết không ? Mẹ mà thấy chúng mình vui vẻ như thế này, chắc mẹ mừng lắm đấy.

Khánh khẽ «dạ» một tiếng thật ngoan rồi nhìn tôi mỉm cười.

Nước lạnh làm cho tâm hồn tôi thêm phần sáng khoái. Vừa tắm xong tôi lau người toan bước lên nhà trên để thay quần áo thì nghe thấy trên nhà có tiếng người nói chuyện.

Tôi ngạc nhiên dừng lại lắng nghe : Đó là tiếng nói chuyện của Khánh và một gã đàn ông, và gã đàn ông đó không phải ai xa lạ, chính là gã trưởng ban nhạc của Khánh. Gã có cái tên Hoàng Long và cử chỉ trịch thượng với tôi ở hậu trường phòng trà hôm Khánh bắt đầu đi hát. Tôi vừa nghe Khánh gọi tên gã.

Tiếng của gã lại vang lên :

— Bạn cái gì mà bạn, em lại làm bộ khó với anh rồi.

Tiếng Khánh thật dịu dàng

— Dạ không, em không dám nói dối anh đâu. Hôm nay em mắc bận thật mà anh, xin anh chờ cho khi khác...

Gã Hoàng Long ngắt lời Khánh :

— Mà đâu em có bận thật đi nữa em cũng không được quyền từ chối anh ! Em biết không, lâu lắm mới tổ chức được một cuộc đi chơi vui như hôm nay, độ xế chiều thì mình về chứ có gì đâu mà ngại.

Khánh nói như để an ủi gã

— Dạ... em đâu có ngại gì đâu ? Nhưng sao anh không nói cho em biết trước ? Giá mà anh bảo cho em

biết trước vài hôm thì đâu có khi nào em dám... từ chối lời mời của anh.

Giọng Hoàng Long lộ vẻ bức bối

— Thì anh cũng đâu tính tồ chức. Đây là mấy cha nội ấy thỉnh linh nổi hứng bất tử. Mãi hồi sáng này, mấy cha ấy mới lại rủ anh. Mấy chã lại bắt buộc anh phải làm với bất cứ giá nào, cũng phải có sự có mặt của em không có em thì mấy chã không chịu, nói rằng sẽ bị mất vui đi.

Gã nói năm tiếng «với bất cứ giá nào» thật chậm và rõ như một người vừa nói vừa gằn giọng.

Khánh ngập ngừng một chút rồi hỏi

— Khờ thật... mà...những ai mà có vẻ quan trọng thế ?

Giọng Hoàng Long trịnh trọng

— Chứ em nghĩ không quan trọng làm sao được ? toàn là những ông chủ phòng trà mà anh thầu chương trình hằng đêm chh họ. Đề phật lòng họ làm sao được cơchứ ? mà đó cũng là những phòng trà đang mời em hát, đang trả lương hàng tháng cho em... em cũng nên..,

Gã bỏ lửng câu nói và cắt tiếng cười hềnh hếch thật mọi rợ !

Tôi biết là Khánh đang bị gã Hoàng Long làm áp lực. Người tôi nóng ran lên, nhưng tôi vẫn cố nén giận đứng yên để xem gã sẽ còn giở những trò gì và Khánh sẽ đối

phó với gã ra sao ? Sau tiếng cười của Hoàng Long bầu không khí ở nhà trên bỗng im lặng một cách nặng nề. Có lẽ Khánh đang bối rối vô cùng. Hồi lâu, Khánh ngập ngừng hỏi Hoàng Long :

— Có những cô nào đi nữa vậy anh ?

Tiếng Hoàng Long trả lời

— Đủ hết Loan, Hồng, Nhung, Hạnh... nghĩa là các em ở trong ban nhạc của anh đều có đủ mặt hết. Chỉ còn thiếu có mỗi một mình em nữa là lên đường, đi hai chiếc xe hơi cơ mà, cuộc «Picnic» này tuyệt hảo lắm... hề hề.

Sau tiếng cười vô duyên đó, Hoàng Long chợt đổi giọng ra vẻ quan trọng :

— À, anh còn quên chưa báo cho em biết nữa, trong số các cha chủ bữa nay còn có một cha chủ hãng phim nữa. Thằng cha này là tay... đại triệu phú ! Hẳn giàu lắm, hẳn đang dự định quay mấy cuốn phim một lượt. Nếu... vô phúc mà em lại được hẳn chấm một cái, hẳn mời em ký «công tra» để đóng phim cho hãng của hẳn là đời em lên hương cái một rồi.

Gã đang nói ngon tròn chợt khựng ngay lại khi thấy Khánh vẫn đứng nguyên một chỗ, chưa chịu làm theo lời gã.

Gã kêu lên :

— Ờ kia...sao em vẫn đứng đó ?

Tiếng Khánh dứt dè yếu đuối

— Khò quá anh ạ, thật tình...hôm nay thì...không thể nào em đi được, mà đã có các chị ấy đi đông như thế thì vui quá rồi còn cần gì đến em nữa ? Thôi xin anh đề cho em khát đến dịp khác...em em...xin lỗi anh nhé. Em cũng muốn làm vừa lòng anh lắm nhưng...nhưng...nhưng...

Giữa lúc Khánh đang lúng túng như vậy thì Hoàng Long hộc lên :

— Chà ghê quá nhỉ ? Em...hôm nay em làm cao quá lắm rồi nhé, vừa vừa thôi chứ ! Nếu người ta không cần đến em thì làm sao anh phải mất công năn nỉ em từ nãy giờ!

Giọng Khánh càng thêm vẻ nhỏ nhẹ, năn nỉ

— Trời ơi, anh cứ nói oan cho em thôi, đâu có khi nào em dám vậy ? Anh đừng hiểu lầm em, tội nghiệp em lắm mà...thật tình là hôm nay em mắc...chút việc.

Hoàng Long cất tiếng cười nhạt

— A, thì ra thế đấy, thì ra hôm nay em mắc có bạn đi chơi rồi phải không ?

— Dạ...vớì lại cũng có tí việc nữa ?

Hoàng Long hỏi Khánh như hạch sách

— Nhưng mà...Cái thằng đó là cái thằng nào mà nặng kí quá vậy ? Cui bộ em coi trọng nó còn hơn nghề nghiệp em !

Khánh bối rối :

— Dạ... Dạ...

Hoàng Long hỏi dồn :

— Ai vậy ? Thằng nào vậy ?

Khánh cười nhẹ

— Đâu có ai đâu anh ? Chả là hôm nay em phải đi phố với anh Hoàng của em ở nhà... có tí việc. Em đã hứa với anh ấy rồi.

Hoàng Long kêu lên hai tiếng «chời ơi» với đầy vẻ diều cọt rồi hần cười lên hô hố :

— Chời ơi ! Tưởng ai hóa ra. . thì ra hôm nay em mắc bận phải đi phố với cái... ông anh cù lần của em hôm nọ ấy à ?

—Dạ...

— Có vậy thôi mà em cũng cho là quan trọng đến nỗi phải nhất định từ chối lời mời của anh à ? Không ! Lý do đó không hoàn toàn chính đáng chút nào ! Vì đi với cái ông anh «cả quỳnh» đó của em thì đi lúc nào mà chả được !

Càng nghe giọng nói của Hoàng Long tôi càng cảm thấy hần là một trong những thằng khốn nạn ăn nói vô duyên nhất trên đời này !

Thấy Khánh yên lặng, hần giục.

— Thôi còn chần chờ gì nữa ? Dầu em không muốn

đi cũng đâu có được ! Vào thay áo đi em ! Lẹ lẹ lên kéo mất hết cả ngày giờ... thì giờ là.. vàng bạc... hì hì mà em nhớ mặc chiếc áo nào cho thật ác thật chiến ấy nhé, nhớ mang theo cả áo ngắn nữa để thay...

Hoàng Long nói dứt lời buông thêm một chuỗi cười đầy vẻ hả hê. Có lẽ y không biết tôi đang có mặt ở trong nhà nên y mới dám sửa ra những câu nói vô ý thức đó. Nhưng cũng có thể y không buồn, không thèm chú ý xem tôi có ở nhà hay không ? Y cho rằng y trên chân tôi ! Y cóc cần, cứ việc phát ngôn phăng phăng cho dù là tôi có nhà hay không cũng chẳng ăn nhằm gì đến y mà phải để ý ?

Máu nóng của tôi bốc lên mặt. Cơn giận của tôi chỉ mới phát khởi đã vụt đến tột đỉnh. Tôi bước ba bước dài đã ra đến phòng ngoài và tôi vươn tay chụp lấy ngực áo của Hoàng Long.

Tôi nói như hét vào mặt gã

— Này, tiên sư anh nhé ! Anh ăn nói « hồng » nó vừa chứ !

Tiếp theo tiện tay tôi tặng gã hai cái tát « bốp ! bốp » ròn tan !

Khánh tròn tròn mắt lên nhìn tôi. Rồi nàng cuống quýt kêu lên với đầy vẻ sợ hãi

— Trời ơi ! Anh Hoàng, em lạy anh, anh đừng làm vậy... chết em... Khánh vừa kêu vừa nhoài người sang ôm lấy tôi và cố gỡ tay tôi ra, Hoàng Long nhân cơ hội-

Cái thằng nhạc sĩ hèn hạ khốn kiếp đó bây giờ mỗi lần thoáng nhớ đến, tôi vẫn có thể mừng tượng được hết sức rõ ràng với bản mặt gà mái đẻ tiện của y — Hẳn thấy được Khánh bệnh, hẳn liền nhân cơ hội lộn xộn toan vung tay đánh tôi, nhưng nhanh hơn hẳn, tôi đã tổng cho hẳn một đập khiến hẳn ngã chúi. Và ngồi bệt dưới đất như con chó ghẻ ! Hẳn ngược lên nhìn tôi với một ánh mắt căm hờn, nhưng trong tia mắt đó của hẳn, tôi bắt gặp có pha trộn cả sự sợ hãi ! Hẳn toan co giò để kiếm đường chuồn vì hẳn sợ bị xông lại đánh nữa, thì đã Khánh vội vã buông tôi ra, nàng chạy lại đỡ hẳn đứng dậy. Khánh nói với hẳn giọng nàng suýt xoa dịu dàng cuống quýt... Hoàng Long gượng đứng dậy, gãi hèn nhát hất tay Khánh ra.

Khánh càng cuống quýt hơn

— Chết thật ! Khờ quá đi mất thôi. Anh .. em xin lỗi anh nhé ! Anh Hoàng anh ấy nóng quá !

Quay sang phía tôi, Khánh thấy tôi còn đứng nhìn Hoàng-Long với vẻ giận dữ, Khánh chấp hai tay lại :

— Anh Hoàng, em van anh ! Em lạy anh ! Anh cho em xin, anh vào nhà trong đi. Nếu anh muốn anh cứ việc đánh em đây này...

Tôi đứng lặng im nhìn Khánh, lòng tôi bồi hồi xúc động. Tôi vừa giận vừa thương Khánh. Tâm hồn tôi vụt giá lạnh như băng. Tôi lặng lẽ quay vào nhà trong.

Tôi thầm nghĩ «tan nát hết rồi»!

Ở bên ngoài tiếng suýt xoa, săn sóc của Khánh vẫn rối rít vang lên bên cạnh gã Hoàng Long.

Tôi đứng tần ngần nhìn chung quanh căn nhà một lượt : ở đây, căn nhà này lẽ ra sẽ là tổ ấm của đời tôi. Nhưng thôi, có lẽ đã đến lúc tôi phải đi ra khỏi căn nhà này. Tôi quơ vội mấy bộ quần áo và ít đồ lặt vặt gói vào một tờ báo, rồi mở cửa sau và bỏ đi thẳng. Không một cuộc ra đi nào lại bất ngờ và diễn ra quá nhanh như sự ra đi của tôi lúc đó. Chỉ mới trước đây ít phút, tôi và Khánh còn quấn quít bên nhau. Đời tôi đang như chiếc lá cây úa héo vụt được tưới lên bằng những giọt nước thánh tươi mát, nhưng... những giây phút vui chưa được hưởng trọn thì tôi đã phải ra đi, lòng nặng trĩu buồn rầu.

Lúc quyết định bỏ đi, tôi thấy lòng tôi hết sức bình tĩnh : không phải chỉ vì giận hờn vu vơ hoặc trong lúc quá nóng nảy mà tôi bỏ đi ít bữa rồi sẽ trở về. Ngược lại, trước khi đưa tay mở chốt chiếc cửa sau, tôi có một quyết định dứt khoát : tôi sẽ đi và đi vĩnh viễn ! Quyết sẽ không bao giờ trở về căn nhà có quá nhiều kỷ niệm này nữa.

Tôi ra đi bằng một ngõ hẻm khác và lăm lũi ra đường.

Ra đến ngoài đường, tôi gọi một chiếc Taxi bảo chạy thẳng xuống tòa báo.

Tôi vào tòa báo tìm gặp ông quản lý đề xin nghỉ

việc và xin lãnh một nửa tháng lương còn lại trước sự ngạc nhiên của ông ta.

Lãnh tiền xong, tôi ra bến xe đò, định trở về Cái Sắn.

Tôi nghĩ, chỉ có về Cái Sắn tiếp tục cuộc đời dạy học thì may ra tâm hồn tôi mới có thể thanh thản được một phần nào và đồng thời mới có thể có đủ thời gian để tôi quên, quên hết tất cả mọi phiền muộn tủi hờn đau khổ yêu thương.

Nhưng, không hiểu sao, khi chiếc xe đò sắp sửa chuyển bánh thì tôi lại thay đổi ý định. Sau một hồi suy nghĩ tôi suýt nữa vụt gào lên : “Không, tôi không thể nào để cho tâm hồn của tôi bình tĩnh sáng suốt được trong những lúc này, càng bình tĩnh bao nhiêu chỉ càng làm cho tâm hồn tôi thêm gọi thương gọi nhớ bấy nhiêu. Tôi phải đi tới một phương trời nào thật xa lạ, phải làm cho tâm hồn tôi u mê đi, có như vậy, may ra tôi mới có thể quên được hết tất cả đề mà sống, đề mà tiếp tục sống và đề mà quên Khánh.

Tôi lặng lẽ bước xuống xe đò và xách gói quần áo đi lang thang một hồi. Trong óc tôi những câu hỏi cứ dồn dập vang lên : «Đi đâu ? Đi đâu bây giờ». ?

Và tôi bước chân vào một quán rượu hồi nào mà không biết !

Tôi gọi một chai la de, hai chai la de rồi ba chai la de, tôi mua rượu để để pha thêm vào la de uống cho

say. Cứ thế tôi ngồi uống rượu tí tí như một tay đệ tử lưu linh thượng thặng. Tôi nhất định phải uống cho thật say để có thể quên hết mà không còn nhớ đến bất cứ một sự việc gì nữa. Nhưng lạ lùng thay ! Càng uống bao nhiêu khác với mọi lần, tôi càng cảm thấy tâm hồn tôi tỉnh táo bấy nhiêu ! Không những không say mà tôi lại còn cảm thấy sáng suốt hơn cả trước khi uống rượu ! Thế rồi, hình ảnh của Khánh — hình ảnh mỹ miều đáng yêu—đó lại lơ mờ hiện ra trước mắt tôi. Tôi hình dung đến những cử chỉ của Khánh, giờ này Khánh đang làm gì? Ở đâu ? Những dấu hỏi cứ quay long lóc trong đầu tôi.

Chỉ một chút xíu nữa là tôi đã vung tay lên xô ngã chiếc bàn và đập phá tan hoang tất cả ! Bên tai tôi lúc đó như đang thềm khát nghe một âm thanh đồ vớ ! Nhưng may mắn làm sao ! Tôi dần lòng lại được.

Tôi trả tiền một cách tỉnh táo rồi lại thất thểu ra cửa. Lúc đó trời đã quá trưa.

Ngày chủ nhật... ngày chủ nhật buồn, có lẽ đó là một ngày chủ nhật buồn nhất của đời tôi...

Trong nỗi buồn cô đơn vắng lặng đó, tôi thầm nghĩ : « Giá bây giờ nếu mình chết được ! »

Đó là lần đầu tiên tôi nghĩ đến cái chết.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ đơn thuần là những ý nghĩ đề bốc hơi, sau đó tôi bình tĩnh lại được ngay, mặc dù đó chỉ là một sự bình tĩnh nặng trĩu những bối rối, suy tư.

Cuối cùng, tôi leo lên xe taxi và bảo chạy thẳng lên Ngã Ba Chú Ía.

Thời đó, Ngã Ba Chú Ía là một xóm điểm nổi tiếng phồn thịnh nhất. Trước đây, mỗi lần lĩnh lương hoặc có dịp gì vui, tôi cũng từng theo mấy người bạn trong tòa báo lên Ngã Ba Chú Ía «giải trí lành mạnh» vài bận rồi. Chúng tôi cũng đã quen mặt với một vài chị chủ nhà chuyên môn chứa gái mãi dâm ở Ngã Ba Chú Ía.

Trong số đó, nhà của chị Tư Răng Hô được chúng tôi chiếu cố nhiều hơn cả. Sở dĩ như vậy là vì Chị Tư tính tình vui vẻ, em của chị Tư ngoan và khá thơm. Nhất là chị «chém» rất thông cảm, không nỗ lực «đập» chúng tôi như những nhà khác trong xóm.

Xuống xe, tôi đi thẳng vào nhà chị Tư Răng Hô. Đang ngồi cho con bú ở ngưỡng cửa, vừa thấy tôi, chị kêu lên :

— Chua choa ời ! Làm gì mà mặt trời mọc trễ quá «dzậy». Lại say rồi phải không ?

Tôi cố làm cho giọng nói của tôi ra vẻ lè nhè

— Ừa, say rồi đây. Xuống đây ăn vạ nhà chị vài ngày được không ?

Chị Tư cười rộ

— Nói giả ngộ không ? Tui làm gì mà đòi ăn vạ tui, nhà tui thì ai ở mà hồng được, miễn là có tiền..

Chị nói xong lại cười một chuỗi dài rồi chạy đi rót cho tôi một ly nước.

Tôi hỏi chị :

— Sao dạo này chị có em nào mới không ?

Chị Tư trề môi

— Thiếu gì, để tôi đi kêu nghe ?

Tôi gật đầu :

— Rồi, bây giờ chị dọn cho tôi một chỗ nằm sạch sẽ một chút, đêm nay tôi ngủ ở đây luôn.

Chị Tư dẫn tôi đi tuốt vô phía trong, chị nói

— Cha chắc lại trúng mồi chó gì ? Để tôi đi kêu cho cậu con nhỏ này, mới ra đời, ngoan lắm, ngủ đêm luôn từ đây cho tới sáng chắc phải năm bò.

Tôi ra hiệu cho chị đi kêu rồi nằm lăn ra giường.

Tôi cố làm ra vẻ say sưa, nhưng tôi không làm sao đóng kịch được. Tâm hồn tôi vẫn tỉnh táo một cách kỳ lạ.

Tôi vẫn nhớ đến Khánh, hình ảnh của nàng hiện rõ trước mặt tôi, vẫn ám ảnh tôi, khiến cho tôi thêm khờ sở, thêm bức bối vì tôi cố quên đi tất cả mà không làm sao có thể quên được.

Tôi nằm dỗi mắt ngó mung lung lên trần nhà. Chiếc trần nhà ám khói đen kịt giăng đầy mạng nhện. Hai bên vách được chủ nhà dán chằng dán chịt bằng đủ thứ giấy màu sắc rực rỡ. Hình tài tử, đào cải lương bia báo, phụ bản chim cò của một tờ nhật báo tặng độc giả hàng ngày v.v...

Ngôi nhà bên cạnh có vài chuỗi cười rúc rích nổi lên

xen lẫn với mấy câu vọng cổ lam nham do một cô gái làng chơi nào đó đang ca bằng quơ “khoan, xin chàng hãy nương tay để cho thiếp được đôi lời cặn tỏ... vì tình của đôi ta là tình duyên ngành trái”. Cô gái ca chưa hết câu vụt phá lên cười khanh khách...

Rồi cô ta chột hắng giọng: “Thôi lẽ lẽ lên cha nội ! làm gì mà lâu thấy mờ ! Bực cả mình !” Tiếp theo là tiếng của một gã đàn ông cộc cằn cất lên : “Thôi mà em ! Sao em khó quá vậy ? ”

— Vô đây em, vô trong này nè em !

Tiếng của chị Tư nổi lên làm tôi bỏ dở việc theo dõi cuộc cãi vã của cô gái giang hồ và người khách ở phòng bên cạnh để chống tay ngồi dậy nhìn ra phía ngoài.

Chị Tư nhìn tôi cười

— Nè, hôm nay cậu hèn lắm đó nghe. Tui phải năn nỉ mãi chủ của nó mới chịu bằng lòng cho nó ngủ đêm đó ! Nhưng có điều phải mắc một chút vì con, bé này mới và hãy còn sớm thấy mờ !

Cô gái bước vào tới. Chị Tư đẩy cô ta ngồi xuống bên cạnh tôi

— Ngồi xuống đây đi em, cậu này, cậu ấy hiền và «điệu» lắm đó, bữa nay ngủ đêm với cậu ấy cho ngoan nghe em, sáng cầu thương, ngủ đêm khỏe hơn «đi dừ» mà em, đi dừ mệt thấy mờ !

Cô gái vẫn ngồi lặng thinh.

Tôi quay sang nhìn đứa con gái. Cô ta chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi. Nét mặt ngây thơ đầy vẻ quê mùa. Tóc của cô ta hãy còn kẹp ngang vai và gương mặt với hai cánh tay đen xạm vì nắng.

Cô gái nhìn tôi vẻ mặt như một kẻ không hồn.

Chị Tư hỏi tôi

— Bây giờ cậu «đi» một lát với nó rồi cho nó về tắm rửa ăn cơm, tối nó qua ngủ luôn với cậu được không ?

Tôi bảo chị Tư :

— Được rồi, bây giờ chị đi mua cho tôi một chai lade...

Chị Tư hơi nhăn mặt.

— Chời ơi ! mặt mày đỏ kè như dấy mà còn đòi uống La De !

Tôi xua tay :

— Thầy kè tôi ! chị cứ đi mua cho tôi đi.

Chị Tư chìa tay ra :

— Đưa tiền đây chớ, cả tiền của con nhỏ này nữa để tôi mang qua trả cho chủ cho nó luôn.

Tôi móc túi đếm tiền trao cho chị Tư. Tôi hỏi cô gái :

— Em uống gì không ? uống la de với anh nhé ?

Cô gái lắc đầu

— Hông !

Chị Tư vừa bước ra ngoài, tôi choàng tay qua vai

cô gái. Tôi cúi xuống ôm hôn cô ta một cái hôn thật nồng nhiệt. Cô gái ngời ngậy người ra chịu đựng như một khúc gỗ. Mặc cho tôi muốn làm gì thì làm. Cho đến khi bị ngộp thở, chịu không nổi nữa, cô ta đẩy nhẹ tôi ra

— Ngộp thở quá anh...

Tôi cười lên sáng sặc

— Em không thích anh hôn em hả ?

Cô gái nhìn tôi với ánh mắt như van xin :

— Tội nghiệp em anh, em mới ra làm có mấy bữa mà.

— Thật à !

— Em nói láo với anh làm gì ?

Tôi đẩy cô gái nằm xuống giường. Cô ta vẫn ngoan ngoãn chịu đựng. Tôi chồm lên thân thể cô gái như một con hồ điệp...

Tiếng chị Tư chợt vang lên :

— Dữ hôn. Làm gì mà gấp quá vậy ! Còn cả một buổi tối và đêm lặn mà ?

Nghe tiếng chị Tư, cô gái vội choàng dậy, đưa tay cài vội mấy chiếc nút áo. Tôi ngồi lên, đưa tay lấy đỡ chai la de và cái ly trên tay chị Tư. Chị Tư dặn tôi trước khi quay ra :

— Uống vừa vừa ấy nghe cậu. Coi chừng say trúng phong trúng gió chết à ? Tui ở nhà ngoài cậu cần gì thì cứ việc kêu tui nghe.

Chị bước ra ngoài rồi khép cửa lại ngay.

Tôi rót la de ra ly uống ừng ực một hơi rồi quay lại đưa cho cô gái :

— Uống đi em.

Cô gái lắc đầu sợ sệt

— Em không biết uống đâu.

Tôi ngồi sát lại bên cạnh cô ta nài nỉ

— Uống đi mà em, uống với anh một chút cho zdui cho quên đời chó đẽ đi em !

Cô gái vẫn cương quyết từ chối

— Không được mà, em đã nói không biết uống rượu mà anh !

Tôi cười sằng sặc. Chợt hai mắt tôi long lên sòng sọc nhìn cô gái với vẻ vô cùng dữ tợn. Tôi cười nhạt hỏi

— Bộ em cũng khinh khi anh nữa sao ?

Cô gái kêu lên

— Trời ơi, anh nói gì kỳ vậy ? Ai mà dám khi anh ? Hạng như tui tui mà còn dám khi ai nữa ?

Tôi bắt bẻ

— Em nói hạng như tui tui là hạng làm sao ?

Giọng cô gái chua chát :

— Thì hạng điểm như tui tui chứ còn hạng làm sao nữa ?

Tôi lắc đầu gằn giọng :

— Điểm cũng là người chứ bộ, làm gì mà phải khi mình quá vậy ?

Cô gái thở dài

— Tụi tui không tự khinh thì đề các anh khinh cũng zdậy.

Tôi cười nhạt

— Ai khinh các em hồi nào đâu ?

— Anh không khinh nhưng có người khác khinh ! Thiếu gì người khinh ! Ai có tiền đến đây cũng có quyền khinh khi tui tui hết.

Đột nhiên tôi nổi cơn giận dữ, tôi nói như quát :

— Mẹ kiếp, không thằng nào có quyền khinh các em hết, em biết chưa ? Các em không khinh tui nó thì thôi, làm sao tui nó có quyền khinh các em ? Bộ thằng nào có tiền cũng có quyền khinh người sao. Anh đập thấy mẹ tui nó hết !

Cô gái hốt hoảng kêu lên

— Trời ơi anh làm gì mà la lớn dữ quá vậy ? Anh làm em sợ quá !

Tôi nguôi cơn giận dữ ngay với ánh mắt kinh hãi của cô gái. Tôi cười mơn và đổi giọng thật nhỏ nhẹ :

— Đó là anh cao hứng nói như vậy thôi ! Bỏ qua đi em, đừng nghĩ tới ba cái chuyện đó mất công lắm, bi giờ mình zdui mí nhau nhé.

Tôi uống cạn ly la-de, tôi cố gượng để khỏi vung tay lên ném mạnh chiếc ly xuống đất, mặc dù lúc này tôi đang rất thèm được nghe những âm thanh đồ vỡ. Tôi nhào người kéo cô gái ngã vật xuống. Cô gái cuống quýt kêu lên :

— Trời ơi ! Từ từ vậy anh, anh làm gì mà gấp quá vậy ?

Tôi hôn lên mặt cô gái như mưa bắc. Tôi nói trong hơi thở nồng nặc mùi la-de :

— Anh thương em ! Anh thương em... em biết không ?

Người con gái rướn người lên chịu đựng và cố tránh những cái hôn tàn bạo của tôi. Đột nhiên, tôi muốn xé toang chiếc áo của cô gái ra. Tôi nói :

— Anh thèm xé chiếc áo này của em quá ! Em cho anh xé nghe ? Rồi mai anh mua cái khác đền cho em !

Cô gái kêu lên :

— Trời ơi ! Đâu có được, bộ anh điên rồi sao ? Anh...

Cô ta ghen lời lại vì những cái hôn của tôi, hồi lâu cô gái cố đẩy tay tôi ra

— Anh thay đồ đi, coi chừng nhăn hết quần áo bây giờ.

Tôi đứng dậy, trút bỏ y phục.

Tiếng mấy chiếc nút bấm bật bật vang lên cùng với tiếng sột soạt của quần áo cọ sát.

Khi tôi quay lại thì toàn thân của cô gái cũng không còn một mảnh vải. Cô ta thản nhiên nằm chờ đợi tôi. Vẻ mặt nhẵn nhụi và không hồn như của một pho tượng đá...

Không biết, tôi tỉnh cơn say hay lúc đó tôi mới cảm thấy và biết mình đang say sau cuộc làm tình tàn bạo với đứa con gái điếm mới vào nghề. Đứa con gái nằm rũ người ra thở dốc và bèo nhèo như một cái mền vừa nhúng nước. Một bên núm vú của cô gái bị tôi cắn hấy còn đỏ bầm. Đứa con gái nằm thút thít khóc.

Tôi liếc nhìn thật nhanh lên thân thể lỏa lồ của đứa con gái với một tia nhìn chạy trốn rồi thở dốc một hơi dài. Tôi quay mình nằm xoay lưng lại phía cô gái. Đứa con gái vẫn nằm tênh hênh và khóc rầm rút. Tôi nằm im lắng nghe. Trời bắt đầu xụp tối, không gian bên ngoài có lẽ bắt đầu ngả sang màu đục nhờ nhờ... Bóng tối đã tràn ngập căn phòng...

Bên ngoài tiếng cười lao xao tiếng chào mời, tiếng cãi lộn của những trẻ con tranh nhau bắt khách vẫn nổi lên ầm ĩ. Nhưng, trong căn phòng tối đen này, tôi cảm thấy yên lặng một cách lạ lùng. Tiếng muỗi vo ve nổi lên hòa cùng với tiếng khóc thút thít của người con gái càng làm tăng thêm vẻ yên tĩnh, một vẻ yên tĩnh đến rợn người !

Toàn thân tôi bài hoại rã rời, tôi cảm thấy mệt mỏi, chán nản một cách lạ lùng. Có lẽ đã với được phần nào sự

tủi hận sau những giọt nước mắt. Đứa con gái đã gần như nín khóc. Tôi nằm xoay người lại ôm choàng qua thân thân hình trần trụi của nó. Tôi nói thật nhỏ nhẹ thật chân thành

— Em, anh xin lỗi em. .

Đứa con gái khẽ đẩy tay tôi ra :

— Anh có lỗi gì đâu.

Tôi thở dài :

— Anh rất ân hận là anh đã có những cử chỉ vũ phu với em như vừa rồi. Thật tình, anh không muốn làm thế. Anh chưa đối xử với ai như vậy, tại hôm nay anh...

Đứa con gái gạt đi

— Anh đừng nói nữa, em chịu đựng quen rồi.

Tôi nâng cầm đứa con gái lên, nhẹ đặt một cái hôn thật thành kính lên má người con gái bất hạnh. Tôi cúi người hỏi

— Em hận đời lắm phải không ?

Đứa con gái bặm môi lắc đầu :

— Không !

Tôi lắc đầu

— Anh biết, em đừng có dấu. Hồi nãy em tỏm anh lắm phải không ?

Cô gái cười nhẹ :

— Anh đừng nói gì cả, không có gì đâu. Em chịu đựng quen rồi...

Giọng nói của cô gái hết sức bình thản và đầy vẻ nhẫn nhục. Đột nhiên tôi gục mặt lên ngực cô gái, và tôi vụt oà lên khóc...

Đứa con gái để im mặc cho tôi khóc, hai tay nhẹ xoa lưng và vuốt tóc tôi. Tôi khóc được một cơn thật đã, thật ngon lành, khóc như chưa bao giờ được khóc—cho đến khi dường như bao nhiêu nước mắt của tôi đã tuôn trào ra hết—tôi cảm thấy tỉnh táo trở lại, không còn say và tâm hồn nhẹ lâng lâng. Tôi chống tay ngồi dậy lấy quần áo mặc cho cô gái. Tôi vòng tay qua cổ đứa con gái thật âu yếm để đỡ cô ta dậy và thì thầm

— Chúng mình đi kiếm cái gì ăn nghe em ? Em có đói bụng không ?

Cô gái lắc đầu

— Em chưa thấy đói, bộ anh đói rồi hả ? Để em kêu chị Tư đi mua mì cho anh ăn nghe.

Tôi xua tay

— Không, anh và em đi ra ngoài đường kiếm cái gì ăn luôn thề cho mát mẻ một chút. Ở trong này nực quá. Hay là mình xuống Sài Gòn kiếm đồ ăn rồi về?

Cô gái kêu lên

— Trời ơi đâu có được, má em đâu có cho ?

Tôi nhú mày nhìn cô gái

— Má em... má...

Cô gái lắc đầu cười

— Hồng phải, má em tức là bà chủ của em đó.

Tôi hỏi

— Nhưng tại sao bà chủ của em lại không cho ? Bà không cho em đi ăn à ?

Cô gái cải chính

— Hồng phải vậy. Bà không cho em đi đâu hết trơn á.

— Sao kỳ vậy ?

Cô gái khẽ thở dài

— Bà sợ em trốn đi luôn !

Tôi nhìn cô gái với vẻ thắc mắc và tò mò

— Trốn ? Nhưng tại sao bà lại sợ em trốn ?

Trong óc tôi vụt thoáng qua một ý nghĩ. Tôi «a» lên một tiếng rồi hỏi cô ta

— Thì ra... em bị... ?

Tôi chưa hỏi dứt câu thì tiếng chị Tư từ bên ngoài nói ngắt ngang câu hỏi của tôi

— Nè cậu ơi ! Tối rồi, ở trông có cần đèn không ?

Chị ta lên tiếng như vậy là đề báo trước cho tôi biết chị ta sắp bước vào, vì tiếng của chị vừa dứt thì chị cũng đã xô cửa bước vào đến nơi. Trên tay chị đang cầm cây đèn cây. Chị nhìn tôi cười :

— Dữ hông ? Bộ nãy giờ hai người ngủ hả ?

Rồi chị quay về phía cô gái :

— Còn em... em tên gì đó ? Mới lại, chị hồng biết đề kêu, sao em không về tắm rửa, thay đồ rồi ăn cơm đi.

Tối rồi, lát nữa còn qua đây ngủ đêm luôn với cậu ấy.

Tôi hỏi chị tư :

— Đề tôi đưa cô ta ra ngoài đường ăn mì một lát rồi về được không chị Tư ?

Chị Tư dầy nầy

— Ý đâu có được cậu ! Ở ngoài thầy chú rần rần ra họ đề ý chết.

— Thì đề hai đưa tôi lên Saigon ăn rồi về ?

Chị Tư cương quyết :

— Không có được đâu cậu ơi ! Chủ của nó khó lắm !

Chị cầm cây đèn cầy lên mặt bàn rồi nói :

— Nếu cậu muốn ăn thì đề tôi ra ngoài ấy mua bưng vô cho cậu. Đi làm gì cho mất công. Mua hai tô cho con nhỏ này ăn nữa nghe ?

Tôi đành phải ưng thuận

— Thôi cũng được. Với lại chị mua cho tôi một chai la de nữa. Chị Tư kêu lên :

— Nữa, lại la de, cậu này hôm nay hôm nay uống dữ há.

Chị quay sang nhìn cô gái mỉm cười rồi hỏi

— Còn em, em biết uống la de không, đề chị mua luôn thề.

Cô gái lắc đầu

— Chị mua cho em một chai xá xị.

Tôi móc tiền đưa chị Tư. Chị Tư vừa quay đi, tôi vút cồ cô gái xuống hôn :

— Tụi mình.. mùi quá phải không em ? Cứ như là vợ chồng mới cưới ấy há ?

Cô gái cười nhẹ, bảo tôi :

— Anh cho em về bên kia tắm rửa thay đồ một chút rồi em sẽ qua với anh ngay.

Tôi giao hẹn

— Nhưng phải lẹ lẹ lên đấy nhé. Em mà về trễ lên... đi khách là anh không chịu đâu đó à. Với lại qua ăn mì cho lẹ kéo nguội hết.

Cô gái đi rồi, tôi cũng mò ra nhà sau của chị Tư để tắm rửa. Tôi có tật mỗi lần tắm là xối nước ào ào ! Xối cho đã tay thì thôi. Nước lạnh cũng làm cho tôi thêm tỉnh táo được phần nào. Tôi đang xối nước liên miên thì chị Tư mua mì về, chị kêu lên

— Chèn ơi, xối xừa vừa vậy cha nội ! Hết lu nước của tôi còn gì ! Giờ này làm sao kêu ai gánh cho được.

Tôi cười hì hì rồi mặc quần áo đi trở lên.

Chị Tư hỏi tôi

— Ủa, con nhỏ đâu rồi cậu ?

— Nó về nhà để tắm rửa thay đồ.

Chị Tư nhìn tôi tò mò :

— Con nhỏ mình mấy được không cậu ? Nó hiền quá há ?

Tôi rót la de ra ly, uống ực một hơi. La-de lạnh chạy đến đâu, tôi cảm thấy như mát ruột đến đó. Tôi hỏi lại chị Tư :

— Bộ nó mới ra đời thiệt hả chị ?

Chị Tư xằng xái :

— Chời ơi ! Mới ra đời thiệt đó, ai nói xí gạt cậu làm gì. Bữa nay cậu hên lắm đó. Vừa trúng mồi, lại gặp được gái mới thiệt ngon lành !

Tôi cố gượng nở một nụ cười khi nghĩ đến hai tiếng «trúng mồi» mà chị Tư vừa gán cho tôi !

Chị Tư lại cười hì hì tiếp tục kể công

— Cậu biết không ? Nó «đi» một ngày cả mười mấy hai chục «dù» gạt ra không hết khách. Tại bữa nay chủ nó thấy nó đuổi quá sợ bắt nó đi nhiều, nó mệt, nên mới chịu cho ngủ đêm đó. Với lại, tôi cũng bảo đảm là cậu đang hoàng nữa... hì hì... ngủ đêm mà ngủ từ bốn năm giờ chiều ! Cậu là cha trên đời rồi !

Chị Tư vừa nói dứt câu thì cô gái cũng vừa đi trở vào.

Cô ta vừa thay một bộ đồ bông mới. Có lẽ bộ đó cô ta mới mua hoặc mới may vì thấy còn nguyên nếp gấp.

Chị Tư cười

— Cậu ấy đang hỏi thăm em đó. Cha, điệu này coi bộ

hai người hạp nhau dữ rồi đa. Cười nó làm «dzợ» luôn đi cậu. Thấy nó hiền khô, tôi cũng thương nó nữa !

Tôi cười chua chát

— Thì chả là «dzợ» của tôi rồi đó sao !

Tôi đưa tay kéo cô gái ngồi xuống bên cạnh tôi rồi hỏi thật âu yếm :

— Có phải «dậy» không em ?

Cô gái làm thinh. Chị Tư đầy hai tô mì lại trước mặt chúng tôi rồi cất tiếng cười ròn tan. Chị vừa cười vừa bỏ đi ra nhà ngoài.

Cô gái ăn không hết một phần ba tô mì. Cô ta uống nước ừng ực. Có lẽ cô ta khát lắm, tôi ái ngại nhìn cô ta :

— Bộ em khát lắm hả ?

— Dạ, tại đi khách nhiều quá nên mệt và khát nước.

— Sao em không nghỉ đi khách ít bữa có được không ?

Cô gái cười buồn

— Má em đâu có chịu ! Em năn nỉ thấy mồ mà bà cứ biều em ráng đi hoài !

Tôi ngồi im ngắm nghía đứa con gái. Chưa có một nét phong trần, dĩ thỏa nào phảng phất trên gương mặt cô gái điểm này, tôi khẽ thở dài. Cô gái ngập ngừng hỏi tôi :

— Bộ anh có chuyện gì buồn lắm hả ?

Tôi làm bộ cười dòn :

— Có gì buồn đâu ? Anh đang «dzui» thấy mờ

Cô gái vẫn nghi ngờ :

— Em hồng tin.

Tôi cau mày hỏi lại :

— Tại sao em hồng tin ?

— Em thấy anh uống rượu và thở dài hoài...

Tôi nói chống chế :

— Nói «dzây» mà cũng nói được. Bộ hể ai uống rượu và thở dài là đều đang buồn cả hay sao ?

Cô gái cười nhẹ. Ánh sáng leo lét của ngọn đèn cầy không đủ để xua bóng tối lơ mờ ra khỏi căn phòng. Đàn muỗi nường theo bóng tối bay ra kêu vo ve. Cô gái phải chân leo lên giường.

— Em giăng mừng nghe anh ? Muỗi quá há !

Không đề tôi trả lời, cô gái kéo chiếc mừng đen thui ở cuối chân giường rũ ra và loay hoay tìm cách giăng lên. nhìn bóng cô gái thấp thoáng qua chiếc màn tôi vụt liên tưởng đến một hình ảnh. Ở nhà cũng đã nhiều lần Khánh giăng mừng cho tôi... Hừ Khánh ! đã gần một t ếng đồng hồ tôi đã quên được Khánh... Nhưng hình ảnh cô gái loay hoay giăng mừng làm tôi vụt nhớ đến Khánh... Khánh ơi giờ này em đang làm gì ?

Con nhớ vụt ào đến làm cho tôi có cảm giác như

bị ngộp thở, tôi uống vội hết ly la de rồi chui ngay vào trong mùng. Tôi vươn tay kéo cô gái vào lòng, cô gái ngã sấp lên người tôi ! Chiếc mùng bị đứt tung trùm lên người chúng tôi. Cô gái cố dẩy dụa kêu lên

— Trời ơi, anh làm gì kỳ quá, em chưa giăng mùng xong mà !

Tôi thở hồn hèn

— Kệ nó ! Không cần giăng nữa.

Đưa con gái xô tôi ra :

— Chời ơi, buông em ra một chút đã đi anh !

— Không.

Tôi nói như quát và trút bỏ y phục của cô gái bằng những cử chỉ thật tàn bạo.

Cô gái rên lên :

— Trời ơi ! Anh này anh ấy điên rồi...

Chiếc mùng theo đà cử động cuốn tròn lấy chúng tôi. Tôi và cô gái như hai con cá bị mắc lưới. Cuối cùng vì ngộp thở quá tôi đành phải buông cô gái đề tung ra...

Cô gái cũng cố tung người ngồi dậy, chui ra khỏi chiếc mùng rồi thở hồn hèn. Nhìn đứa con gái đầu tóc rũ rượi chiếc áo bị tôi giật tung hàng nút để lộ bộ ngực trần và toàn thân nhể nhại mồ hôi, lòng tôi dịu lại phần nào.

Tôi thở dốc một hơi rồi đứng dậy. Lần này chính

tôi loay hoay đi giăng mùng trong khi đứa con gái ôm mặt thút thít khóc.

Giăng mùng xong; tôi tấn mùng dàng hoàng rồi bằng một cử chỉ thật dịu dàng, tôi kéo cô gái vào lòng, và hôn lên má cô ta

— Anh xin lỗi em.

Đầu cô gái ngã nằm im trên vai tôi, mùi dầu dừa từ tóc của cô gái xông lên hăng hắc. Im lặng và im lặng... đầu óc tôi trống rỗng ! Tôi dường như thiếp đi được một lúc lâu cho đến khi cô gái tựa mình để xoay tay trút bỏ chiếc áo và vớt lên đầu giường, tôi mới giật mình mở choàng mắt ra, cô gái dịu dàng bảo tôi

— Anh buồn ngủ hả ? Anh ngủ một giấc đi cho khỏe.

Tôi vươn vai :

— Không, anh chưa có buồn ngủ, em có buồn ngủ không ?

— Nực quá ngủ không nổi.

Tôi ôm cô gái vào lòng, vòng tay tôi xiết lại thật dịu dàng :

— Anh quên chưa hỏi em, em tên là gì nhỉ ?

— Em thứ năm.

— Em không có tên sao ?

— Thì anh cứ kêu em là Năm cũng được vậy.

— Em ở đâu lên đây ?

— Long Xuyên.

— Em bị người ta dụ dỗ gạt vô đây phải không ?

— Không, em tự ý đi làm !

— Em thích làm nghề này ?

Cô gái khẽ thở dài :

— Ai mà thích ? Nhưng tại em nghèo quá, em muốn có tiền.

— Em còn nhỏ, cần tiền làm gì ?

— Để nuôi ba má em !

— Nuôi ba má em ? Em thứ năm cơ mà ? Còn các anh chị của em đâu ?

— Họ cũng nghèo, thân họ, họ nuôi còn không muốn nôi, tiền đâu mà nuôi ba má ?

«Tiền»! Tiếng «Tiền» cô con gái nói đi nói lại như xoáy vào tim tôi ! Tiền ! Chỉ vì cần tiền, đứa con gái này phải đi làm đi ! Còn tôi, chỉ vì không có tiền...

Tiền ! Tôi không dám nghĩ xa hơn nữa !

Buổi sáng, theo thói quen, tôi giật mình trở dậy để đi làm nhưng đến khi mở mắt ra và định thần lại được, tôi nhận thấy tất cả mọi vật xung quanh đều hoàn toàn xa lạ với tôi. Bên cạnh tôi đứa con gái trần truồng nằm tênh hênh trong một giấc ngủ mệt nhọc. Tôi từ từ nhớ lại tất cả mọi việc...

Tôi nhẹ nhàng nằm xuống, cố giữ lòng bình thản một chút để suy nghĩ về những việc phải làm trong hiện tại.

Ý nghĩ đứt đoạn trong cơn mê loạn của đêm hôm qua trở về với tôi ! Tiền !

Tôi móc túi ra kiểm soát số tiền còn lại : tất cả chưa tới một ngàn đồng .Nếu tôi không làm gì hết, chỉ ăn cơm bình dân và di chuyển bằng xe buýt thì số tiền đó có thể nuôi sống tôi được gần một tháng ! Gần một tháng ! Ý nghĩ về thời gian đó làm cho tôi rùng mình kinh sợ ! Gần một tháng ăn không rồi lại nằm với một đầu óc trống rỗng vô vị, tôi nghĩ tôi chỉ có thể là một tên điên loạn thì mới có thể sống được như vậy, còn nếu tôi bình tĩnh chắc chắn tôi không thể nào yên ổn sống được tới ba ngày với sự trống rỗng khủng khiếp đó.

Trong một thoáng, luồng tư tưởng xao động khiến tôi đã có ý nghĩ toan quay về. Nhưng, nếu quay về, liệu tôi có sống được vui vẻ với Khánh không hay chỉ phải thêm chứng kiến những cảnh bức bối ? Nhất là tự ái của một thằng con trai không cho phép tôi trở về một cách quá dễ dàng, tủi nhục như vậy. Hôm qua, trước khi ra đi, tôi đã tự nhủ với lòng, tôi sẽ không bao giờ trở về...

Như một cái máy, tôi mặc quần áo : đi giày, quơ gói đồ của tôi nhét trên đầu giường. Tôi đi vội ra ngoài. Có lẽ chị Tư cũng vừa thức, chị hỏi tôi :

— Cậu về sớm quá vậy ?

Tôi đáp :

— Tôi phải về đi làm !

Hai tiếng «đi làm» như từ tiềm thức của tôi phát ra làm tôi giật bản người. Ừ, tại sao ta không cứ đi làm đã rồi thùng thăng sẽ tính !

Chị Tư lật đật chạy đi mở cửa cho tôi, tôi gõ mạnh gót giày bước ra đường cái. Gió đêm lùa vào mặt tôi mát rượi. Một chiếc xích lô máy trờ tới. Tôi leo lên báo chạy thẳng lại tòa báo.

Những người ở tòa báo ngạc nhiên khi thấy sáng nay tôi vẫn còn đến làm, có lẽ họ đã được ông quản lý cho biết tôi đã xin nghỉ việc. Tôi đi tìm ông quản lý để trình bày và xin làm việc trở lại nhưng ông ta chưa đến. Một anh chàng trong tòa báo được chỉ định tạm thời sửa bài thay tôi, hôm đó thấy tôi đến, anh ta mừng rơn và đứng ngay dậy trả chỗ ngồi cho tôi.

Tôi nhờ ông già tùy phái đi mua hộ một ly cà phê sữa, sau đó, tôi ngồi thản nhiên cầm cúi sửa bài như không số chuyện gì xảy ra.

Cho đến khi trời vừa sáng rõ, tôi bắt đầu sửa đến phần quảng cáo rao vặt ở trang bốn. Một giòng rao vặt chữ ướt nhòe trông bản «mo rát» đập vào mắt tôi :

« Cần một thanh niên trẻ tuổi, độc thân, hoạt bát, học lực trung bình để kèm và chơi đùa với hai trẻ em tám và chín tuổi. Lương cao, bao luôn ăn ở. Hỏi đồn điền cà phê Sinh Trung, biệt thự Hoàng Lan... đường Y Bré. Ban-mê-Thuật. »

Những giòng rao vặt đã thành linh hấp dẫn tôi một cách kỳ lạ.

Tôi quyết định thật nhanh. Đây là một dịp may để tôi có thể đi xa, để tôi có thể quên Khánh và vĩnh viễn không còn ràng buộc trong vòng ảnh hưởng của Khánh. Có đi xa tôi mới có thể quên được Khánh, mới có thể tránh được những phút yếu lòng, nhớ nhung và tắc lưỡi nhẩn nhục quay về.

Tôi chạy đi tìm anh chàng sửa bài phụ của tòa báo. Tôi làm bộ nói phải đi có chút việc và nhờ anh ta sửa hộ tiếp. Tôi nhét «Bài Cái» của mấy giòng rao vặt vào túi áo và đi ra đường đón xe bảo chạy thẳng lại bến xe đò đi Ban mê Thuật.

Chuyến xe đò sắp sửa khởi hành. Tôi hấp tấp mua vé leo lên. Tâm hồn tôi vừa rối loạn vừa bình thản một cách thật lạ kỳ khó hiểu. Hơn một giờ sau đó, chiếc xe đò bắt đầu chạy ra khỏi thành phố. Tôi đã chính thức bỏ lại đằng sau tất cả... tình thương, tình yêu, con đường Tú Xương và...Khánh.

Sau khi lên Ban-mê-Thuật được ba tháng thì tôi biết rất rõ là tôi đã lầm !

Từ lúc ngồi lên chiếc xe đò tôi yên trí là tôi đã bỏ lại đằng sau được hết tất cả. Nhưng không những tôi không bỏ lại được một chút gì mà còn mang theo quá nhiều thương nhớ nữa là khác ! Nỗi ưu tư buồn phiền vẫn ở lại trong tôi cùng với một hình ảnh. Đó là hình ảnh mà tôi

chạy trốn để quên, nhưng càng cố quên, tôi càng nhớ nhiều hơn nữa.

Công việc của tôi thật là nhàn. Tôi giúp việc cho gia đình chủ nhân của một đồn điền cà phê rộng, đẹp và giàu có. Hai ông bà là người phúc hậu và đã lớn tuổi.

Hai đứa trẻ tôi có bồn phạn kèm và chơi đùa với chúng là Tân và Minh chúng đều ngoan ngoãn dễ thương. Thật ra, công việc của tôi là làm bạn với những đứa trẻ này, để chúng có người hàng ngày kể chuyện dốt chúng đi chơi và bày những trò chơi, nô đùa chạy nhảy với chúng.

Tuy vậy, lương của tôi bấy giờ được trả gấp hai lương làm ở tòa báo. Ở nơi đèo heo hút gió này, tôi dường như không phải tiêu một món gì đông đến số tiền lương hàng tháng đó cả. Chủ nhân của đồn điền cà phê là người rất hào phóng, hơn nữa, ông bà thấy hai đứa trẻ quý mến tôi thì lại càng trọng đãi tôi. Họ chỉ sợ tôi không thích cảnh tĩnh mịch gần như phải giam mình suốt ngày ở vùng rừng núi này và sẽ bỏ đi rồi không có ai chơi với con họ, nên họ chiều tôi rất mực. Từ ngày lên ở trên đồn điền cà phê và làm bạn với hai đứa trẻ, hình như tôi chưa hề phải phật lòng một lần nào.

Những ngày đầu tiên, cái không khí êm lạ đó quá có làm cho tôi khuây khỏa được phần nào. Nhưng rồi tất cả những sự khuây khỏa đó, thật ra chỉ là một mặt nước yên lặng che đậy cho những đợt sóng ngầm mãnh liệt, khủng khiếp bên trong. Con sóng khủng khiếp đó

đã thành linh đến với tôi qua chương trình tân nhạc của đài phát thanh vào một buổi tối.

Ở vùng rừng núi này, buổi tối về rất sớm, mới hơn sáu giờ là trời đã chập choạng và thành phố đã lên đèn. Thường thường, cả nhà đi ngủ vào lúc tám giờ. Sau khi ăn cơm trễ một tối xong, tôi ngồi nói chuyện gẫu với hai đứa lúc, khoảng hơn bảy giờ hai đứa trẻ chào tôi để lên lầu đọc kinh.

Gia đình đó là một gia đình có đạo — đạo gốc — Trong khi cả gia đình quây quần ở trên lầu đọc kinh, tôi trở về phòng riêng của tôi — một căn phòng rộng, sạch sẽ và mát mẻ — ở nhà dưới để đọc sách. Đêm nào cũng vậy, tôi phải dỗ giấc ngủ bằng những trang sách đầy những chữ.

Cho đến một hôm, ông chủ nhà trao cho tôi một chiếc máy thu thanh nhỏ, ông cho biết một người quen ông ở Saigon lên chơi đã mua tặng ông, nhưng gia đình ông có máy thu thanh lớn ở phòng khách nên ông tặng lại tôi. Và ngay bữa hôm đem chiếc máy ra sử dụng lần đầu tiên, tình cờ tôi gặp giọng hát của Khánh.

Lúc tôi mở máy thu thanh để nghe thì Khánh đã hát được gần nửa bài. Vừa mới nghe thấy giọng hát của nàng tim tôi đã đập lên rộn ràng, ngực tôi phập phồng và tôi như một người sắp bị ngộp thở ! Tôi nhận ra ngay tiếng hát quen thuộc của Khánh, mặc dù tôi rất ít được nghe Khánh hát.

Tôi ngồi lặng im, tâm hồn xao xuyến bồi hồi...

tôi nuốt trọn những lời hát như người ta đang uống những ngụm rượu lớn cho đến khi tiếng hát của Khánh dứt và tiếng người xướng ngôn viên cất lên «quí vị vừa thưởng thức tiếng hát của cô Mỹ Khánh qua nhạc bản Đêm Giã Từ và bây giờ xin mời quí vị thưởng thức tiếp sau đây tiếng hát của...».

Không đề người xướng ngôn viên giới thiệu dứt, tôi đưa tay tắt máy thu thanh. Tôi ngồi lặng im trong bóng tối mờ nhạt đó và đắm mình trong sự im lặng, tĩnh mịch của núi rừng. Xa xa tiếng gió thì thào nhẹ đưa lại như tiếng ai nỉ non, oán hờn, trách móc...

Chỉ một tí nữa thì tôi vụt hét lớn và gọi thật to tên Mỹ Khánh.

Đã ba tháng nay, giữa nơi núi rừng xa vắng tĩnh mịch này, tên Mỹ Khánh chỉ âm ỉ gậm nhấm ở trong lòng tôi, nhưng không một ai thốt ra lời hoặc nói, đọc cái tên đó ở bên tai tôi. Bao nhiêu hình ảnh nhớ nhung, kỷ niệm riêng ngủ kín trong tâm tư bây giờ vụt chồi dậy khi tên Mỹ Khánh được người xướng ngôn viên đọc lên qua làn sóng điện... chỉ một lần thôi nhưng nó vang rền, và dội mạnh vào tim tôi, âm vang tưởng chừng như không bao giờ dứt, như tiếng dội vang của âm thanh từ ngọn đồi này chuyển sang vùng thung lũng kia, dội mãi... vang đi thật xa và vọng trở lại cũng thật trong mà mỗi lần đi chơi núi tôi và hai đứa trẻ thường hét to lên hoặc gọi tên nhau để đùa cợt...

— Mỹ Khánh... Mỹ Khánh....

Thần kinh của tôi vụt như bị căng ra thật thẳng rồi dùng lại thật chùng ! Suốt buổi tối hôm đó, sau khi nghe tiếng hát của Khánh tôi ngẩn ngơ như một kẻ mất hồn.

Tôi cố giả giấc ngủ bằng những trang sách, nhưng mãi cho đến khuya tôi vẫn không làm sao ngủ được, tiếng hát của Khánh, tiếng hát như một âm thanh vừa ma quái, vừa dịu dàng cứ ám ảnh mãi bên tôi, thật rõ ràng mà cũng thật mơ hồ.

Bao nhiêu hình ảnh cũ lần lượt chạy nhanh qua trí tôi, từ lúc tôi khom lưng xuống bên hàng rào đâm bụi của viện mồ côi An Lạc để nhặt cho Khánh quả cà mà Khánh dùng để đánh thẻ cho đến bao lần chia tay, lần nào cũng gần như vĩnh biệt rồi lại tình cờ tái hợp trong những mừng tủi ghen ngào.

Những lần chia ly trước, lần nào tôi và Khánh cũng phải đổ khá nhiều nước mắt, nhưng lần chia ly cuối cùng này — một cuộc chia ly bất ngờ — tôi đâu có muốn khóc, cũng không làm sao khóc được, còn Khánh... không hiểu sau khi tôi đi rồi, Khánh có buồn, có nhỏ một giọt nước mắt nào... có đi tìm tôi một buổi nào ? Hay cũng như con sâu kèn lột xác, Khánh vẫn đứng vững khi biết là tôi đã ra đi ?

Mấy tháng trời nay, hình ảnh Khánh ở nguyên trong tôi, nhưng chỉ như một ngọn lửa cháy ngầm, tiếng hát của Khánh đã là một ngọn gió làm cho tất cả đều vụt bùng cháy. Ngọn lửa làm cho tâm hồn tôi nóng bỏng,

ráo rức. ngay lúc này, nếu tôi có phép tiên, nếu tôi có cánh. tôi sẽ không ngần ngại bay thẳng về Saigon. Vào phòng trà có Khánh đang hát và tôi sẽ chọn một cái bàn trong một xó xỉnh nào vừa khuất, vừa tối để ngồi ngắm Khánh và để nghe Khánh hát, Khánh sẽ không thấy được tôi nhưng tôi sẽ nhìn được Khánh, sẽ được biết rõ người con gái tôi yêu thương đang buồn hay vui và sau đó, tôi sẽ một mình đi tản bộ trên những con đường thật vắng, tôi sẽ đi dạo trên đường Tú Xương, để thưởng thức mùi hoa Hoàng Lan thoang thoảng trong gió đêm... để mơ tưởng lại những âm thanh xưa... Khánh ơi, nếu lúc này em có ở bên anh, nếu lúc này chúng ta ở bên nhau...

Sáng hôm sau tôi phờ phạc như một người mất hồn. Tôi xuống phòng ăn điếm tâm trẻ hơn thường lệ.

Hai đứa trẻ tưởng tôi đau, chúng chạy vào phòng thăm tôi. Tôi cố gượng cười bảo chúng

— Cậu không sao đâu, hôm nay, cậu chỉ hơi mệt một chút thôi.

Minh hỏi tôi

— Vậy hôm nay cậu dẫn chúng em đi chơi đồi được không ?

— Được chứ sao không ?

Hai đứa trẻ reo lên mừng rỡ

— Vậy chúng em đi sửa soạn nhé ?

Tôi ăn điếm tâm qua loa một chút rồi dẫn hai đứa trẻ đi chơi. Trong đồn điền có nuôi một bầy ngựa, tôi bảo gã nài dẫn ra ba con ngựa. Tôi và hai đứa trẻ cùng đang tập đi ngựa. Tôi hy vọng cuộc đi chơi hôm nay sẽ làm cho tôi khuây khỏa được phần nào.

Nhưng tôi thất vọng hoàn toàn. Tôi cố gượng cũng không làm sao vui được. Tôi bỏ mặc cho hai đứa trẻ và gã nài tập cỡi ngựa đùa dỡn với nhau, tôi ngồi dựa lưng dưới một gốc cây, tâm hồn ở tận đâu đâu...

Buổi trưa rồi buổi chiều, tôi ăn hai bữa cơm như ăn sỏi đá, tôi cố tạo một nét mặt bình thản để cho mọi người khỏi chú ý, nhưng riêng tôi không thể nào dẫn được lòng tôi...

Buổi tối, tôi không ngồi nói chuyện vãn vơ với hai đứa trẻ như thường lệ và bỏ về phòng thật sớm. Tôi đem chiếc máy thu thanh ra bắt đài Saigon rồi lại đài quân đội, và hy vọng sẽ được nghe lại tiếng hát của Khánh nhưng mãi đến khuya, tôi hoàn toàn thất vọng, tiếng hát của Khánh đã không trở lại với tôi.

Sau hai đêm không ngủ, qua sáng hôm sau, tôi ngã bệnh. Thật ra tôi không có đau ốm gì cả mà người tôi chỉ ngầy ngầy, ngầy ngật khó chịu. Tôi không muốn ăn mà cũng chẳng thiết làm một việc gì. Nhưng hễ nằm yên một chỗ là tâm trí tôi lại bị xao động với những ý nghĩ vãn vơ ! Những ý nghĩ làm cho tôi buồn lòng, chịu không

nổi và tôi lại phải ngồi bật dậy để đi đi lại lại hoặc nhìn ngắm băng quơ.

Tôi thay đổi tánh tình thật nhanh và đâm ra bản gắt một cách kỳ lạ. Trước kia, tiếng cười của hai đứa trẻ là nguồn vui của tôi nhưng mấy ngày hôm đó, tôi không thích gần chúng, đôi khi tôi còn cáu kỉnh cả với chúng!

Tôi đang bị ốm tương tư...

Cho đến ngày thứ bảy thì tôi biết là tôi không thể nào còn chịu được nữa!

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong tôi lên thẳng trên lầu gặp ông bà chủ nhân biệt thự Hoàng Lan. Tôi trình bày tất cả với ông bà ta là tôi hơi khó ở và có việc cần phải về Saigon và hẹn trễ nhất một tuần lễ sau sẽ trở lại.

Hai đứa trẻ nhìn tôi kinh ngạc cùng với ánh mắt lộ đầy vẻ quyến luyến, chủ nhân trại Hoàng Lan rất quý tôi, ông bà ân cần hỏi thăm sức khỏe của tôi và nài nỉ tôi, bắt tôi hứa danh dự với ông bà là sẽ trở lên. Sau đó, bà chủ lật đật đi vào phòng trong và khi trở ra, bà đặt vào tay tôi một cái bao thơ. Bà thân mật bảo tôi

— Cậu giáo lâu lâu mới về Saigon một lần thế nào cũng phải tiêu nhiều tiền. Tôi gửi tặng số cậu giáo tiền nhỏ để tiêu vặt nhé, cậu đừng có ngại ngừng gì vì cả chúng tôi luôn luôn quý mến Cậu như người thân trong gia đình...

Sau khi từ giã ông bà chủ nhân trại Hoàng Lan, tôi lật đật trở về phòng để thu xếp đồ đạc. Lúc tôi mở phong thư mà bà chủ đã tặng ra, một xấp giấy năm trăm năm trong đó. Ông bà chủ nhân trại Hoàng Lan tặng tôi một số tiền khá lớn : Năm ngàn đồng.

Năm ngàn đồng, cộng tiền lương mấy tháng tôi để dành, tổng cộng tôi có gần ba chục ngàn trong túi.

Mặc dù đi chuyển xe đò sớm nhứt, nhưng tôi về đến Saigon cũng đã hơn bốn giờ chiều. Lúc chiếc xe bắt đầu chạy vào thành phố lòng tôi rộn lên với những cảm giác vô cùng kỳ lạ. Một chút xiu nữa nếu胆 lòng không kịp, tôi đã gọi xe chạy thẳng về nhà Khánh. Nhưng sau đó tôi định dành cho Khánh một sự bất ngờ và muốn có đủ thì giờ để suy nghĩ xem tôi có nên gặp Khánh hay không ? Hay chỉ nên thấy Khánh xuất hiện dưới ánh đèn nghe Khánh hát rồi sau lại lẳng lặng đơn phương từ biệt Khánh để trở về trại Hoàng Lan.

Mãi tới lúc đó, tôi vẫn sợ, sợ nhất là sự ngỡ ngàng khi gặp lại Khánh. Nếu Khánh sẽ tiếp tục đón tôi với một nụ cười thân nhiên, với vẻ mặt lãnh đạm và một câu hỏi vô tình :

— «Anh đã về đó hả ? Bấy lâu nay anh đi đâu» ?

Tôi tưởng tượng tôi có thể uất lên rồi ngã lăn ra mà chết !

Thà đừng vội vàng gặp Khánh để nguyên những dư hương đẹp để cũ còn cô đọng được một chút nào trong Khánh trong tôi, hơn là gặp Khánh trong một trường hợp

quá ngỡ ngàng đề rồi bị mất mát tất cả sụp đổ tất cả không còn một chút gì trong lòng cùng với những hình ảnh mà tôi đã tôn thờ mơ mộng và ảo tưởng.

Ít nhất mình phải biết rõ hiện giờ Khánh ra sao ?

Đang ở trong tình trạng như thế nào ? Rồi sau đó hãy gặp cũng chưa muộn. Tôi nghĩ thầm như vậy và cố dần lòng đề đừng gọi xe trở về nhà. Tôi liền đi thuê phòng ở một khách sạn và tắm rửa sạch sẽ rồi đi ăn qua vài chén cơm.

Sau đó tôi ngồi hồi hộp đợi giờ đến phòng trà để «thấy» Khánh.

Tôi không dám đến phòng trà quá sớm, sợ trong lúc còn vắng, Khánh có thể tình cờ trông thấy tôi trước và như vậy bao nhiêu dự định của tôi bị hỏng bét. Tôi cố nán đợi đến mãi gần chín giờ mới gọi xe đến phòng trà.

Khi tôi đến, phòng trà đã chật ních những người. Một cô sĩ «đợt sống mới» đang trình bày một bản nhạc loại kích động gây cho bầu không khí một vẻ khá sôi động.

Tôi chọn một chỗ ngồi thật khuất và kín ở mãi gần cuối góc phòng, mà cũng chỉ còn ở cái chỗ bị nhiều người chê đó mới còn một chiếc bàn nhỏ—chiếc bàn nhỏ chưa có ai ngồi.

Ngồi ở đó, khi Khánh ra hát tôi sẽ không được thấy Khánh rõ lắm, tuy nhiên, tôi thầm nghĩ, chỉ cần nhìn qua gương mặt của người con gái mà tôi yêu thương, tôi sẽ biết nàng đang buồn hay vui, và sau đó tôi sẽ tính.

Người nữ chiêu đãi viên đứng bên tôi, cô ta chưa kịp hỏi tôi đã lên tiếng trước :

— Cô Mỹ Khánh ra hát lần nào chưa cô ?

Người nữ chiêu đãi mỉm cười

— Lại một cây si của Mỹ Khánh nữa hả ? Nhưng rất tiếc hôm nay cô Mỹ Khánh không có hát.

Tôi giật bắn người như một kẻ chơi với bị hụt chân và sắp ngã nghiêng nhưng gượng lại được. Tôi hấp tấp hỏi

— Sao vậy ?

— Tại vì bà cụ của cô ấy vừa mất !

Tôi choáng váng người, mắt tôi hoa lên và có lẽ tôi đã lạng người đi đến cả phút đồng hồ cho đến khi cô chiêu đãi viên dợm bước đi tôi mới hoàn hồn hỏi lại cô ta:

— Bà cụ cô ấy mất ? Mà mất hồi nào cô biết không ? Tại sao bà ấy mất ?

— Tôi cũng không rõ ông ạ, hình như bà ấy mới mất hôm qua thì phải, tôi mới nghe nói hồi sáng...

Trong lúc cô gái còn đang ngạc nhiên, tôi xô ghế đứng dậy và chạy thẳng ra cửa như một kẻ mất hồn !

Ra đến đường, tôi phóng ngay ra giữa lộ để chặn một chiếc taxi lại, tôi dục tài xế chạy hết tốc lực về đường Nguyễn đình Chiểu. Tôi quăng cho người tài xế một tờ giấy năm chục và không kịp cả lấy tiền thối lại, tôi cầm đầu chạy vào trong ngõ...

Nhưng... tôi khựng lại, mái nhà ngày xưa đã nay đổi chủ.

Một người đàn bà lạ hoặc đang đứng ở trước cửa. Tôi vừa thở vừa hỏi bà ta

— Thưa bà... cô Mỹ Khánh không còn ở đây ?

Người đàn bà nhìn tôi với vẻ lạ lùng

— Ông định hỏi ai ?

— Người chủ cũ ở nhà này, bà có biết cô ấy không ?
Cô ấy là ca sĩ...

Người đàn bà «à» một tiếng rồi đáp

— Cái cô ca sĩ trước ở đây ấy hả ? Cô ấy dọn đi rồi.

Tôi suýt buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Nhưng rồi tôi cố giữ vẻ bình tĩnh hỏi đề người đàn bà đó :

— Cô ấy dọn đi rồi ? Nhưng bà có biết cô ấy dọn đi đâu không ?

— Tôi cũng không rõ nữa, nghe đâu như cô ta dọn về ở đường Yên Đỗ.

Tôi chạy vọt sang nhà người hàng xóm phía sau để hỏi thăm nhưng nhà này cũng chỉ biết là Khánh dọn nhà về đường Yên Đỗ và cho tôi thêm một chi tiết « hình như nhà ở ngoài mặt đường ».

Vừa được biết thêm chi tiết này, tôi quên trả lời những câu thăm hỏi và kể lể của bà hàng xóm. Tôi bỏ bà ta ở đó và chạy vọt ra đường !

Bữa đó tôi quả là một gã quần trí, nếu còn đủ bình

tỉnh tôi đã trở lại phòng trà để hỏi địa chỉ nhà mới của Khánh thì tôi đã khỏi phải mất công khởi sự đi từ đầu đường Yên Đổ, mắt đảo đảo nhìn vào từng nhà một ở hai bên đường để tìm một nhà nào đang có đám ma !

Cũng may khi vào đến quãng giữa đường thì tôi đã tìm thấy nhà mới của Khánh. Ở bên ngoài nhìn vào, tôi thấy ngay tấm hình của bà Cả đặt ở phía đầu chiếc quan tài, tôi chỉ chực ào lên khóc và chạy vào ôm lấy chiếc quan tài. Nhưng sau đó tôi đứng dừng lại vài phút để thở và để lấy bình tĩnh bước vào nhà.

Đám ma không có kèn trống nên không khí trong nhà mang vẻ ảm đạm và thê lương một cách lạ thường, một người con gái mặc đồ tang đang ngồi ủ rũ bên cạnh chiếc quan tài, không cần nhìn nhận rõ, tôi cũng biết đó là Khánh.

Tôi cố nén xúc động khẽ cất tiếng gọi

— Khánh !

Khánh giật mình ngược lên nhìn tôi — Khánh ơi, cái nhìn đó, ánh mắt đó, cho đến bây giờ Hoàng vẫn tự nhủ lòng, khi nào nhớ em và cho đến khi nhắm mắt lìa đời, Hoàng sẽ mừng rỡ lại tia nhìn đó, ánh mắt đó của Khánh, của người con gái mà Hoàng yêu thương một lần cuối cùng — trong bộ đồ tang chế, ánh mắt của Khánh đẹp nào nùng. Và không một chút ngỡ ngàng, Khánh nhào lại ôm chầm lấy tôi, gục đầu vào vai tôi và òa lên khóc nức nở!

Chưa bao giờ tôi cảm thấy thèm khóc bằng lúc đó.

Tôi muốn làm sao để có thể khóc lên được cùng với Khánh nhưng cổ họng tôi dường như bị nghẹn lại và tôi chỉ nấc lên trong nghẹn ngào.

Khánh gục đầu khóc ở trên vai tôi đến cả mấy phút đồng hồ, cho đến khi từ bên trong nhà một chị đàn bà bước ra, có lẽ là một chị ở. Chị ta kêu lên :

— Ủa ! Ai vậy cô ?

Vừa hỏi, chị vừa nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, kinh ngạc và xa lạ.

Khánh gương ngược đầu lên đưa khăn chậm nước mắt, Khánh hỏi tôi :

— Tại sao anh biết mẹ mất mà về ?

Tôi không sao trả lời được câu hỏi này của Khánh trong khi Khánh quay sang phía chị ở và chỉ tôi, Khánh nói :

— Chị Bầy.. đây là .. anh... nhà tôi.

Chị Bầy kêu lên

— Chúa ơi; lạy chúa ! Thưa cô có phải đây là.... là... cậu Hoàng ?

Khánh gạt đầu rồi nghẹn ngào nói với tôi

— Anh biết không, cho đến khi nhắm mắt, mẹ cũng chỉ gọi tên anh và chỉ muốn được gặp mặt anh !

Hai giọt nước mắt nóng hổi từ từ lăn trên má của tôi. Tôi hỏi Khánh

— Mẹ mất hôm nào ?

— Hôm qua... lúc gần tối.

Đêm hôm đó, bên quan tài của bà Cả, tôi và Khánh cùng nhau thức trắng đêm để trò chuyện, hàn huyên tâm sự.

Đám tang bà Cả được đưa vào sáng ngày hôm sau và khi chôn cất xong, bên chiếc mộ mới, chỉ còn lại hai người thân yêu của bà : Tôi và Khánh. Khánh không còn vật vã than khóc mà biểu lộ một vẻ chịu đựng, đau khổ ngấm ngấm. Còn tôi, tôi cũng im lặng trong một nỗi đau thương tột đỉnh.

Tôi thương bà Cả nhiều lắm, tôi muốn khóc để thương bà, khóc thật nhiều, nhưng niềm đau đớn đó có lẽ quá mãnh liệt làm cho tôi không sao khóc lên thành tiếng được.

Mãi đến khi trời ngã về chiều, nghĩa trang vắng lặng không một bóng người, ánh nắng vàng hoe bệnh hoạn loang lổ trải trên những hòn đất mới, tôi cố gượng kéo Khánh trở về với thực tế :

— Thôi đi về em.

Khánh đứng dậy theo đà kéo của tôi. Nàng thần thờ hỏi tôi :

— Bây giờ... mình đi đâu anh ?

— Thì về nhà mình chứ còn đi đâu nữa, dù sao thì mẹ cũng mất rồi. Em đừng có quá bi thảm mà có hại đến sức khỏe vô cùng.

Khánh nhắc lại

— Về nhà mình hờ anh ? Nhưng về nhà để làm gì ? Em... em có còn ai đâu ?

Tôi quả quyết nói

— Không, em đừng nói vậy. Em còn có anh.

Khánh níu chặt tay tôi :

— Anh... anh nói thật đấy chứ ? Anh không nói dối em đấy chứ ? Anh không bỏ em đi nữa sao ?

Ánh mắt của Khánh nhìn tôi đầy vẻ tha thiết, khẩn cầu.

Tôi chưa kịp trả lời, Khánh lại tiếp :

— Anh ơi .. anh Hoàng ơi... em... em có lỗi rất nhiều với anh.

Đề mặc cho Khánh nói lắm nhảm, tôi dìu Khánh ra xe, về nhà.

Chị ở của Khánh sau mấy đêm thức trắng đã kiệt sức, nên khi chôn bà Cả xong, chị ta xin phép về nhà mấy bữa để nghỉ ngơi. Có lẽ chị thấy có tôi về nên chị muốn lánh mặt luôn thôi.

Căn nhà vắng hoe, bầu không khí lạnh đến rợn người.

Vừa vào đến trong nhà, Khánh nằm vật ra giường, đã đuối như một cái xác không hồn. Tôi đi pha một ly sữa và cố ép Khánh uống, sau đó, Khánh nằm ngủ vùi. Tôi giảng-mùng và lấy chăn đắp cho Khánh,

xong tôi đem chân gối sang chiếc đi văng gần đó để nằm ngủ.

Gần một tuần lễ bị bứt rứt, tâm hồn xao xuyến, thần kinh bị căng thẳng đến cao độ, rồi lại một đêm dài thức trắng, toàn thân của tôi cũng đã nhão ra, bài hoải, nên vừa nằm xuống là tôi thiếp đi ngay.

Nửa đêm — không — lúc đó hình như trời đã gần sáng, sau một giấc ngủ dài, no mắt, tôi chợt thức khi cảm thấy có một vật gì mềm mại gối lên cánh tay tôi và bên cạnh tôi hình như có hơi thở của một người khác. Tôi giật mình mở choàng mắt ra.

Khánh đang nằm bên cạnh tôi tự hỏi nào. Đầu Khánh gối lên cánh tay tôi và má Khánh áp vào khuôn ngực trần của tôi.

Làn tóc mây đen nhánh của Khánh lòa xòa trên chiếc gối trắng dưới cánh tay tôi, gương mặt của Khánh huyền ảo, mơ hồ dưới ánh sáng dịu dịu của chiếc đèn ngủ màu xanh.

Có lẽ Khánh đã thức từ lâu, vừa thấy tôi cựa mình, Khánh ngược lên mỉm cười nhìn tôi, một tay của Khánh vòng qua níu lấy vai tôi. Khánh gọi thật nhỏ :

— Anh... Anh Hoàng...

Toàn thân tôi vụt nóng ran, tim tôi cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi kêu lên khe khẽ :

— Chết chưa ? Sao anh lại nằm ở đây ?

Trong lúc hoảng hốt, tôi đã không kịp định thần để nhận xem mình đang nằm ở đâu thì Khánh dịu dàng đáp :

— Không... hồi nãy, em vừa mới sang đây với anh...

Vòng tay của Khánh níu vai tôi chặt hơn, giọng Khánh tha thiết

— Anh... anh Hoàng... anh có cho phép Khánh nằm chung giường với anh không ?

Tôi nghiêng người, vòng một tay qua ôm lấy vai Khánh. Tôi khẽ nói bên tai nàng :

— Hồi hôm qua, em có nói với anh, trước khi nhắm mắt, mẹ bắt em hứa chỉ được làm vợ của anh phải không ? Như vậy, chúng mình có bổn phận phải ở bên nhau như thế này suốt đời để cho mẹ khỏi buồn, đúng không em ?

Khánh khẽ ậm ừ mấy tiếng nho nhỏ trong cổ họng rồi nằm rúc đầu vào ngực tôi. Hồi lâu Khánh thì thầm gọi tôi :

— Anh à !

— Gì vậy em ?

— Em yêu anh ! Khánh yêu Hoàng. Hoàng biết không ?

Toàn thân tôi run lên vì xúc động. Lẽ ra câu nói đó, tôi phải có bổn phận nói lên với Khánh—người con gái mà suốt đời tôi yêu thương—Thấy tôi im lặng, Khánh khẽ hỏi tiếp

— Khánh yêu Hoàng, yêu nhiều lắm, yêu từ ngày

còn bé đến bây giờ, Hoàng có bằng lòng cho Khánh yêu Hoàng không ?

Tôi trả lời Khánh bằng vòng tay xiết chặt thật mạnh, hơi thở của Khánh nóng bỏng và rồn rập trong vòng tay của tôi. Trong ánh đèn mờ ảo, chúng tôi tìm môi nhau. Những ngón tay búp măng của Khánh bấu chặt vào vai tôi, cho tôi một cảm giác lạ lùng mà đây là lần đầu tiên tôi được hưởng.

Hồi lâu, tiếng Khánh hồn hồn trong hơi thở :

— Hoàng ơi, Hoàng có yêu Khánh không ?

— Anh yêu em, Hoàng yêu Khánh, yêu vô cùng. yêu từ hồi còn bé và Hoàng sẽ yêu Khánh suốt đời !

Thân hình của Khánh rướn lên như một con trăn, chúng tôi lại đắm đuối trong những nụ hôn dài nóng bỏng. Khánh lay vai tôi :

— Anh, anh Hoàng !

— Gì vậy em ?

Khánh cười khúc khích

— Không cái gì hết, tại em thích gọi anh, tại em thích nghe tiếng anh nói. Anh có ghét em không ?

— Ghét ghê lắm, ghét kinh khủng !

Ánh mắt của Khánh long lanh nhìn tôi chan chứa yêu thương

— Mấy tháng vừa qua anh bỏ Khánh đi đâu ?

— Anh đi tìm một nơi tĩnh mịch để ăn thân, để nhớ đến Khánh.

— Thật không ? Anh có nhớ Khánh không ?

— Không một lúc nào anh quên em được, em biết không khi nghe tiếng hát của em qua làn sóng điện anh đã nhớ em, đến gần như điên lên. Anh đã ốm tương tư vì em, em chưa được hưởng cái cảm giác kỳ lạ của một người ốm tương tư, anh, anh đã được hưởng và chịu đựng.

Khánh cười :

— Gớm, mãi đến hôm nay em mới biết anh «lém» hơn em tưởng.

Tôi lắc đầu :

— Không, anh nói thật đấy, được ốm tương tư là cả một tuyệt thú ! Anh tin rằng trên đời này, chưa chắc tất cả những kẻ yêu nhau đều đã được hưởng cái thú ốm tương tư như anh tương tư em...

Khánh chặn lời tôi lại bằng một cái hôn :

— Thôi, anh nói vừa vừa chứ... em...

Chúng tôi lại quấn lấy nhau.

Cho đến khi cả hai đứa như cùng bị đắm trong cơn mê loạn thì tấm ảnh của bà Cả đặt trên bàn bỗng tình cờ đập vào mắt tôi. Tôi vụt sức tỉnh như người vừa bị dội một gáo nước lạnh lên đầu. Tôi vội rời vòng tay và khẽ thì thầm :

— Khánh ạ, mẹ vừa mới mất, chúng mình... lại... như thế này ngay thì... tội chết, chúng mình thật là bất hiếu !

Vòng tay của Khánh vẫn không rời tôi, Khánh thở hồn hèn

— Không, trước khi mất, mẹ muốn chúng mình là vợ chồng. Đêm nay em bắt đầu chính thức là vợ của anh, Khánh chính thức là vợ của Hoàng. Khánh muốn như vậy, Hoàng không bằng lòng sao ?

Tôi cố đưa Khánh trở lại thực tế :

— Cám ơn Khánh, Khánh đã là vợ yêu của Hoàng và sẽ là vợ yêu của Hoàng suốt đời. Trọn đời chúng mình sẽ ở bên nhau và mãi mãi sẽ là của nhau. Nhưng...

— Nhưng... không nhưng gì cả... Tại em muốn, Hoàng không chiều Khánh sao ?

— Hoàng lúc nào cũng sẵn sàng chiều Khánh. Khánh phải hiểu Hoàng yêu Khánh vô cùng và cũng tại vì Hoàng yêu Khánh nên Hoàng kính trọng thể xác của Khánh, vì Khánh đã là của Hoàng và mãi mãi sẽ là của Hoàng...

Vòng tay của Khánh chợt rời dần, mặt Khánh úp trên ngực tôi và hình như, tôi nghe thấy Khánh cố nén một tiếng thở dài...

Một lúc lâu, tôi thiếp đi trong một giấc ngủ thiên thần với những giấc mộng đẹp thật đẹp — đẹp tuyệt vời...

Tôi giật mình tỉnh dậy trong một trạng thái thật thoải mái. Vừa mở mắt ra, không thấy Khánh nằm bên cạnh, tôi vội gọi Khánh

— Khánh ơi Khánh ! Em đâu rồi ?

Không có tiếng Khánh trả lời. Tôi bước xuống đi vòng ra nhà sau tìm Khánh. Có lẽ Khánh đang làm gì dưới bếp. Nhưng không, nhà sau cũng vắng hoe. Tôi bước vào buồng tắm. Hơi nước mát lạnh làm cho tinh thần của tôi càng thêm sảng khoái. Vừa tắm, tôi vừa hát một bài hát thật vui. Có lẽ Khánh ra chợ mua đồ ăn, tôi nghĩ như vậy và định sau khi mở cửa mả bà Cả tôi sẽ đưa Khánh lên Ban-mê-thuật chơi ít hôm cùng nhân dịp để tôi báo tin cho ông bà chủ nhân trại Hoàng Lan biết là tôi xin nghỉ việc.

Lúc trở lên nhà trên, tôi nhìn đồng hồ xem mấy giờ. Mười một giờ hơn ! Đã gần trưa, tôi kêu lên khe khẽ. Mình đã ngủ lại được một giấc khá dài. Một tờ giấy — không, một lá thư — được chặn ở dưới chiếc đồng hồ để trên bàn làm tôi chú ý.

Tôi cầm lá thư lên đọc, có lẽ Khánh vội đi đâu, không tiện đánh thức tôi, nên viết thư dặn tôi gì đây...

Saigon ngày... tháng... năm 19...

Anh Hoàng.

Em vào đề lá thư thật là tầm thường và đề cho anh khỏi xúc động em báo tin cho anh biết khi anh cầm lá thư này trên tay — nếu anh thức dậy muộn — thì em đã đi ra khỏi thành phố và nếu anh thức dậy sớm thì em

cũng đang ngồi trên xe để khởi đầu một cuộc hành trình đi xa... xa thật là xa...

Anh ơi, em cúi đầu van lạy anh, ngàn lần van xin anh, đừng buồn, đừng phẫn, đừng trách em nghe anh ! Em đã suy nghĩ kỹ, thật kỹ trước khi có quyết định đau đớn này. Em biết, suốt quãng đời thơ ấu của chúng ta, em đã làm anh buồn, anh khổ, và bây giờ đây, em đã lại làm anh đau khổ thêm nữa. Nhưng biết làm sao khác hơn được bây giờ hỏi anh ? Em vẫn thường nghe anh nói : tất cả mọi sự việc xảy ra ở đời là do định mệnh. Định mệnh đã sắp đặt tất cả và số phận của mỗi con người, sướng khổ, hạnh phúc hay đau thương thì cũng đều do thượng đế đã an bài. Em ghi nhận những lời nói đó của anh tạo trong tim em, và anh ạ, nếu đúng như vậy thì thượng đế đã an bài cuộc tình của anh và em trong một trường hợp khắt khe, bí hiểm, có phải vậy không anh ?

Anh Hoàng, anh có biết không ? Hồi đêm em đã cố thu hết can đảm để sang nằm chung giường với anh để mong được cùng hưởng với anh.—Người mà em yêu thương kính trọng — một đêm hoặc một vài giờ tình chồng vợ chăn gối mặn nồng. Em đã tự tranh đấu với bản thân em, em đã dấn mặt em vào vòng tay anh để quên tất cả, để mong mình còn chút nào xứng đáng với tấm tình yêu thanh khiết của anh dành cho em. Anh biết không ? Cũng may hồi hôm, anh đã chợt thức tỉnh kịp thời. Lúc đó, anh đã làm cho em vô cùng đau khổ và thất vọng, nhưng bây giờ nghĩ lại, em vô cùng mừng rỡ. Nhờ vậy mà em đỡ được phần nào tội thẹn và hối hận cho

đến những giây phút cuối cùng trước khi chia ly,—vĩnh biệt — Em đã toan lợi dụng tấm tình cao thượng của anh để lừa dối anh.

Hoàng ơi, Hoàng có biết Khánh đau lòng lắm không? Khi Khánh nghe những lời yêu thương chân thành của Hoàng thủ thủ bên tai Khánh «Hoàng yêu Khánh, yêu Khánh suốt đời. Khánh sẽ là vợ của Hoàng, Hoàng kính trọng thề xác của Khánh».

Nhưng Hoàng ơi, muộn rồi — Tất cả đều đã muộn quá rồi giờ đây chỉ còn lại những gì đồ vỡ tan nát. Cũng may mà anh đã dừng lại kịp thời để hình ảnh của em còn vương vãi lại một chút nào thanh khiết trong tim anh. Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm, anh đã ban cho em những giây phút thần tiên tuyệt đỉnh trước giờ em phải ra đi để vĩnh viễn xa anh.

Anh Hoàng, một lần nữa em van anh, em lạy anh, xin anh đừng đau khổ, đừng buồn phiền mà cũng đừng thắc mắc, giận hờn, tại sao em lại thành linh bỏ anh mà đi.

Mẹ đã chết rồi. Trên đời này, em chỉ còn có một mình anh là người thân yêu duy nhất. Nhất là anh lại hết lòng thương yêu em vậy mà em đã phải quay mặt đi, đã phải cắt đứt tất cả. Xin anh hãy tỏ lòng vị tha và dành tất cả sự đau khổ lại cho em. Xin anh hãy bố thí cho em sự đau khổ đó anh Hoàng nhé...

Anh cũng đừng đi tìm em làm gì, Hoàng ạ. Tìm làm gì đứa con gái bội bạc suốt đời đã làm anh buồn phiền đau khổ? Và, dẫu anh có muốn tìm cũng không

thề nào tìm thấy em đâu. Em đã quyết định dứt khoát tất cả. Em sẽ không còn đi hát nữa, không ở thành phố này nữa và có thể sẽ không còn ở trên cõi đời này nữa nếu em biết anh cố tình đi tìm em ! Vậy, nếu anh còn chút lòng thương hại, muốn cho em sống thì xin anh đừng đi tìm em, nhớ nhé, anh Hoàng nhé ?

Em cũng không mơ mộng như trong tiểu thuyết, em không dám hẹn anh kiếp này không được làm vợ của anh thì xin hẹn kiếp sau. Không đâu Hoàng ơi ! Con người em, em tự xét dấu cho đến chín mươi kiếp sau em cũng chưa thể nào xứng đáng để được làm vợ anh.

Hoàng ơi ! Thời gian, rồi ngày này tháng sau, ngày này năm sau và ngày này mười năm sau, hai mươi năm sau, một trăm năm sau... Nếu Hoàng còn yêu Khánh thì Khánh van lạy Hoàng, Hoàng hãy chiều Khánh một lần cuối cùng, hãy quên Khánh đi Hoàng nhé. Càng quên sớm chừng nào càng tốt chừng đó. Có như vậy Hoàng mới thật lòng yêu thương Khánh vì đã chiều theo lời yêu cầu của Khánh và nếu được như vậy, Khánh xin cảm ơn Hoàng vô cùng và Khánh chỉ cầu xin được như vậy là đời Khánh mãn nguyện lắm rồi.

Khánh muốn viết cho Hoàng thật nhiều, nhưng chỉ sợ thành linh Hoàng thức giấc. Dẫu cho Hoàng có thức giấc ngay lúc này thì Khánh cũng vẫn phải ra đi. Nhưng như vậy có phải đau khổ cả cho hai đứa hơn không? Vậy thì thôi, Khánh dừng bút Hoàng nhé ? Lát nữa đây, khi xách va li ra cửa, không biết Khánh có đủ can đảm để cúi xuống hôn trộm Hoàng một lần cuối cùng hay không đây ! Một lần nữa Khánh cảm ơn Hoàng — Cảm ơn

nhiều—những giờ phút thần tiên mà Hoàng đã ban cho Khánh.

Vĩnh biệt Hoàng

KHÁNH

T.B : Tiền nhà đến cuối tháng sau mới hết. Đồ đạc phần nhiều đều là của chủ nhà cho thuê luôn, Khánh đã viết một lá thư cho bà chủ nhà ở bên cạnh. Khi nào Hoàng đi chỉ việc đem chìa khóa sang nhà bên cạnh trả là xong. Chìa khóa Khánh máng ở trong ổ khóa cửa.

K.

PHẦN CUỐI TRUYỆN

SAU NGÀY KHÁNH ĐI. TÔI ĐÃ LÀM TRÁI
lời Khánh, tôi đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi để tìm
Khánh trong suốt mấy tháng trời. Nhưng bóng chim tăm
cá, có lẽ tôi không có duyên nợ với Khánh, nên tôi
đã không làm sao tìm lại được Khánh.

Câu chuyện cuộc đời của tôi từ ngày ở trong viện
mồ côi An Lạc, gặp Khánh bên bờ dậu và nhật hộ cho
nàng quả cà cho đến ngày ngồi run rẩy, mắt mờ lệ
đọc bức thư vĩnh biệt của nàng trong một căn nhà còn
quyện đầy vè tang tóc ở đường Yên Đỗ cách nay
gần mười năm, tất cả đối với tôi, đều đã trở thành dĩ
vãng, như một giấc mơ... Lẽ ra, tôi không bao giờ nhắc
lại, ghi lại, nếu không có một sự tình cờ...

Hôm đó—câu chuyện chỉ mới xảy ra đây thôi—tôi và

một người bạn —thằng bạn của tôi vừa trúng một cú áp phe lớn — hẳn liền khao tôi một châu. Sau khi ăn uống no nê, hẳn rủ tôi vào một động thuộc loại «kín cổng cao tường» để mỗi thằng làm một quả, kết thúc cuộc du hí linh đình hôm đó.

Theo lời thằng bạn tôi, các em ở trong động này đều thuộc loại «thơm nhất nước», «nộp nhất nước» và quý phái còn hơn cả những người quý phái chính hiệu ! Mà quả như lời bạn tôi quảng cáo. Vừa bước vào, tôi đã hoa mắt ngay vì những em được giới thiệu, em nào cũng đều «nộp» thật, vì vậy, tôi không cần phải chọn lựa mà phom phom cặp luôn một em vào phòng lạnh nói chuyện tâm tình.

Cho đến khi tàn cuộc, tôi vừa phờn phơ bước ra, thình lình tôi thấy một người con gái mặc áo dài tím, đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách, vừa thấy tôi, nàng bỗng úp mặt xuống, hai vai người con gái run lên từng hồi.

Người con gái đó có một mái tóc dài thật đẹp...

Giữa lúc tôi chưa kịp ngạc nhiên thì bà chủ nhà — Bà Bảy — cũng ngồi ở ghế salon kêu lên

— Trinh ơi tại sao tự nhiên em lại khóc vậy ? Bộ cái thằng cha hồi nãy nó «đi» lâu làm em bức mình hả ?

Tôi cũng lên tiếng hỏi

— Uả, tại sao đang tự nhiên cô ấy lại gục mặt xuống khóc như vậy, hay là cô ấy bị trúng gió không chừng ?

Người con gái cố lắc đầu, khuôn mặt vẫn úp chặt vào lòng hai bàn tay.

Một ý tưởng vụt đến với tôi thật nhanh: hay là người con gái ấy quen tôi ? Để xem điều nghi ngờ đó đúng hay sai, tôi làm bộ như không chú ý đến cử chỉ lạ lùng của người con gái ấy nữa. Lúc đó, thằng bạn của tôi vẫn còn nằm ở trong một căn phòng khác. Tôi liền trả tiền rồi vội vã ra về. Khi tôi vừa bước ra khỏi khung cửa sắt, tôi khẽ liếc lại nhìn thì thấy người con gái đó đứng dậy, quay lưng chạy vụt vào trong.

Tôi liền gọi mở cửa để đi trở vào.

Bà chủ nhà thì thăm hỏi tôi :

— Chắc cô ấy là người quen của cậu phải không ?

Tôi lắc đầu

— Tôi cũng không biết nữa để tôi vào xem sao,

Và tôi đi thật nhanh vào căn phòng của cô gái vừa chạy vào.

Có lẽ người con gái nghe tiếng bước chân của tôi nên cô ta vội vã nằm úp mặt ngay xuống mặt nệm. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống mặt nệm, bên cạnh cô ta, dịu dàng khẽ hỏi

— Sao em khóc ? Em là ai ?

Cô gái lắc đầu nói thật nhỏ

— Tôi lạy ông, ông đi ra cho, tôi chóng mặt.

Tôi liền vòng tay ôm lấy vai cô gái, cố sức lật ngửa mặt cô ta ra.

Cô gái phản ứng thật quyết liệt, một tay cô ta bưng mặt, còn một tay cố níu lấy thành giường quyết không cho tôi nhìn thấy mặt. Người con gái nói như thét

— Ông mà làm quá tôi cắn lưỡi chết ngay ở đây cho mà xem.

Tôi đành phải buông người con gái ra.

Vừa lúc đó hai cô gái khác cũng vội vã đi vào.

Một cô gái ôn tồn bảo tôi

— Cô ấy không thích cho anh thấy mặt thì thôi, anh nên ra đi.

Người tôi vã đầy mồ hôi. Tôi cố gượng hỏi cô gái một lần nữa :

— Em là ai ? Tại sao không muốn cho tôi thấy mặt ? Chắc em quen tôi phải không ?

Cô gái trả lời bằng những tiếng nấc và hai bờ vai run.

Mấy người con gái khác xúm lại khuyên tôi nên đi ra, một cô nắm tay tôi kéo tôi đứng dậy. Vừa lúc đó, thằng bạn tôi cũng chạy vào. Lúc đó nó vẫn còn ngà ngà say, nó lôi tôi ra ngoài

— Đừng thèm mày, làm gì mà phải cầu khẩn như vậy ! Các em ở đây là chúa hay làm cào, mà thiếu gì em khác đẹp phây'phây ở đây, mày muốn em nào mà chả được.

Lúc đó, tâm hồn tôi thật rối loạn. Nhưng tôi cố

bình tĩnh đề cùng thằng bạn ra về.

Một giờ sau, tôi liền quay trở lại. Tôi hy vọng sẽ thỉnh thoảng thấy được người con gái đó đang ngồi ở phòng khách và lần này nhất định cô ta sẽ không thể nào giấu mặt kịp với tôi và nếu không tôi sẽ «đi» với người con gái ấy một lần để quyết biết cho bằng được người con gái ấy là ai ?

Nhưng, tôi thất vọng hoàn toàn. Bà Bảy—chủ nhà—nói cho tôi biết ngay khi tôi vừa bước vào phòng khách :

— Cô ấy về rồi !

Sau đó, bà Bảy cho tôi biết là người con gái đó có một khuôn mặt rất đẹp, ở Đà Lạt mới xuống nên hai má hấy còn đỏ hồng và mới lại làm cho bà ta được ba hôm nay.

Bà Bảy chép miệng tiếc rẻ:

— Cô ấy đẹp lắm, ông nào cũng mê luôn ! Thật là uổng, cô ấy nói sẽ không bao giờ lại làm ở đây nữa.

Tôi hỏi địa chỉ cô gái, bà Bảy nói thật tình không hề biết nhà cô ta ở đâu và chỉ biết cô ta tên Trinh.

Mãi đến bây giờ—và có lẽ suốt đời tôi—Trong lòng tôi vẫn mang nặng một nỗi ưu tư thắc mắc : Người con gái ấy là ai ?

tháng 5-70

NHẬT GIANG

Đính-chính

Vì sự sơ suất trong lúc lên khuôn, đã có một sự lộn-xộn của một đoạn bài ở các trang 24 và 27. Lẽ ra, đoạn bài đó phải sắp-xếp như sau mới đúng :

— Ở trang 24 bạn đọc hết giòng thứ 16 đến chữ «*Dâm bụt*» xin bạn đọc sang trang 27 và bắt đầu ở giòng thứ 3 từ chữ «*trưa hôm sau...*» bạn đọc đến giòng thứ 9 đến chữ «*phụng phịu*» xin đọc tiếp trở qua trang 24 từ giòng thứ 17 bắt đầu câu «— Sao anh lâu quá vậy?» Sau đó, ở trang 27, bạn bỏ một đoạn dư từ giòng thứ 10 với câu «— Sao anh ra muộn thế?» đến hết giòng thứ 20 với chữ «*Thì sao?*» Sau đó, bạn đọc tiếp những trang kế tiếp...

Đây là một lỗi vô cùng quan trọng, lẽ ra phải in lại những trang này, nhưng vì tác giả tìm ra quá trễ, thành thật xin lỗi quý bạn đọc.

Nhà Xuất-Bản

TUỔI DẠI • TIÊU THUYẾT
CỦA NHẤT-GIANG • CHIÊU-
DƯƠNG ẤN-HÀNH 1970 •
NGOÀI NHỮNG BẢN-THƯỜNG
• TẤT CẢ CÁC LẦN ẤN-HÀNH
ĐỀU KHÔNG CÓ ẤN-BẢN
ĐẶC BIỆT. •

G P Số 368, • BTT •
PHNT, Ngày 31-8-1970

Giá : 300đ.